

От автора на
„Пътеводител на галактическия стопанджия“

ДЪГЛАС АДАМС

Дългият,
мрачен
следобеден
чай
на душата

Дъглас Адамс

Дългият, мрачен
следобеден чай на душата

На Джейн

Бележка на автора

Тази книга е написана и набрана на Apple Macintosh II и Apple LaserWriter II. Текстовата програма беше FullWrite Professional от Аштън Тейт. Окончателното оформление и фотографската обработка бяха извършени от The Last Word, London SW6.

Благодарности

Бих искал да кажа голямо благодаря на моята изумителна и чудесна издателка Сю Фрийстоун.

Нейната помощ, критика, насърчение, ентузиазъм и сандвичи бяха безмерни. Дълга благодарност и извинения и на Софи, Джеймс и Вивиан, които я виждаха толкова рядко в последните седмици при приключването на работата.

Глава 1

Едва ли е съвпадение, че никой език на Земята никога не е родил изрза „красив като летище“.

Летищата са грозни. Някои са много грозни. Някои достигат степен на грозота, която може да бъде резултат единствено на целенасочено усилие. Тази грозота иде от факта, че летищата са пълни с хора, уморени, раздразвени и току-що установили, че багажът им е препратен в Мурманск (Мурманското летище е единственото известно изключение от това иначе желязно правило), а архитектите, общо взето, са се опитали да отразят всичко това в своя замисъл.

Те са се опитали да подчертаят мотива за умората и раздразнеността с брутални форми и цветове, които ви играят по нервите, да направят безпроблемно разделянето на пасажера с багажа му или с близките, да объркат пасажера със стрелки, които сочат предимно към прозорците, далечните сергии с вратовръзки или настоящото разположение на Малката мечка върху звездното небе, и са се постарали – навсякъде, където е възможно – да открият инсталациите, под предлог че това е функционално, и да скрият местоположението на изходите за полетите, вероятно под предлог, че това не е функционално.

Притисната между две морета – морето от смътна светлина и морето от смътни шумове, – стоеше и се съмняваше Кейт Шехтър.

През целия път от Лондон до „Хийтроу“ я разяждаха съмнения. Не беше суверен, нито дори набожен човек – просто беше човек, който съвсем не е убеден, че трябва да лети до Норвегия. Но ѝ се струваше все по-лесно и по-лесно да повярва, че и Бог – ако Бог съществуваше и ако все пак имаше някаква, макар и далечна вероятност което и да е богоподобно същество, определило подредбата на частиците при сътворението на Вселената, да се интересува от направляването на трафика по М4 – също не желаше тя да лети до Норвегия. Всички главоболия с билетите, с намирането на съседка, която да се грижи за котката ѝ, с намирането на котката, за която щеше да се грижи съседката, с внезапното протичане на покрива, с липсващия куфар, с времето, с внезапната смърт на съседката, с бременността на котката – всичко това приличаше на оркестрирана кампания на противопоставяне, която започваше да добива божествени измерения.

Дори шофьорът на таксито – когато тя най-сетне успя да хване

такси – беше казал:

– Норвегия ли? Че защо ви е да ходите там? – И когато тя не му отвърна още на мига: „Заради северното сияние!“ или „Заради фиордите!“, а го погледна колебливо и прехапа устни, той продължи: – Ясно, обзалагам се, че някой тип се опитва да ви завлече дотам. Знаете ли какво ще ви кажа – кажете му да го духа. Заминете за Генерифе.

Това беше идея. Генерифе.

Или дори – осмели се да си помисли за частица от секундата тя – у дома.

Беше се загледала мълчаливо през прозореца на таксито към ядосаното гъмжило на трафика и й мина през ума, че колкото и студено и отвратително да беше времето тук, все пак щеше да е песен в сравнение с норвежкото.

Или може би наистина – у дома. Точно сега у дома щеше да е не по-малко ледовито, отколкото в Норвегия. Сковано в ледове и надупчено от кални гейзери, които избликваша в мразовития въздух и обливаха пространството между вледенените фасади на Шесто авеню.

Един бегъл поглед върху жизнения път, който Кейт беше успяла да извърви през своите тридесет години, неминуемо би открил в нея нюйоркчанката. Макар да беше живяла в града съвсем малко – по-голямата част от живота ѝ беше преминала далеч от него. Лос Анджелис, Сан Франциско, Европа и един период на разтушаващо скитане из Южна Америка преди пет години, последвал загубата на наскоро придобития съпруг Люк при злополука с хващане на такси.

Тя много си обичаше представата, че Ню Йорк е у дома и че той ѝ липсва, но всъщност единственото нещо, което наистина ѝ липсваше, беше пицата. И не просто добрата стара пица, а точно онзи вид, който ти го донасят пред вратата, след като си телефонирал и си го поръчал. Това е единствената истинска пица. Пицата, заради която излизаш навън и сядаш на някаква маса, втрещен в червените хартиени салфетчици, не е истинска пица, колкото и чувшлета и аншоа допълнително да трупнат върху нея.

Лондон беше предпочитаното от нея място за живеене, ако се изключеше проблемът с пицата, който я влудяваше. Защо никой не доставя пици по домовете? Защо никой не разбира колко фундаментално за цялостното естество на пицата е тя да пристига пред входната ти врата в картонена кутия, която пари? Да я извадиш от импрегнираната хартия и да я изядеш пред телевизора, като прегъваш парчетата? Какво ли фундаментално увреждане имаха тези тъпи, дървени, мудни англичани, та не

можеха да схванат един толкова прост принцип? Кой знае по каква причина, това беше единственият дразнител, с който тя просто не можеше да свикне и да се примири, и поне веднъж в месеца я налягаше силна потиснатост – при което тя вдигаше слушалката и се обаждаше в някоя пицария, поръчваше най-голямата, най-пищна пица, която успяваше да опише – по същество пица с поне още една пица отгоре, – и след това много мило и любезно ги молеше да ѝ я доставят.

– Да какво?

– Да ми я доставите. Адресът ми е...

– Не разбирам. Няма ли да дойдете и да си я вземете?

– Не. А вие няма ли да ми я доставите вкъщи? Адресът ми е...

– Ами-и, ние не го правим, госпожо.

– Какво не правите?

– Ами-и, не доставяме вкъщи...

– Не доставяте вкъщи? Добре ли чувам?...

Разговорът бързо се израждаше в най-вулгарен обмен на ругатни, който я караше да се чувства изцедена и разтърсена из основи след хлопването на слушалката, но и много, много по-добре – на следващата сутрин. Във всички други отношения тя беше едно от най-приятните създания, които бихте могли да срещнете.

Но днешният ден се бе оказал пределно изпитание.

На автомагистралата се беше образувало огромно задръстване и когато далечният проблясък на сини светлини възвести, че някъде напред има катастрофа, напрежението на Кейт нарасна и тя се втренчи навън през отсрещния прозорец, докато таксито пълзеше край местопроизшествието.

Когато най-накрая стигнаха, шофьорът на таксито беше изпаднал в мрачно настроение, защото се оказа, че тя няма точно пари, и падна голямо сумтене и бърникане по джобовете на тесните му панталони, макар че в крайна сметка той успя да събере рестото. Атмосферата беше станала тежка и буреносна, а сега, застанала наред главната зала за чекиране на терминал II на летище „Хийтроу“, тя не можеше да открие гишето за чекиране на полета за Осло.

Постоя за миг съвсем неподвижна, като дишаше спокойно и дълбоко и се опитваше да не мисли за Жан-Филип.

Именно Жан-Филип, както правилно предположи таксиджията, беше причината тя да пътува за Норвегия, но същевременно беше и причината тя да е убедена, че Норвегия изобщо не е място, където е добре да отива. Затова мисълта за Жан-Филип я хвърляше в смут и колебание

и като че беше много по-добре да не мисли за него, а просто да тръгне за Норвегия така, сякаш ей тъй ѝ беше хрумнало да отиде именно там. Щеше да е ужасно изненадана, ако се натъкнеше на него в... както и да се казваше онзи там хотел, чието име той ѝ беше написал на картичката, пхнатата в страничния джоб на багажната и чанта.

Всъщност щеше да е изненадана, ако въобще го намереше там. Струваше ѝ се най-вероятно да намери съобщение от него, че неочаквано са го извикали в Гватемала, Сеул или Тенерифе и че ще ѝ се обади оттам. Жан-Филип беше най-постоянно отсъстващата личност, която някога беше срещала. В това отношение той беше връх сред себеподобните. След като бе изгубила Люк под огромния жълт шевролет, тя беше изпаднала в странна зависимост от някакви по-скоро отсъстващи емоции, вдъхнати и от поредицата самовглъбени мъже в нейния живот.

Тя се опита да изхвърли всичко това от ума си и дори за секунда затвори очи. Искаше ѝ се, когато отново ги отвори, да съзре пред себе си стрелка с надпис: „За Норвегия оттук“, на който тя просто щеше да се подчини, без да има нужда да мисли за това или за каквото и да било друго. Може би именно така, реши тя, наново подемайки прекъснатия поток на мисълта си, се раждат религиите и вероятно тъкмо по тази причина толкова много секти дебнеха по летищата за плячка, която да приобщат към вярата. Защото знаят, че хората там са най-уязвими и объркани и са готови да приемат да ги води кой ли не.

Кейт отново отвори очи и, разбира се, остана разочарована. Но само след секунда-две отнякъде плисна мощна вълна германци в неописуемо жълти фланели с копченца, сред които тя успя да мерне чекин-поста за Осло. Провеси на рамо багажната си чанта и си запробива път натам.

На гишетото пред нея чакаше само един мъж, който, както се оказа, си имаше неприятности – или по-скоро си ги създаваше.

Той беше едър, впечатляващо едър и добре сложен – дори майсторски сложен, – но изглеждаше и определено странен, макар че Кейт не можеше да си обясни точно защо. Тя дори не можеше със сигурност да каже кое точно му беше странното, но веднага реши да не включва този мъж в списъка на нещата, за които мислеше в момента. Тя си припомни, че някъде в някаква статия беше чела, че централната действаща единица на човешкия мозък притежава само седем регистъра за памет, което означава, че ако човек мисли едновременно за седем неща и в същото време се замисли и за още нещо, едно от първите седем веднага отпада.

В главата ѝ припряно се заредиха мисли за това, дали има някаква вероятност да хване полета, дали само ѝ се струва, че днешният ден е

особено гаден, за персонала на авиокомпаниите, който се разтапяше в чаровни усмивки, и за потресавашо грубия персонал на фрийшоповете, които можеха да продават по цени, много по-ниски от тези в обикновените магазини, но – странно защо – не го правеха, за това, дали беше разбрала правилно онази статия в някакво списание за летища, които предлагали някакви облекчения при заплащането на билета, за това, дали багажната ѝ чанта нямаше да ѝ убива по-малко на другото рамо, и най-накрая, въпреки всички свои надежди, за Жан-Филип, който сам представляваше напълно самостоятелен набор от седем подтеми, имащи отношение единствено към самия него.

Спорещият пред гишето мъж съвсем ѝ изскочи от ума.

Единствено съобщението по уредбата за последно повикване за нейния полет до Осло успя да привлече вниманието ѝ отново към разигравашата се пред нея сцена.

Онзи, едрият, вдигаше патърдия за това, че нямал резервация за първа класа. Току-що се беше изяснила и причината – състоеше се в простия факт, че той всъщност нямаше билет за първа класа.

Духът на Кейт потъна вдън гълбините на нейното същество и се замята сред тях с глухо ръмжене.

Току-що се беше изяснило, че мъжът пред нея всъщност изобщо няма никакъв билет, и спорът бе прераснал в свободна и злобничка обмяна на реплики по някои деликатни въпроси, като например външността на момичето на гишето, нейните личностни качества, различни теории за нейните предци, разсъждения за това, какви изненади биха могли да очакват нея и авиокомпанията, за която работи, и най-накрая се спря върху безкрайно благодатната тема за кредитната карта на мъжа.

Той нямаше такава.

Последваха нови дискусии относно това, че той искаше да плати с чек, а авиокомпанията не приемаше чекове.

Кейт отправи продължителен, бавен, убийствен поглед към часовника си.

– Извинете – обади се тя, като им прекъсна раздумката, – още дълго ли смятате да спорите? Искам да хвана полета за Осло.

– В момента обслужвам господина – отговори момичето. – Ще ви обърна внимание само след секунда.

Кейт кимна учтиво и отмери точно една секунда по часовника си.

– Самолетът ми излита – каза след това тя. – Имам само една чанта, имам билет, имам резервация. Няма да ви отнеме повече от тридесет секунди. При това тридесет нормални секунди, а не тридесет „само

секунди“, които сигурно ще траят цяла нощ.

Момичето от гишето я ослепи с целия блясък на гланца си за устни, но преди да заговори, едрият блондин се извърна. Изразът, изписан върху лицето му, беше донякъде обезсърчителен.

– Аз – изрече той с бавен, гневен, скандинавски глас – също искам да летя за Осло.

Кейт го изгледа. Този мъж изглеждаше поразително не на място на това летище, или по-точно летището никак не изглеждаше на място около него.

– Но ако продължавате в този дух – подхвърли тя, – едва ли някой от нас ще успее да го направи. Не може ли просто да оправим всичко набързо? Какъв е проблемът?

Момичето от гишето я дари с очарователна, смъртоносна усмивка и каза:

– Политиката на нашата авиокомпания не предвижда приемане на чекове.

– Моята предвижда – каза Кейт и плясна кредитната си карта на гишето. – Прихванете билета на господина оттук, а аз ще приема неговия чек. Става ли? – попита тя едрият мъж, който я наблюдаваше с мудно зараждаща се изненада. Очите му бяха големи, сини и внушаваха усещането, че досега пред тях са минали сума ти ледници. Бяха необичайно нахални и същевременно объркани.

– Става ли? – повтори подканващо тя. – Името ми е Кейт Шехтър. Пише се с две „с“, две „h“, две „e“ и още „t“, „r“ и „s“¹. Ако всичките ги има вътре, в банката няма да се притеснят много от това, в какъв точно ред са изписани. Изглежда, и самите те не са много наясно.

Мъжът много бавно склони глава напред в недоद्याлан поклон на признателност. Той ѝ благодари за милото отношение, за добрината ѝ и за още някаква норвежка дума, която тя не схвана, каза още, че отдавна не бил се натъквал на нищо подобно и че тя е жена с дух и с някаква друга норвежка дума и че ѝ бил много задължен. И някак си между другото добави и че нямал чекова книжка.

– Добре! – каза Кейт, твърдо решена да не допуска вече нищо да препречи пътя ѝ.

Тя се разрови в дамската си чанта, напипа някакво листче, грабна химикалката от гишето, нахвърля няколко думи върху листчето и го подаде на мъжа.

1. На английски името се изписва Schechter. – Б.пр.

– Това е адресът ми – каза тя. – Изпратете ми парите. Ако трябва, заловете кожата си. Само ми ги изпратете. Става ли? Влизам с двата крака вътре, като ви се доверявам.

Едрият мъж взе листчето и прочете няколко думи мъчително мудно, след това старателно го сгъна и го постави в джоба на кожата си. Отново ѝ се поклони – много леко.

Внезапно Кейт осъзна, че момичето от гишетото чакаше да получи обратно химикалката си, за да попълни формуляра за кредитната карта. Тя раздражено я бутна обратно към момичето, подаде билета си и си наложи маската на ледено спокойствие.

По уредбата съобщи, че самолетът е готов за излитане.

– Бихте ли ми дали паспортите си? – произнесе момичето, без да бърза.

Кейт подаде своя, но едрият мъж нямаше паспорт.

– Какво нямате?! – възкликна Кейт.

Момичето от авиолиниите просто замря неподвижно и мълчаливо впери поглед в някаква случайна точка от плота на гишетото в очакване някой друг да направи нещо. Проблемът не беше неин.

Мъжът повтори гневно, че няма паспорт. Той го изкрещя и стовари юмука си върху плота с такава сила, че плотът се килна.

Кейт взе билета си, паспорта и кредитната си карта и отново окачи багажната чанта на рамо.

– Това вече ме довърши – каза тя и просто си тръгна.

Чувствуваше, че е положила всички усилия, на които е способно едно човешко същество, за да хване полета си. Щеше да прати съобщение на Жан-Филип, че не може да отиде при него, а то най-вероятно щеше да се намери до неговото съобщение, че вече го няма там. Поне веднъж и двамата щяха да отбележат еднакво отсъствие.

А засега щеше просто да се махне и да се успокои. Кейт се впусна в търсене на място, откъдето да си купи вестник, а после и чашка кафе, ала следването на указателните табели не доведе до никакъв резултат и при двете ѝ начинания. След това не успя да намери работещ телефон, от който да остави съобщението, и реши да зареже цялата тази работа с летището.

„Просто се махай оттук – рече си тя, – намери такси и се прибирай вкъщи.“

Тя тръгна обратно покрай гишетата за чекиране и кажи-речи беше стигнала изхода, когато случайно погледна отново към онова от тях, на което беше претърпяла такова поражение – точно навреме, за да види

как то изхвърча нагоре през покрива, обгърнато в пашкул от оранжеви пламъци.

Докато лежеше под купчина отломки сред болка, мрак и задушаващ прах и се опитваше да мръдне някой от крайниците си, тя намери утеха поне в мисълта, че не само си беше въобразявала, че днес е особено гаден ден. С тази мисъл Кейт изгуби съзнание.

Глава 2

Отговорността за инцидента се опитаха да поемат обичайните хора.

Първо ИРА, след това ООП и Газовата компания. Дори „Британски ядрени горива“ излезе с изявление за това, че всичко било под пълен контрол и че вероятността за каквото и да е радиоактивно изтичане била едно на един милион, и че на мястото на експлозията можело да отидете на пикник с децата и да си прекарате много приятно, преди най-накрая да си признаят, че нямат никаква връзка с цялата тая работа.

Невъзможно беше да се установи причината за експлозията.

Тя сякаш се беше произвела спонтанно и по своя собствена воля. Обясненията бяха засукани, но повечето от тях се състояха просто от изрази, преразказващи проблема с други думи, според принципа, дарил света с понятието „умора на метала“. Всъщност много сходен израз е измислен и за внезапното преминаване на дърво, метал, пластмаси и бетон в експлозивно състояние, а именно – „нелинейно катастрофално структурно раздразнение“, или, с други думи, както се изказа на следващата вечер по телевизията един от младшите членове на кабинета – нещо, което щеше да го преследва до края на неговата кариера, – на гишето за чекиране просто му било „фундаментално опротивяло да бъде там, където е“.

Както при всички подобни катастрофални събития, данните за жертвите варираха в широки граници. Започна се с четиридесет и седем убити, осемдесет и девет сериозно ранени, мина се през шестдесет и трима убити, сто и тридесет ранени и се стигна до сто и седемдесет убити, преди данните да бъдат отново преразгледани и цифрите пак да тръгнат надолу. Неколцина пострадали бяха постъпили в болница с рани, натъртвания и различни степени на травматичен шок, но, освен ако някой не се обадеше, че друг е изчезнал, това беше положението.

Имаше и още нещо необяснимо в цялата тази работа. Силата на експлозията се беше оказала достатъчна за превръщането на значителна част от фасадата на терминал II в ситен чакъл и все пак се установи, че всички хора вътре или бяха паднали на много късметлийско място, или едни рухнали отломки ги бяха защитили от други, или пък багажът им беше погълнал взривната вълна. От багажите не беше останало почти нищо. Във връзка с това в парламента бяха отправени някои питання, но не особено интересни.

Изминаха два дена, преди Кейт Шехтър да осъзнае което и да било от тези неща, или всъщност преди да започне да осъзнава каквото и да е на този свят.

Тя прекарваше времето си спокойно в някакъв свой собствен свят, в който беше заобиколена, докъдето ѝ поглед стигаше, от сандъци и сандъчета, натъпкани догоре с нейни спомени, в които тя се ровеше с голямо любопитство и понякога със смущение. По-право, най-малко една десета от сандъците бяха пълни с живи, често болезнени или неудобни спомени от изминалия ѝ живот; останалите девет десети, което я хвърли в изумление, бяха пълни с пингвини. И тъй като осъзнаваше, че сънува, Кейт разбра, че всъщност изследваше своето подсъзнание. Тя беше чувала, че човек използва само около една десета от мозъка си и че никой не е много наясно за какво служат останалите девет десети, но със сигурност никога не беше чувала предположение, че всъщност се използват за складиране на пингвини.

Постепенно сандъците, спомените и пингвините започнаха да се замъгляват, да избеляват и да се размиват, след това да заприличват на стени, които са бели и размити, и най-накрая се превръщаха просто в белосани, или по-скоро едни такива жълтеникаво-зеленикаво-белезникави стени, които я затвориха в малка стаичка.

Стаичката тънеше в полумрак. Лампата до леглото ѝ беше запалена, но крушката ѝ едва мъждукаше, а светлината от уличната лампа се процеждаше между сивите завеси и хвърляше сребристи фигурки по отсрещната стена. Успя да различи смътно неясните очертания на собственото си тяло под белия чаршаф, подгънат над светлите на цвят, спретнати одеяла. Кейт задържа погледа си върху така очерталото се тяло в продължение на няколко изнервящи секунди, за да се увери, че изглежда наред, преди да се е опитала да раздвижи наслуки която и да е част от него. Опита с дясната ръка и като че ли всичко беше наред. Усещаше я малко изтръпнала и я наболяваше, но всички пръсти се движеха и до един изглеждаха с обичайните си размери и се сгъваха на обичайните места и в обичайните посоки.

За кратко изпадна в паника, тъй като не успя да установи местоположението на лявата си ръка, но след това я откри праметната върху стомаха и изпълнена с усещането за някакъв вътрешен бодеж. Бяха ѝ нужни секунда-две съсредоточаване, за да постави по местата им известен брой по-скоро тревожни усещания и да осъзнае, че в ръката ѝ има забита игла. Откритието я разтърси из корен. От иглата нагоре се извиеше дълга и тънка прозрачна тръбичка, която проблясваше в жълто на

светлината на уличната лампа и свършваше с плавна извивка в торбичка от плътна пластмаса, окачена на висока метална стойка. При вида на апаратурата я връхлетя вълна от ужас, но все пак тя впери мрачен поглед към торбичката и разчете думата „Декстросалин“. Отново се успокои и се отпусна за малко, преди да продължи да изследва тялото си.

Гръдният ѝ кош, изглежда, не беше увреден. Беше натъртен и чувствителен, но не се усещаше острата болка, характерна за счупванията. Ханшът и бедрата я боляха и бяха схванати, но явно нямаша сериозни наранявания. Напрягна мускулите на десния си крак, а след това – и на левия. Усещането за разтежение в левия глезен беше по-скоро самовнушение.

„С други думи – каза си тя, – съвсем съм си наред.“

В такъв случай какво търсеше на това място, което, ако се съдеше по септичния цвят на стените, несъмнено беше болница?

Изправи се рязко в леглото и незабавно отплава на кратко и забавно свиждане с пингвините.

При следващото си събуждане се отнесе по-внимателно със себе си и остана да лежи неподвижно с лекото усещане за гадене.

Започна внимателно да преравя паметта си, за да възстанови случилото се. То беше непроницаемо, настръхнало и я Връхлетя на таласи не по-малко отблъскващи и мазни от вълните на Северно море. От тях наизскачаха неясни фигури, които бавно се сляха в картина на хвърлено във въздуха летище. Летището беше мрачно и изпълваше главата ѝ с болка, а точно в средата, пулсиращ като мигрена, се връзваше споменът за блискавичен миг светлинен вихър.

Внезапно ѝ стана напълно ясно, че гишето за чекиране в терминал П на летище „Хийтроу“ е било ударено от метеорит. На фона на сиянието беше съзряла очертания в контра-жур силует на едрия, облечен в кожух мъж, който вероятно след това е бил пометен с пълна сила и моментално разграден на облак атоми, свободни да отлетят накъдето си решат. Мисълта за това разтърси цялото ѝ тяло. Мъжът се беше проявил като въбесяващо арогантен, но необяснимо защо тя го беше харесала. Имаше нещо необичайно благородно в това, как по всякакъв начин се мъчеше да ѝ попречи. Или може би, даде си сметка Кейт, самата тя свързваше този род усилия с благородството, защото ѝ напомняше за нейните собствени опити да си поръча доставка на пица в един чужд, враждебен и непригоден свят. „Благородство“ е само една от думите за отцветяване на баналните неизбежности в живота, но има и други.

Почувствува внезапен пристъп на страх и самота, но той отмина

бързо и я остави с чувство за много по-пълна телесна наличност, спокойствие и нетърпение да притича до тоалетната.

Ако се съдеше по часовника ѝ, изглежда, беше малко след три часа, а ако се съдеше по всичко останало, си беше жива нощ. Вероятно щеше да е най-добре да извика сестрата и да възвести на света, че е дошла в съзнание. На страничната стена на стаята имаше прозорец, през който се виждаше мрачен коридор, съвсем пуст, ако не се брояха спряната до стената носилка количка и високата черна бутилка за кислород. Навън всичко беше замряло.

Кейт се огледа из малката стаичка и видя два спотайващи се в полумрака тръбни стола от стомана и пластмаса и боядисано в бяло нощно шкафче от талашит, върху, което се мъдреше купичка с един-единствен банан. От другата страна на леглото беше разположена стойката на системата ѝ. В стената от същата страна беше вградена метална пластина с два черни бутона и чифт окачени стари бакелитови слушалки, а около металната тръба на привъзглавието ѝ беше увит кабел, завършващ със звънчев бутон, който Кейт напипа, но след това реши да не натиска.

Чувствуваше се добре. Можеше да се оправи и сама.

Бавно и малко замаяно тя се изтласка на лакти, измъкна краката си изпод завивките и стъпи на пода, който се оказа прекалено студен за ходилата ѝ. Почти веднага усети в себе си увереност, че щеше да е по-добре, ако не го беше правила, тъй като стъпалата ѝ започнаха да изпращат поток от обратна информация за релефа дори и на най-дребните частици под тях, сякаш ставаше въпрос за нещо странно и тревожно, с което никога досега не бяха се сблъскали. Въпреки това Кейт седна на ръба на леглото и принуди ходилата си да приемат пода като нещо, към което просто ще им се наложи да привикнат.

В болницата я бяха облекли в нещо огромно и торбесто, на райе. То не беше просто торбесто, заключи тя, след като го огледа по-внимателно, то си беше торба. Торба от свободно разкроен памучен плат на синьо-бяло райе. Тя се отваряше на гърба и осигуряваше свободен достъп на ледения нощен въздух.

Символични ръкави провисваха до свивката на лакътя. Кейт повъртя ръце на светлината, като изучаваше, потриваше и пощипваше кожата си особено около лепенката, която придържаше иглата на системата. Обикновено ръцете ѝ бяха гъвкави, а кожата – твърда и еластична. Тази нощ обаче изглеждаха като замразено пилешко. Кейт разтри всяка от тях с другата и след това отново се огледа решително.

Пресегна се, сграбчи стойката на системата и тъй като

съоръжението се клатеше все пак по-слабо от самата Кейт, успя да го използва за опора, за да се придърпа до изправено положение. Удържа се въпреки треперенето на слабото си тяло и след няколко секунди вече стискаше стойката с прегънатата в лакътя ръка, както овчар стиска гега.

Не беше стигнала до Норвегия, но поне се беше изправила.

Стойката на системата се крепеше върху четири разкривени в различни посоки колелца, които пицяха като четири деца в супермаркет, но въпреки това Кейт успя да я избуца до вратата. Раздвижването усили усещането за гадене, но също така и нейната решимост да не му се подава. Докопа дръжката на вратата, отвори я и излезе в коридора, като буташе стойката на системата пред себе си.

Наляво коридорът свършваше с две летящи врати с кръгли прозорци, които, изглежда, водеха към някакво по-голямо помещение, може би общо отделение. Вдясно от нея имаше няколко по-малки врати, наблъскани в късото разстояние, преди коридорът да направи чупка под остър ъгъл. Зад някоя от тези врати вероятно щеше да е тоалетната. А зад другите? Ами щеше да открие, докато търсеше тоалетната.

Зад първите две врати откри два вградени шкафа. Третият беше малко по-широк и в него беше сложен стол – следователно може би трябваше да минава за стая, тъй като повечето хора не обичат да седят в шкафове, дори и медицинските сестри, на които се налага да вършат много от нещата, които повечето хора не обичат да вършат. Вътре се бяха струпали и пластмасови чашки, впечатляващ брой канички за сметана и кафеварка на преклонна възраст, като всички те се бяха сместили върху една малка масичка и мрачно се оцеждаха над брой от „Ивнинг стандарт“.

Кейт взе в ръце тъмния, подгизнал вестник и се опита да възстанови някои от губещите ѝ се дни. Въпреки замаяното си състояние, което затрудняваше четенето, и въпреки плътно слепналото състояние на вестника тя все пак успя да схване съществения факт, че всъщност никой не можеше да обясни какво точно се беше случило. Изглежда, нямаше сериозно пострадали – само една служителка на някаква авиокомпания беше все още в неизвестност. Инцидентът понастоящем беше класифициран като „Божие дело“.

„Чуден Бог, няма що!“ – помисли си Кейт.

Тя върна на място останките от вестника и затвори вратата зад гърба си.

Зад следващата врата откри стаичка, която по размери беше не по-голяма от нейната. Вътре имаше нощно шкафче и един-единствен банан

в поставената върху него купичка.

Леглото беше недвусмислено заето. Тя дръпна вратата към себе си светкавично, но не достатъчно светкавично. За нещастие нещо странно беше привлякло нейното внимание и макар и да го беше забелязала, тя все още не можеше да назове какво точно беше то. Остана да стои на прага зад полузатворената врата с впити в пода очи и със съзнанието, че не трябва да вдига поглед, като много добре знаеше, че ще го вдигне.

Предпазливо отвори вратата за втори път.

Стаята беше тъмна и леденостудена. Студът не я настрои особено оптимистично по отношение на човешкото тяло в леглото. Ослуша се. И плътната тишина не й звучеше особено насърчително. Това не беше тишината на здравия, дълбок сън, това беше тишината на небитието, ако не се броеше далечният шум на рехавото улично движение.

Поколеба се известно време – очертан в рамката на вратата, озъртащ се и ослушващ се силует. Зачуди се колко едър само беше този в леглото и колко ли е студено само с едно тънко одеяло в ледената стая. До леглото имаше малка пластмасова табуретка с овални крачета, почти изцяло затрупана от преметнатия върху нея огромен кожух, и Кейт си помисли, че този кожух щеше да е по на мястото си, ако бяха завили с него леглото и вледененото човешко тяло там.

Най-накрая, като се стараше да пристъпва възможно най-тихо и предпазливо, тя влезе в стаята и се склони над леглото.

Замръзна в тази поза, загледана в лицето на едрия скандинавец. Макар вледенен и със склопени очи, мъжът беше леко смръщен, сякаш все още се тревожеше за нещо. Изблик на безпределна тъга стисна гърлото на Кейт. Приживе той й се беше сторил човек, налегнат от огромни, донякъде загадъчни грижи, а явно и нещата, които беше открил непосредствено отвъд този живот, му се бяха видели не по-малко гадни. Това я натъжи.

Беше изумена от факта, че той изглеждаше толкова добре. По кожата му нямаше и следа от наранявания. Лицето му изглеждаше сурово и здраво – или по-скоро като на човек, който до съвсем скоро е бил здрав. По-близкият оглед разкри мрежица от ситни бръчици, което сочеше, че е бил на повече от тридесет и пет-шест, колкото му беше дала при първата им среща. Можеше дори да е много запазен и здрав мъж, подгонил петдесетата.

Плътното до стената, встрани от вратата, забеляза нещо съвсем неочаквано. Това нещо беше голям автомат за продажба на кока-кола. Не изглеждаше да е включен: нямаше кабел, който да бъде вкаран в

контакт, а върху него беше лепнат малък стикер с надпис, че временно е извън употреба. Изглеждаше като случайно набутан тук от някого, който сега бродеше по коридорите и се чудеше в коя ли от стаите го е бутнал. Голямата му червено-бяла предна витрина беше изцъклила стъклен поглед към стаята и не даваше никакви обяснения. Единствената връзка на машината с външния свят бяха процепът, в който трябваше да се пъхат монетите с различна стойност, и отворът, в който да падат кутийките с различен обем, ако автоматът работеше, с което обаче той не се занимаваше. До автомата беше подпрян стар ковашки чук и това по свой начин бе не по-малко странно.

Някаква отмала постепенно изпълваше тялото на Кейт. Стаята започна плавно да се върти около нея, а откъм сандъците и сандъчетата в ума ѝ се разнесе подозрително пърхане.

След това тя осъзна, че пърхането не беше само плод на въображението ѝ. В стаята се чуваха отчетливо някакви шумове – тежки удари и драскане, приглушен плясък на криле. Шумът прииждаше и притихваше като вятър, но поради това, че беше толкова замаяна, Кейт не успя да определи веднага посоката, от която се разнасяше той. Най-накрая очите ѝ се приковаха върху завесите. Погледна ги и се смръщи леко като пиан, който си умира да разбере какво се е разтанцувала така тая врата. Шумът идеше откъм завесите. Тя приближи с несигурна крачка към тях и ги дръпна встрани. Един огромен орел с татуирани върху крилето кръгове се биеше яростно в прозореца, кълвеше обезумяло стъклото и се опитваше да надзърне в стаята с големите си жълти очи.

Кейт отскочи назад, обърна се и направи опит да изхвъркне от стаята. Летящите врати с прозорчета в края на коридора се разтвориха и пропуснаха две смътни фигури. Тя се препъна безпомощно в стойката на системата, полетя плавно към земята и два чифта ръце се устремиха към нея.

Кейт беше в безсъзнание, когато внимателно я пренесоха обратно в леглото ѝ. Беше в безсъзнание и половин час по-късно, когато пристигна някакъв смущаващо дребен мъж в обезпокоително дълъг лекарски халат, който откара нанякъде едрия скандинавец с количката носилка, а след няколко минути се върна и за автомата за кока-кола.

Тя се буди няколко часа по-късно. Светлината на зимното слънце беше започнала да се процежда през стъклата на прозореца. Денят изглеждаше съвсем спокоен и обикновен, но Кейт все още не можеше да дойде на себе си.

Глава 3

Малко по-късно същата слънчева светлина проби през горните прозорци на една къща в Северен Лондон и се стовари върху фигурата на кротко спящия вътре мъж.

Стаята, в която той спеше, беше голяма и мръсна, така че внезапният пробив на слънчевите лъчи не допринесе особено за добрия ѝ вид. Слънцето пропълзя бавно по завивките, сякаш изнервено от това, което можеше да открие под тях, спусна се край леглото, премина бая изумено през някои предмети, които откри по пода, поигра си нервно с няколко валма прах, освети за кратко окачения в ъгъла препариран прилеп и се изнесе.

Долу-горе с това се изчерпваше обичайното, близо едновременно посещение на слънцето в стаята, по време на което спящата фигура я мърдаше, я не.

В единадесет часа телефонът извънтя, но спящата фигура вдигна слушалката точно толкова, колкото и когато телефонът извънтя в седем без двадесет и пет същата сутрин и после в седем без двадесет, и после отново в седем без пет – когато звъня десет минути без прекъсване, след което потъна в дълго и многозначително мълчание, смутено единствено от воя на полицейските сирени на съседната улица към девет часа, изземването и изнасянето на огромен двоен клавиесин от осемнадесети век на улицата към девет и петнадесет и натоварването на същия от съдебните пристави. В това нямаше нищо необичайно – хората с клавиесина бяха свикнали да намират ключа под изтривалките на чуждите къщи, а мъжът беше свикнал да проспива последствията. Едва ли можеше да се каже, че той спи здравия сън на праведния, освен ако не се подразбира праведният сън на здраво заспалия, но при всички положения това беше сънят на човек, който, щом си легне и загаси лампата, не се шегува.

Стаята не беше от тези, които биха приповдигнали нечий дух. Луи XIV например – ако вземем някое име наслуки – нямаше да я хареса, защото за него тя нямаше да е достатъчно слънчева и достатъчно огледалирана. Той вероятно щеше да поиска някой да разчисти разхвърляните по пода чорапи, да подреди грамофонните плочи или може би просто да драсне кибрита на цялата къща. Микеланджело сигурно щеше да е потресен от пропорциите ѝ, които не бяха нито величествени, нито пък белязани от някаква вътрешна хармония или симетрия освен тази на

търкалящите се из цялата стая кафени чаши със спечена утайка, обувки и препълнени пепелници. Стените бяха боядисани в онзи оттенък на зеленото, пред перспективата за използването на който Рафаело щеше да предпочете да отхапе дясната си ръка до китката, а ако Херкулес можеше да зърне стаята, вероятно щеше да се върне след половин час, нарамил някоя плавателна река. С две думи, тя представляваше дупка и най-вероятно щеше да си остане такава, докато се намираше във владение на господин Свлад, или Дърк Джентли, роден Кджели.

Най-накрая Джентли се раздвижи.

Чаршафите и одеялата останаха все така плътно придърпани над главата му, но някъде в средата на леглото изпод завивките бавно се промуши ръка, чиито пръсти започнаха да опипват пода с потупване. Следвайки натрупания опит, те ловко заобиколиха една купичка, пълна с някаква изключителна гадост, престояла там поне от Архангеловден², и най-накрая докопаха полупразен пакет „Голоаз“ без филтър и кутийка кибрит. Пръстите изтръскаха едно поомачкано ролце от пакета и го сграбчиха заедно с кибрита, след което започнаха да търсят пролука в скупчените завивки в горния край на леглото със старанието на фокусник, напъхващ в шепата си кърпичка, от която се очаква да излетят ято гълъби.

Най-накрая цигарата биде напъхана в някаква дупка. После – запалена. За известно време сякаш самото легло пушеше, подръпвайки дълбоко и тежко. После то се разкашля – дълго, шумно и разтърсващо – и след това започна да диша по-равномерно. Това беше начинът, по който Дърк Джентли идваше в съзнание.

Той полежа още малко с чувството на ужасна тревога и вина за някакво бреме, което тегнеше на плещите му. Щеше му се да го е забравил и почти беше успял. Дърк изскочи от леглото и след няколко минути вече слизаше по стълбите.

Пощата върху изтривалката пред входната врата се състоеше от обичайните съобщения: грубо писмо, заплашващо с отнемането на кредитната му карта „Американ експрес“, топла покана да си набави кредитна карта „Американ експрес“ и още няколко сметки от още по-истеричен и нереалистичен вид. Не можеше да разбере защо ли все още продължаваха да му ги изпращат. Сумата, която заплащаха за пощенските разходи, несъмнено беше куп хвърлени на вятъра пари. Джентли поклати глава, неразбирайки злостното невежество на този свят, захвърли

2. 29 септември. – Б.пр.

пощата, влезе в кухнята и пристъпи предпазливо към хладилника.

Хладилникът стоеше в ъгъла.

Кухнята беше голяма и тънеше в дълбок, непобедим мрак, който запалената лампа успяваше единствено да оцвети донякъде в жълто. Дърк клекна пред хладилника и започна внимателно да изучава ръба на вратата му. Откри това, което търсеше. Всъщност откри повече от това, което търсеше.

Малко над долния ръб, напреки на тесния процеп между вратата и корпуса на хладилника, запълнен от сивата гума на изолацията, беше поставен човешки косъм, прилепен със засъхнала слюнка. Дърк очакваше да го намери. Самият той го беше залепил преди три дена и оттогава го беше проверявал на няколко пъти. Това, което не беше очаквал да намери, беше вторият човешки косъм.

Джентли се смръщи разтревожено. Втори косъм?

Въпросният косъм беше прилепен напреки на тесния процеп по същия начин, по който и първият, само че беше по-близо до горния ръб на вратата на хладилника и не беше поставен от Дърк. Той се наведе и го разгледа отблизо, като дори отвори прозореца, за да пропусне още малко светлина върху сцената на действието.

Дневната светлина нахлу като полицейски отряд и изпълни с к'во-етуй-тука цялата кухня, която, подобно на спалнята, трудно можеше да предизвика някакви естетически преживявания у някого. Подобно на повечето от стаите в къщата на Дърк тя беше голяма, сумрачна и крайно разхвърляна. Тя просто се присмиваше на всеки опит да бъде почистена, присмиваше му се и го отпъждаше, като да беше някоя от мъртвите унили мухи, посипали купчината от нахвърляни под прозореца кутии от пица.

Светлината разкри втория косъм в целия му блясък – сив към корена и оцветен в ярък оранжев металик нагоре. Дърк прехапа устни и се замисли дълбоко. Не му беше нужно много напъгане, за да разбере на кого принадлежеше косъмът – имаше само една личност, която редовно влизаше в кухнята и чиято коса изглеждаше като използвана за извличане на метални окиси от индустриални отпадъци, – но трябваше сериозно да изследва смисъла на откритието, че същата тази личност беше залепила свой косъм на вратата на хладилника.

Това означаваше, че мълчаливият конфликт, протичащ между него и чистачката му, беше ескалирал до ново, още по-застрашително равнище. Вече цели три месеца, изчисли набързо Дърк, откакто вратата на този хладилник не беше отваряна, а всеки от двамата беше изпълнен с

мрачна решителност да не я отваря пръв. Хладилникът вече не просто стоеше в ъгъла, а се спотайваше там. Дърк си спомняше много отчетливо деня, в който това нещо започна да се спотайва. Беше преди около седмица – тогава Дърк опита един евтин номер, за да подведе Елена – името на дъртата вампирица беше Елена, римуващо се с „чиста и подредена“, ирония, която вече не доставяше предишното удоволствие на Дърк – да отвори вратата на хладилника. Номерът му беше вещо отбягнат, като последствията се стовариха едва ли не фатално върху самия Дърк.

Той беше избрал следната стратегия: беше отишъл до близкия минимаркет и беше закупил някои най-основни продукти. Нищо предизвикателно – малко мляко, няколко яйца, малко бекон, кутийка-две шоколадов крем и най-обикновена четвъртинка краве масло. Беше ги оставил върху хладилника, сякаш за да каже: „Виж какво, ако ти остане време, вземи да пхнеш тези неща вътре...“

Когато същата вечер се прибра и забеляза, че продуктите не са върху хладилника, сърцето му заигра лудо. Нямаше ги! Не бяха просто преместени или поставени на някоя от полиците – нямаше ги никакви. Тя сигурно беше капитулирала и ги беше прибрала. В хладилника. И след като така и така беше отворила вратата, тя сигурно го беше и почистила. За пръв и последен път сърцето му се изпълни с топло чувство и благодарност към нея. Беше почти готов да отвори вратата на проклетото нещо с облекчение и ликуване, когато някакво осмо чувство (при последното преброяване Дърк беше установил, че притежава единадесет) му внуши да бъде много, много предпазлив и първо да помисли къде Елена би могла да изхвърли бившето съдържание на хладилника.

Безименно съмнение загриза ума му, докато се придвижваше безшумно към кошчето за боклук под мивката. Със стаен дъх той отвори капака му и надзърна вътре.

Там, уютно сгнездени в новоподменената черна найлонова торба за боклук, лежаха неговите яйца, неговият бекон, неговият шоколадов крем и неговата най-обикновена четвъртинка краве масло. Двете бутилки за мляко бяха изправени до мивката, съвсем измити и грижливо подравнени. Съдържанието им вероятно беше излято в нея.

Тя ги беше изхвърлила.

Вместо да отвори вратата на хладилника, тя беше изхвърлила неговите продукти. Той се извърна бавно към мрачния, приклепнал бял молилт и точно в този миг осъзна, дори без сянка на съмнение, че хладилникът му е започнал да се спотайва съвсем насериозно.

Направи си силно черно кафе и седна леко разтреперан. Дори не беше погледнал право към мивката, но знаеше, че подсъзнателно е забелязал двете бутилки от мляко и че известна част от трескаво работещия му мозък е включила именно заради тях.

На следващия ден той си беше обяснил всичко. Явно параноята го беше подгонила без всякаква нужда. Вероятно ставаше въпрос за невинна грешка или за невнимание от страна на Елена. Може би отново са я били налегнали тежки мисли за някой от бронхиалните, скандалджийски или хомосексуални пристъпи на сина ѝ или за каквото и да беше там, дето най-редовно ѝ пречеше да идва, или пък, когато все пак дойдеше, това да има някакъв забележим ефект. Елена беше италианка и можеше да е сметнала храната му за пълен боклук.

Но тази история с косъма променяше всичко. Тя поставяше извън всякакво съмнение факта, че чистачката е съзнавала напълно какво върши. Очевидно тя нямаше намерение при никакви обстоятелства да отвори вратата на хладилника преди него, а нямаше такова обстоятелство, което да го принуди да отвори хладилника преди нея.

Тя явно не беше видяла неговия косъм, тъй като за нея щеше да е най-изгодно да го махне и да изработи Дърк, като създаде измамното впечатление, че е отваряла хладилника. Вероятно щеше да е най-добре сега той да махне нейния косъм с надеждата тя да се хване на същата въдица, но още докато превърташе този вариант в главата си, Дърк някак си се досещаше, че номерът няма да мине и че двамата с Елена са вклучени във все по-затягаща се спирала на хладилниконеотваряне, която щеше да ги доведе или до лудост, или до гибел.

Помисли си дали не би могъл да плати на някого, който да дойде и да отвори хладилника.

Не. Той не беше в състояние да наеме никого. Той не беше в състояние дори да плати на Елена за последните три седмици. Единствената причина да не я помоли да напусне беше, че освобождаването на някого от работа винаги предполага заплащане с него, а това той не можеше да си позволи. Секретарката му го беше напуснала окончателно по своя собствена инициатива, след като беше решила да се заеме с нещо далеч по-недостойно в превозваческия бизнес. Дърк се беше опитал да я порицае за това, че предпочитала монотонността на твърдата заплата пред...

– ... редовността на заплатата – беше го поправила спокойно тя.

... пред удовлетворението от работата.

Секретарката едва не беше попитала „Пред какво?“, но в този миг ѝ бе проблеснало, че ще трябва да изслуша отговора му, който щеше да я

вбеси дотолкова, че да му отвърне. Именно тогава за първи път я беше осенила идеята, че единственият начин да се отърве беше да не позволява да бъде въвличена в този така познат спор. Ако просто успееше да си замълчи, щеше да е свободна да напусне. Опита. Внезапно се почувствува свободна. Напусна. Седмица по-късно, в сходно разположение на духа, се омъжи за един стюард от авиолиниите на име Смит.

Дърк беше съборил бюрото ѝ на земята с ритник и след това, тъй като тя не се върна, му се наложи да го вдига обратно самичък.

В този момент детективският бизнес беше оживен горе-долу колкото гробница. Като че ли никой не искаше да му бъде открито каквото и да било. Наскоро, за да свърже двата края, Дърк се беше нагърбил с гледане на ръка, предрешен като циганка в четвъртък вечер, но още не можеше да се примири. Вероятно щеше да издържи – омразното, въпиющо унижение във всичко това беше нещо, с което по един или друг начин беше започнал да свиква, а и можеше да разчита на пълна анонимност в малката си палатка в градинката зад кръчмата.

Вероятно щеше да издържи, ако не беше толкова ужасно, мъчително добър в занаята. Занаятът го захвърляше да се мята в потните вълни на самопрезрението. Беше опитал всички възможни средства, за да успее да излъже, да бъде съзнателно и цинично невеж, но каквито и фокуси да пробваше, той винаги се проваляше и неизменно се оказваше прав.

Най-тежкия момент беше настъпил, когато един четвъртък гадаеше на някаква окаяна женица от Оксфордшир. Тъй като онази вечер се чувствуваше особено щедър, той ѝ беше съобщил, че няма да е зле да държи под око съпруга си, който, ако се съдеше по брачната ѝ линия, изглежда, беше от онзи тип, дето пърха насам-натам. Впоследствие се беше изяснило, че мъжът ѝ всъщност е военен летец и се е изгубил по време на учебни полети над Северно море преди по-малко от половин месец.

Дърк се беше разчувствувал и беше започнал да ѝ дърдори успокоителни безсмислици. Бил сигурен, беше ѝ казал той, че нейният съпруг ще бъде открит и върнат след време, че всичко ще се оправи, че всичко ще бъде наред и все от този род. Жената му беше отвърнала, че на всичко това не ѝ се вярвало много, тъй като била чела, че световният рекорд по оцеляване във водите на Северно море бил по-малко от час и че след като не са намерили дори следа от него в продължение на две седмици, струвало ѝ се по-скоро невероятно да си го представи другояче освен като вкочанен труп, и че вече се опитвала да свикне с тази мисъл, мерси много. Това последното беше казано по-скоро грубо.

В този миг Дърк беше загубил всякакъв контрол над себе си и се беше раздрънкал неударимо.

Беше й казал, че според това, което разчита по дланта й, огромната сума пари, която тя ще получи, няма да представлява утеха за загубата на нейния скъп, скъп съпруг, но че вероятно ще се почувствува по-спокойна, ако узнае, че той е яхнал най-пухестия бял облак и че е много хубав с новите крилца, и че той, Дърк, се извинява, задето й говори такива изумителни глупости, но че просто го е хванала напълно беззащитен. Би ли искала един чай или една водка, или една супа?

Женицата се беше разколебала. Беше казала, че е влязла в палатката по погрешка и че всъщност търсела тоалетните, и какви били тези приказки за пари?

– Пълни глупости – беше й отвърнал Дърк. Всъщност той срещаше големи трудности с поддържането на приятен фалцет. – Измислих си го, докато плямпах. Моля позволете ми да изразя най-искрените си извинения за грубото нахлуване в най-съкровената ви мъка и да ви съпровожда до... ъ-ъ... или по-скоро да ви посоча, така да се каже, онова, което само при някои особени обстоятелства може да се определи като тоалетна... Като излезете от палатката, отляво.

Дърк беше се почувствувал смазан след това посещение, но колко по-неописуем беше ужасът му след няколко дена, когато разбра, че още на сутринта след срещата им злощастната женица е ударила печалба от 250 000 лири от „Премиъм бондс“. Същата нощ той беше прекарал няколко часа на покрива на къщата си, като през цялото време беше размахвал юмрук към тъмното небе и беше крещял: „Стига вече! Престани!“, докато най-накрая един от съседите му не беше издържал и се беше обадил в полицията, че му пречат да спи. Полицаяте бяха пристигнали с патрулка с надуты сирени и бяха събудили и останалите съседи.

Днес, тази сутрин, Дърк седеше в кухнята, вперил отвратен поглед в своя хладилник. Хладнокръвният вътрешен кипеж, на който той обикновено се опираше, за да изкара деня, беше задушен в самия си корен от историята с хладилника. Цялата му свободна воля беше смразена и заключена в гадната машина само с един-единствен косъм.

Това, от което се нуждаеше, помисли си той, беше някакъв клиент. „Моля те, Боже – помисли си той – ако наистина има Бог, какъвто и да е Бог, прати ми клиент. Един най-прост клиент, колкото по-прост, толкова по-добре. Доверчив и богат. Някой като онова приятелче вчера.“ Дърк затропа с пръсти по масата.

Проблемът му беше в това, че колкото по-доверчив беше клиентът,

толкова по-голям беше вътрешният конфликт, в който го вкарваше по-добрата страна на Дърк – тя постоянно го нападаше в тил и го затрудняваше в най-решителните моменти. Дърк често се заканваше, че ще тръшне по-добрата си страна на земята и ще подпре с коляно гръкляна ѝ, но тя обикновено го надвиваше – маскираше се като вина и самопрезрение и в този си вид без затруднение го изхвърляше от ринга.

Доверчив и богат. Само толкова богат, че с хонорара да можеше да покрие поне една-единствена от по-видните си и забележителни сметки. Запали си цигара. Димът се изви в утринната светлина и се лепна за табана.

Като онова приятелче вчера...

Замря.

Вчерашното приятелче...

Светът затаи дъх.

Плавно и меко у Дърк се прокрадна усещането, че някъде се беше случило нещо страшно. Нещо се беше объркало ужасно.

Бедата дебнеше мълчаливо във въздуха около него и изчакваше той да я забележи. Коленете му се разтрепериха.

Това, от което се нуждаеше, беше си помислил той, беше някакъв клиент. Беше си го помислил по навик. Именно тази мисъл минаваше през главата му всяка сутрин по това време. Беше забравил единствено, че вече имаше клиент.

Впери обезумял поглед в часовника си. Почти единадесет и тридесет. Поклати глава в опит да изтръска от нея тихия тревожен звън между ушите си, след това се метна с истеричен скок към шапката и огромното си кожено манто, които висяха зад вратата.

След около петнадесет секунди той вече беше извън къщата, с пет часа закъснение, но затова пък забързан.

Глава 4

След около минута-две Дърк се спря, за да избере най-подходящата стратегия. Прецени, че щеше да е много по-добре, ако вместо точно с пет часа пристигнеш на мястото с пет часа и няколко минути закъснение, но с възвърнато хладнокръвие.

– Слаба Богу, не съм подранил прекалено! – щеше да прозвучи добре като поздрав, но въведението се нуждаеше от също тъй сполучливо продължение, а то като че ли му убягваше.

Може би щеше да спести време, ако се върнеш за колата си, но разстоянието, което му предстоеше да измине, беше нищожно, а на всичко отгоре притежаваше невероятната способност да се губи по време на шофиране. Последната се дължеше най-вече на метода му на Зен-навигация, който се състоеше в това, да открие кола, която да изглежда така, сякаш знае накъде отива, и да се лепне зад нея. Резултатите бяха по-често изненадващи, отколкото положителни, но увереността му в метода се основаваше на няколко случая, когато се бяха оказали и двете.

Освен това съвсем не беше сигурен, че колата му ще тръгне.

Тя беше възстаричък ягуар, изработен в онези славни времена, когато компанията е произвеждала автомобили, спираци по-често за ремонт, отколкото за гориво, и обикновено се нуждаеше от месеци отдиш преди следващото припалване. След като поразмисли, Дърк достигна до заключението, че в момента в колата нямаше и капка бензин, а той не разполагаше нито с налични пари, нито с кредитна карта, за да попълни липсата.

Заряза идеята като напълно безплодна.

Реши да се отбие да си купи вестник, докато обмисли по-добре нещата. Часовникът в павилиончето на вестникаря сочеше единадесет и тридесет и пет. Мамка му, мамка му, мамка му! Изкуши се от мисълта да зареже случая. Просто да си тръгне и да забрави за него. Случаят гъмжеше от сурови изпитания. Или по-точно, гъмжеше от едно-единствено сурово изпитание – да успее да не се изхили. Случаят беше пълна и върховна тъпотия. Клиентът беше неоспоримо смахнат и Дърк надали щеше да приеме случая, ако не беше едно много важно обстоятелство.

Триста лири дневно плюс разходите.

Клиентът се беше съгласил като стой, та гледай. А когато Дърк беше подхванал обичайното си изложение за това, че неговите методи,

основаващи се всъщност на фундаменталната взаимосвързаност на всички неща, често водят до разходи, които биха могли да се сторят на непосветения човек донякъде несвързани с възложения случай, клиентът просто му беше казал да не го занимава с дреболии. Дърк си падаше по такива клиенти.

Единственото нещо, за което клиентът беше настоял в този почти нечовешки връх на безумието, беше Дърк да бъде при него абсолютно задължително, абсолютно, абсолютно, абсолютно, готов, дееспособен и нащрек непременно, без дори най-незабележима следа от намек за неявяване, в шест и тридесет сутринта. Абсолютно!

А Дърк едва сега започна да прозира как стояха нещата. Шест и тридесет определено беше време, противоречащо на всякакъв здрав разум, и той, клиентът, очевидно не го беше казал насериозно. Дванадесет по обяд вместо шест и тридесет, ето какво почти със сигурност е имал предвид клиентът му и ако се наложеше да я подхване откъм дебелия край, Дърк просто нямаше да има друг избор, освен да приведе някои сериозни статистически данни. Никой не убиваше никого преди обяд. Ама никой! Хората не са способни да извършат подобно нещо. За това е нужен един добър, здрав обяд, който да повиши нивото както на кръвозахарността, така и на кръвожадността. Дърк разполагаше с диаграми, които го доказваха.

А знаеше ли Енсти (името на клиента беше Енсти, странен, напрегат мъж към средата на тридесетте, с втренчени очи, тясна жълта вратовръзка и голяма къща на „Лъптън роуд“; всъщност Дърк не го беше харесал и дори си беше помислил, че изглежда като някой, който се опитва да преглътне жива риба), знаеше ли той, че шестдесет и седем процента от всички картотекирани убийци, включени в статистиката, са обяждали черен дроб или бекон? И че други двадесет и два процента са се разкъсвали от колебания пред избора – коктейл от скариди или омлет? Това заличава с един замах осемдесет и девет процента от заплахата, а ако междувременно се включат салатаджиите, предъвкващите сандвичи с пуйка или салам и се разгледат данните за хората, които биха извършили подобно действие, без да са сложили нищичко в стомаха си, човек наблиза в сферата на нищожността, граничеща с необузданата фантазия.

След два и половина, но не по-рано от три без десет, ето кога човек трябва да бъде нащрек. Сериозно. Дори и в най-добрите дни. Дори и когато получаваш смъртни заплахи от зеленоок великан, винаги трябва да се озърташ като ястреб след часа за обяд. Реално опасното време

всъщност започваше по-скоро към четири следобед, когато улиците започват да се пълнят с мародерствуващи компактни тълпи от издатели и чиновници, луднали от фетучини и други такива завързани манджи и крещящи по такситата. Тези мигове са истинското изпитание за човешката душа. Шест и тридесет сутринта? Зарежи! Дърк вече го беше направил.

С новоутвърдена решителност Дърк излезе от павилиончето и закрачи по студената улица.

– Ами аз очаквах да си платите вестника, така де, господин Дърк, сър – подвикна продавачът на вестници, който подтичваше след него.

– Ех, Бейтс – рече снизходително Дърк, – вечно с тези твои очаквания. Все очакваш това или онова. Не можеш ли по-спокойно? Обремененият с очаквания живот е тежък. Единствените му плодове са тъгата и разочарованието. Научи се да се радваш на мига.

– Дължите ми май къде двайсет пенса, сър – отвърна спокойно Бейтс.

– Знаеш ли какво, Бейтс, хайде, твоята да е. Имаш ли нещо за писане? Дори най-проста химикалка пак би ми свършила работа.

Бейтс извади една от вътрешния си джоб и я подаде на Дърк, който откъсна от вестника ъгълчето с изписаната цена и надраска над нея „ДТГ“³. Подаде хартиятката на продавача.

– Значи да си я сложа при другите?

– Сложи си я точно там, където би ти доставила най-голяма радост, скъпи Бейтс, и никъде другаде. А сега, драги мой, сбогом.

– Очаквам все пак да ми върнете химикалката, господин Дърк.

– Когато времената са достатъчно добри за подобни сделки с имущество, драги ми Бейтс – каза Дърк, – винаги можеш да разчиташ на мен. Но в настоящия момент по-висши цели ми налагат да я задържа. Радвай се, Бейтс, радвай се от сърце. Хайде, Бейтс, карай да върви!

След още едно извънредно подръпване дребничкият мъж сви безсилно рамене и се упъти обратно към павилиончето си.

– Значи, очаквам да се видим скоро, господин Дърк – подвикна той през рамо без особен ентусиазъм.

Дърк дари отстъпващия мъж с грациозен поклон, след което отново закрачи бързо по улицата и разгърна вестника на страницата с хороскопа.

„Най-вероятно е всички решения, които вземете днес, да са

3. Дълга ти ги. – Б.пр.

погрешни“ – гласеше тъпата прогноза.

Дърк изръмжа недоволно и сгъна вестника. Той никога, нито за секунда не се бе заблуждавал, че въртящите се камънаци на няколко светлинни години оттук могат да определят по някакъв начин деня на човека. Цялата работа беше в това, че „Великият Заганза“ беше негов стар приятел, който знаеше кога е рожденият му ден и винаги пишеше в колонката на зодията му нещо, с което да го изгъбарка. Откакто той беше започнал да води хороскопа, тиражът на вестника спадна с близо една двадесета и само Дърк и Великият Заганза знаеха причината.

Ускори крачка, докато преглеждаше останалата част от вестника. Както винаги – нищо интересно. Цял куп глупости за издирването на Дженис Смит, изчезналото на „Хийтроу“ момиче от авиолиниите, и за това, как тя се била изпарила просто ей така. Беше отпечатана последната й снимка, на люлка и с плитки, на шест годинки. Беше цитиран баща й, г-н Джим Пиърс, който заявяваше, че приликата била много голяма, но че момичето му вече било доста поотраснало и че самият той вече се бил научил да снима на фокус. Дърк нервно тикна вестника под мишница и продължи да крачи забързано, а мислите му се насочиха към един много по-интересен въпрос.

Триста лири на ден. Плюс разходите.

Замисли се за това, какъв е разумният срок, в който ще успее да поддържа у г-н Енсти неговото странно самовнушение, че се кани да го убие някакво високо два и десет, косматото същество с огромни зелени очи и рога, което обикновено размахва някакви неща пред него: договор, написан на неразбираем език и подпечатан с кръв, а също така и една добре наточена разновидност на косата. Другата по-забележителна черта на създаването била, че никой друг освен неговият клиент не можел да го забележи, което г-н Енсти отдаваше на някакво особено пречупване на светлината.

Три дена? Четири? Дърк не мислеше, че ще успее да устиска цяла седмица, без да се изхили, но вече съзираше нещо като награда за мъките, на които щеше да се подложи. Щеше да си позволи да включи покупката на нов хладилник в списъка на страничните, но неоспорими разходи. Изхвърлянето на стария хладилник определено щеше да бъде част от взаимосвързаността на всички неща.

При мисълта, че просто ще изпрати някого да изнесе и извози нанякъде проклетото нещо, започна да си подсвирква. Свърна към „Лъптън роуд“ и щом зърна полицейските коли, замръзна на място. И линейката. Нещо не беше наред. Това нещо като че ли не се вместило особено

уютно в представите му до образа на новия хладилник.

Глава 5

Дърк познаваше „Лъптън роуд“. Просторни триетажни къщи с широки викториански тераси, които се извисяваха горди, могъщи и възмутени от полицейските коли. Възмущаваха се, ако патрулките се навъртаха наоколо по няколко и ако сигналните им лампи светкаха. Обитателите на „Лъптън роуд“ обичаха да виждат само по една добре поддържана полицейска кола, която патрулира нагоре-надолу по улицата ведро и внушително – само така можеше да се поддържа ведростта и внушителността на техните недвижими имуществени ценности. Но в момента, когато сигналните лампи започнеха да присветват в онова синьо, от което ти побеляват кокалчетата на ръцете, те потапяха в мъртвешка бледност не само изиданите като по конец тухли, а и самите ценности, представявани от тези тухли.

Загрижени лица се долеяха до прозорците на съседните къщи, видимо раздразнени от синьометните душевадки.

Бяха точно три, три полицейски коли, спрели напреки на пътя по начин, който правеше от улицата нещо по-възвишено от обикновен паркинг. Този начин възвестяваше с мощен глас на целия свят, че законът е тук и е взел нещата в свои ръце, и че всеки, който има нормалното, здраво и ведро намерение да мине с колата си по „Лъптън роуд“, може да отиде да си го научука.

Дърк забърза нагоре по улицата, а потта рукна под тежкото му кожено манто. Пред него се изпреди полицаи с разперени ръце, твърдо решен да си поиграе на бариера, но Дърк го удави в такъв порой от думи, че униформеният не можа да изплува на повърхността с никакъв смислен отговор. Дърк се отправи към къщата.

Пред вратата го спря друг полицаи и Дърк тъкмо се готвеше да размахва пред носа му изчерпана кредитна карта от „Маркс и Спенсър“ с ловкото движение, отработвано с часове през дългите вечери, в които нямаше какво друго да прави, когато униформеният внезапно каза:

– Ей, ама ти случайно да се казваш Джентли?

Дърк се втренчи изпитателно в него. Издаде някакъв звук, който можеше да е както „да“, така и „не“ в зависимост от обстоятелствата.

– Щото шефът те търси.

– Така ли? – попита Дърк.

– Познах те по описанието, което даде – обясни униформеният,

докато го оглеждаше от горе до долу с бегла самодоволна усмивка.

– Всъщност – продължи униформеният, – той произнасяше името ти като мръсна дума. Дори изпрати Едрия Боб Откривача с една кола да те открие. Но тъй както те гледам, добре си, та сигур не те е открил. Тия, дето ги открива Едрия Боб Откривача, идват малко по-смачкани. Стават, тъй да се каже, само за съдействие при разследването, ама за нищо друго. По-добре влизай. По-добре ти, отколкото аз – добави спокойно той.

Дърк погледна към къщата. Всички прозорци бяха плътно закрити с чамови жалузи. Макар в останалите отношения къщата да си изглеждаше добре поддържана, тънеща в чистота и очебийно богатство, захлопнатите кепенци на прозорците навяваха усещането за внезапно опустошение.

Странно, но откъм мазето като че ли се чуваше музика или по-скоро една и съща думкаща музикална фраза, която се повтаряше отново и отново. Звучеше така, сякаш иглата беше зациклила в някоя драскотина на плочата, и Дърк се почуди защо все още никой не беше изключил уредбата или поне не беше побутнал иглата така, че парчето да продължи нататък. Песента му звучеше много познато и Дърк предположи, че я е чувал по радиото наскоро, макар и да не можеше да я познае. Отрязъкът, който се чуваше, звучеше приблизително като:

Не го подбирай, не го подбирай, не г...
 Не го подбирай, не го подбирай, не г...
 Не го подбирай, не го подбирай, не г...

И така нататък.

– Е, к'во сега, да те моля ли да слезеш в мазето? – каза изнервено униформеният, сякаш това беше последното нещо, което някой с всичкия си би се сетил да направи.

Дърк кимна сдържано и изкачи стъпалата към входната врата, която беше леко открехната. Разтърси глава и напрегна рамене в опит да прогони вибрациите в мозъка си.

Влезе.

Преддверието говореше за богатство, което е споходило човек с изкован в студентските години вкус. Подът беше от изподрано, дебело лакирано дюшеме, стените – бели, с окачени по тях гръцки килими, определено скъпи гръцки килими. Дърк беше готов да се обзаложи (макар и не да си плати), че при едно по-старателно претърсване на къщата

сигурно щяха да излязат наяве, наред с останалите тъмни тайни, поне петстотин акции на „Бритиш телеком“ и колекция от плочите на Дилън до „Блъд он тракс“.

В преддверието стоеше трети полицаи. Изглеждаше ужасно млад и се беше облегал леко на стената с втрънен в пода поглед и притиснат до стомаха шлем. Лицето му беше бледо и унило. Той погледна с безразличие към Дърк и бегло кимна с глава по посока на стълбите към подземие.

Оттам гърмеше повтарящото се:

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Дърк потрепери от гнева, който вилнееше из душата му и си търсеше нещо за удряне или за душене. Искаше му се веднага да отрече, че всичко се е случило по негова вина, но докато някой не се опиташе да му го припише, не можеше да стори нищо.

– От колко време сте тук? – попита лаконично той.

Младият полицаи си наложи да се съвземе, за да му отговори.

– Пристигнахме преди около половин час – отвърна той прегракнало. – Шибана сутрин. Търчим като изоглавени...

– Хич не ми приказвай – подхвърли абсолютно безсмислено Дърк и се хвърли по стъпалата.

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

В подножието на стъпалата се отваряше тесен коридор. Голямата врата в другия му край зееше, увиснала на пантите си. Отвъд нея се виждаше огромна двойна стая. Дърк тъкмо се канеше да влезе, когато мъжка фигура препречи прага.

– Гадно ми е, че ми се падна случай, в който си забъркан точно ти – каза фигурата. – Адски ми е гадно. Светни ме сега какъв точно пръст имаш във всичко това, та да знам кое точно ми е гадно.

Дърк впери изненадан поглед в спретнатото, слабо лице на мъжа.

– Джилкс? – произнесе той.

– Недей да ми се пулиш насреща като стреснат... Как им беше името на тия, дето не са тюлени? Дето са по-гадни от тюлените. Едни такива боровинкови на цвят... Дугонги⁴. Недей да ми се пулиш насреща като

изплашен дугонг. Защо този... – Джилкс посочи към стаята зад гърба си, – защо този... мъж там е записал твоето име и телефонен номер върху плик, пълен с пари?

– Колко п... – започна Дърк, – колко поразително е, че те виждам тук, Джилкс! Какво правиш толкова далеч от Фенс? Бас ловя, че тук ти се вижда доста влажничко.

– Триста лири – процеди Джилкс. – Защо питаш?

– Може би все пак ще ми позволиш да поговоря с клиента си – подхвърли Дърк.

– С клиента, а? – произнесе мрачно Джилкс. – Да. Добре. Защо пък да не си поговориш? Ще ми е интересно да чуя какво ще му кажеш. – Той се отдръпна тромаво и подкани Дърк с широк жест.

Дърк събра мислите си и влезе в стаята в състояние на върховно самообладание, което успя да запази за не повече от секунда.

В по-голямата си част клиентът му седеше спокойно в удобен фотьойл пред хайфи-уредбата. Фотьойлът беше поставен в оптималния фокус за слушане – на разстояние от колоните два пъти по-голямо от това между самите колони, което според общото мнение е най-подходящо за възприемане на стереосигнала.

Общо взето, изглеждаше напълно непринуден и спокоен, с кръстосани крака и недопита чаша кафе на масичката до фотьойла. Главата му обаче беше закрепена по най-обезсърчаващ начин точно в средата на въртящата се грамофонна плоча, като рамото с иглата периодично се блъскаше във врата му и попадеше в една и съща бразда на плочата. Главата се завърташе един път на всеки 1,8 секунди, за да хвърли на Дърк укорителен поглед, който сякаш казваше: „Видя ли сега какво стана, като не идваш навреме, хем те помолих!“, след което се завърташе към едната стена, към другата, към третата и отново към Дърк с още по-голям укор.

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Стаята се разлюля пред погледа на Дърк и за да я обездвижи, той подпря с ръка стената.

– Да не би клиентът ти да ти е възложил някаква по-специална задача? – попита много спокойно Джилкс иззад гърба му.

4. Морски бозайник с масивно тяло, обитаващ малайзийското крайбрежие на Индийския океан. – Б.пр.

– Ами, най-обикновена дреболия – промълви отпаднало Дърк. – Нищо общо с това тук. Не, искам да кажа, наистина не ми е споменавал за нищо от този род. Така, като гледам, трябва да си доста зает. Като че ли ще е най-добре да си вземам хонорара и да изчезвам. Нали каза, че ми бил оставил плик?

След като изрече това, Дърк се стовари върху малката дървена табуретка зад гърба си и я потроши.

Джилкс му помогна да се изправи и го подпря на стената. Излезе за малко от стаята и се върна с поднос с кана вода и празна чаша. Наля вода в чашата и я блисна в лицето на Дърк.

– Така по-добре ли е?

– Не – изломоти Дърк. – Не можеш ли поне да спреш плочата?

– Това е работа на експертите. Нямам право да пипам нищо, преди да са дошли умниците. Това може да са и те. Я излез в задния двор да глътнеш малко чист въздух. По перилата, по перилата и навън. Поразкърши се малко и гледай да се съвземеш, нямам време да се занимавам и с теб. И се опитай да изглеждаш по-малко зелен, става ли? Тоя цвят определено не ти ходи.

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Джилкс се извърна с уморен и нещастен вид и вече се готвеше да тръгне нагоре по стълбите, за да посрещне новодошлите, чиито гласове се разнасяха горе, когато спря и позяпа няколко секунди търпеливо въртящата се върху тежкия диск глава.

– Знаеш ли – каза той най-накрая, – наистина ми е дошло до гуша от такива нагли показни самоубийства. Правят го само за да ни дразнят.

– Самоубийство? – изумя Дърк.

Джилкс извърна поглед към него.

– Прозорци със зазидани метални пръти, дебели цял сантиметър и нещо – каза той. – Врата, която е заключена отвътре и с ключ в ключалката. Френски прозорци към вътрешния двор, залостени с резета. Никакви следи от прокопан тунел. Ако е убийство, убиецът трябва да се е изнесъл през стъклата на прозорците. А маджунът на всички прозорци е стар, втвърден и боядисан. Не. Никой освен нас не е влизал или излизал от тази стая, а съм дяволски сигурен, че това тук не сме го направили ние. Нямам никакво намерение да си губя времето с тези глупости. Очевидно самоубийство, само дето го е направил трудно разгадаемо.

Направо съм му бесен на тоя, задето губи времето на полицията. Знаеш ли какво – каза той, като погледна часовника си, – давам ти десет минути. Ако измъдриш някое правдоподобно описание на начина, по който го е извършил, за да го впиша в рапорта, ще си затворя очите за веществената улика „плик с триста лири“, като приспаднам двадесетте процента, полагащи ми се като компенсация за емоционалното натоварване и угризенията, че ще си затрая за тебе.

Дърк се почуди за момент, дали да спомене или да не споменава за описаните от клиента му посещения на странния и наситено зеленоок, облечен в кожух великан, дето изниквал редовно от небитието, ръмжал за договори и задължения и размахвал еднометрова и наточена като бръснач коса, но след като размисли, реши да не го прави.

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Най-накрая се ядоса на себе си. Не беше способен да се ядоса на себе си пряко за смъртта на клиента, защото това щеше да е непосилно бреме. Но в момента беше унижен от Джилкс, а се усещаше прекалено разтърсен и объркан, за да му се опъне, и именно тази беше причината да се ядоса на себе си.

Обърна рязко гръб на своя мъчител и се измъкна в градинката на задния двор, насаме с ядовете си.

Дворчето беше малко, застлано с плочи, като западният му край беше напълно отрязан от притока на дневна светлина, засенчван от задната стена на къщата и от високата стена на някаква индустриална сграда, преграждаща задния край на двора. Точно там, дявол знае защо, беше изграден каменен слънчев часовник. Ако на това място все пак попадеше някакъв слънчев лъч, сигурно щеше да е точно в дванадесет часа по обяд, средно гринуичко време. Общо взето, въпросният часовник служеше най-вече за кацане на птички. Няколко растения заничаха мрачно от саксиите си.

Дърк пъкна цигара в устата си и с яростно всмукване изгори първите няколко милиметра от върха ѝ.

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Песента все още се разнасяше откъм къщата.

Спретнати странични стени отделяха задния двор от задните дворове на съседните къщи. Лявата беше не по-дълга от задната, а дясната беше малко по-дълга благодарение на факта, че сключваше ъгъл направо с индустриалната сграда. Наоколо цареше дух на доволна пригладеност. Нищо прекалено, нищо набиващо се на очи, единствено усещането, че всичко е наред и че поддръжката на къщите не е проблем. Особено що се отнасяше до къщата вдясно, чиято зидария явно беше освежена съвсем наскоро и чиито прозорци блестяха ослепително.

Дърк пое дълбока глътка въздух и се заяпа нагоре към сивото, смръщено нещо, което трябваше да минава за небе. Самотна тъмна точица се носеше нанякъде под облаците. Дърк я проследи с поглед, пети-мен да съсредоточи мислите си върху каквото и да е, само не и върху онзи ужас в стаята в сутерена. С някаква далечна частица на съзнанието си той си даваше сметка, че някой влизаше и излизаше от стаята в подземието, мереше с рулетка, святакаше с фотоапарати и се занимаваше с отсеченоглавопреместващи операции.

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го подбирай, не го подбирай, не г...

Не го под...

Най-сетне някой поне го подбра, защото пилящото нервите повторение замлъкна и в обедния въздух остана да се полюшва единствено далечният тих отглас на работещ телевизор.

Дърк обаче изпитваше големи трудности при осъзнаването на обкръжаващия го свят. Той изживяваше много по-силно поредицата тежки камбанни удари в главата си, които представляваха редуващи се пристъпи на угризения. Това не беше далечният паразитен шум на угризенията от факта, че волю-неволю живееш в двадесетия век, с които Дърк обичайно се справяше доста вещо. Те представляваха изключително болезненото осъзнаване на факта, че „това особено ужасяващо нещо е особено и ужасяващо единствено по моя вина“. Никой от обичайните мисловни процеси не беше в състояние да изтръгне Дърк от пътя на махалото. Бам, налетя отново то, с-с-т, бам, и пак и пак: бам, бам, бам.

Опита се да си припомни някои от подробностите, които последният му клиент (бам, бам) беше изложил (бам) пред него (бам), но в крайна сметка (бам) му беше почти невъзможно (бам) при това непрестанно бамкане в главата (бам). Човекът беше казал (бам), че (Дърк си пое дълбоко въздух; бам) бил преследван (бам) от (бам) огромно, космато,

зеленооко чудовище, въоръжено с коса.

Бам!

Дърк се беше ухилил тайничко в себе си на брътвежите му.

Бим-бам, бим-бам, бим-бам!

И си беше помислил: „Какъв идиот!“

Бим-бим, бим-бим, бам!

Коса (бам) и договор (бам).

Не бил запознат, нито пък имал и най-бегла представа за какво бил договорот.

„Как ли пък не“ – беше си помислил Дърк.

Но имал смътното усещане, че може и да е свързан с картофа. Беше последвала кратка и заплетена история, свързана с въпросния кореноплод (бим, бим, бим).

Тогава Дърк беше кимнал сериозно (бам) и беше нанесъл с вдъхващ доверие жест няколко драскулки (бам) в бележника, който държеше върху бюрото си (бам) с единствената цел да нанася, с вдъхващ доверие жест, по няколко драскулки в него (бам, бам, бам). В този момент той беше горд от себе си, защото беше успял да си придаде вид, че си отбелязва с кръстче квадратчето с надпис „картофи“...

Бам, бам, бам, бам!

Господин Енсти беше споменал, че ще му дообясни за картофите по-късно, когато Дърк се справи с настоящата задача.

А Дърк беше обещал (бам) с лекота (бам), непринудено (бам), с щедър размах (бам, бам, бам) да бъде в тази къща в шест и тридесет сутринта (бам), тъй като падежът на договора (бам) бил в седем.

Дърк си спомни, че дори беше отбелязал с кръстче квадратчето „договор за картофи с падеж в 7:00 сутринта“. (Ба...)

Аман вече от това бамкане. Не можеше да се обвинява за случилото се. Добре де, можеше. Разбира се, че можеше. Правеше го. Всъщност всичко беше по негова вина (бам). Работата беше там, че не можеше да продължава да се обвинява за случилото се и едновременно с това да разсъждава трезво за него, което пък трябваше да се опита да направи. И ако искаше все пак да се отърве (бам) от отвратителното бамкане, трябваше да изтръгне това ужасяващо нещо (бам) из корен.

Щом се размисли над своето злощастие и заплетената безизходица на живота си, го връхлетя вълна на неистов гняв. Мразеше това спретнатото дворче. Мразеше гадния слънчев часовник, всички тези спретнатото боядисани прозорци, всички тези отвратително равни покриви. Щеше му се да може да хвърли цялата вина върху боята, а не върху себе си, върху

възмутително чистите дворни плочи, върху абсолютно отблъскващата гадост на освежените зидарии.

– Извинете...

– А? – извърна се той по посока на спокойния, учтив глас, напълно неподготвен за подобно варварско вмешателство в най-съкровената му ярост.

– Имате ли нещо общо с...? – Жената обхвана цялата отвратителност, сутеренност и ужасяваща полицайственост на нещата в съседния за нея двор с леко кръгово движение на китката си. Китката беше опасана от червена като рамките на очилата ѝ гривна. Тя надничаше над дворната стена откъм дясната къща с израз на леко тревожно отвлечение. Дърк я изгледа безмълвно. Изглеждаше на четиридесет и няколко, спретната и върна на неприкритата си и безпощадна решителност да се бърка във всичко.

– Предполагам, че може би е нещо ужасно и така нататък – каза тя, – но дали ще продължи още дълго? Ние се обадохме в полицията само заради онази отвратителна плоча, която направо ни подлуди. Всичко това е малко...

Тя му метна подканващ поглед и Дърк реши, че всичко можеше да се е случило по нейна вина. По негово мнение тя с пълно право можеше да поеме цялата вина, а самият той да излезе сух. Тая си го заслужаваше – дори само заради гривната, която носеше.

Без да промълви и дума, Дърк ѝ обърна гръб и внесе гнева си обратно в къщата, където бързо го охлади в нещо много твърдо и действено.

– Джилкс! – подвикна той. – Абе тази твоя хитроумна теория за наглото самоубийство... Допада ми. Ще свърши работа. Мисля, че зная как го е изиграло хитроото копеле. Дай нещо за писане. Дай листове.

Дърк седна тържествено зад стилната селска маса от черешово дърво, заемаща централно място в задната част на стаята, и ловко нахвърля схема на събитията, която включваше някои градински и кухненски принадлежности, въртяща се лампа с тежест, доста голяма точност при изчисляването на времето и кръжеше около същностния факт, че въртящият се диск е японски.

– Това ще зарадва умниците от експертния – обърна се ведро той към Джилкс.

Умниците му хвърлиха едно око, схванаха ключовите моменти в него и го харесаха. Ключовите моменти бяха прости, неправдоподобни и общо взето от вида, който всеки следовател, стига да си падаше не по-

малко от самите умници по малко по-особения вид разпускане в Марбела⁵, със сигурност би оценил по достойнство.

– Стига само – подметна непринудено Дърк – да не решите да нищите възможността покойният да е влязъл в дяволски договор с някои свръхестествени инстанции, за който да е заплатил точно днес...

Умниците се спогледаха и поклатиха глави. Те бяха завладени от непреодолимото чувство, че предиобедът вече се изнизва и че подобен род приказки могат да доведат само до излишни усложнения в случай, който щеше да е приключен до обедната почивка.

Дърк сви удовлетворено рамене, прибра своя дял от веществената улика, кимна за сбогуване на униформения и се изкачи обратно по стълбите.

Когато влезе в преддверието, внезапно осъзна, че приглушеният звук от дневното телевизионно предаване, който беше дочул в двора, е бил заглушаван от натрапчивото повторение на грамофона.

Едва сега за своя най-голяма изненада той разбра, че звукът идваше някъде откъм горните етажи на къщата. Огледа се и след като установи, че никой не го наблюдава, се промъкна до подножието на стълбището към горните етажи и ги зяпна изненадано.

5. Испански балнеологичен център на Коста дел Сол, подобен на баните в Наречен. – Б.пр.

Глава 6

Стълбите бяха покрити със стилно аскетична настилка от рода на розозките. Дърк се изкачи тихо по тях, мина покрай някакви стилни, дълги, сухи треви в керамичен съд на първата площадка и огледа стаята на първия етаж. Те също внушаваха усещането за стил и сухотревност.

Само в по-голямата от двете спални се забелязваха някакви следи от скорошно използване. Стаята явно беше замислена така, че утринната светлина да се заиграва ненаатрапчиво с подредените сухи цветя и натъпкания с нещо като морска трева юрган, но оставяше непреодолимото впечатление, че носените чорапи и употребяваните ножчета за самобръсначка постепенно са изтласкали и последното свободно пространство от нея. Във въздуха осезаемо висеше усещането за липсата на женска ръка – усещането за натрапчиво отсъствие, което оставя откачената от стената картина. Над стаята тегнеше проклятието на напрежението, тъгата и предметите, които трябва да бъдат изхвърлени изпод леглото. Върху едната от стените на прилежащата към стаята баня, точно срещу клозетната чиния, беше окачена златна плоча за продажба на над пет хиляди екземпляра от албума „Врял картоф“⁶ на групата „Тупаник и Третото аутистко изкуване“. Дърк си припомни бегло, че беше чел част от някакво интервю с лидера на бандата (членовете ѝ бяха само двама, като единият от тях беше лидер) в някой от броевете на „Сънди“. Там го бяха попитали за името на бандата и той беше отговорил, че е свързано с една доста интересна история, макар това да се беше оказало гнусна лъжа. „То означава всичко, което хората биха искали да означава“ – беше добавил лидерът със свиване на рамене от канапето в „Оксфорд стрийт“-ския офис на своя мениджър.

Дърк си спомни, че си беше представил как журналистът е кимал учтиво и е водил записки по време на интервюто. Тогава стомахът му се беше свил на топка, която Дърк беше успял да отпусне едва след солидна доза джин.

„Врял картоф...“ – помисли си Дърк. Внезапно, докато зяпаше окачения в червена рамка златен диск, го връхлетя мисълта, че главата на господин Енсти се беше въртяла върху едноименната плоча. „Врял картоф! Не го подбирай!“ Какво ли означаваше?

Всичко, което хората биха искали да означава, помисли си

6. На английски „Hot Potato“ – жаргонен израз за проблем или неприятности. – Б.пр.

Впрегнато Дърк.

Другото нещо, което си припомни за интервюто, беше твърдението на Болката (прякорът на лидера на „Тупаник и Третото аутистко изкуване“ беше Болката), че пишел текстовете си повече или по-малко дословно по случайно подочути в кафенето, сауната, самолета или някъде другаде разговори на хора. Дърк се замисли как ли щяха да се почувствуват хората, ако чуеха разговора си повторен при точно тези обстоятелства, при които го беше чул самият той.

Наведе се току над етикета в средата на златната плоча. В горния му край беше изписано само „АРРГХ!“, а под оригиналното заглавие се кипреха имената на авторите „Пейнтън, Мълвил, Енсти“.

По всяка вероятност Мълвил беше нелидерът в „Тупаник и Третото аутистко изкуване“. А включването на Джеф Енсти сред авторите на златната плоча явно беше осигурило средствата за тази къща. Когато Енсти му беше заговорил за договора, свързан по някакъв начин с „картофа“, изглежда, не беше изпитвал никакво съмнение, че Дърк е наясно. А Дърк беше достигнал с неподозирана лекота до заключението, че Енсти ръси глупотевини. Неподозирано лесно е да достигнеш до заключението, че някой ти сипе безумия, когато ти говори за картофи, след като ти е обяснявал известно време за зеленооко чудовище с коса в ръце.

Дърк въздъхна дълбоко над собствените си мъчителни мисли. Не одобряваше педантично уравнивения начин, по който беше окачен трофеят, и реши да го накриви под по-човешки ъгъл. Докато го правеше, иззад рамката се изплъзна плик, който се устреми към пода. Дърк направи безуспешен опит да го улови. След това се наведе и го вдигна с недоволно изръмжаване.

Беше широк кремав плик от скъпа, тежка хартия, отворен грубо откъм единия край и след това подлепен със скоч. Всъщност пликът изглеждаше отварян и отново подлепван със скоч поне няколко пъти – впечатление, затвърждаващо се от поредицата имена на адресати, всяко преходно от които беше старателно зачеркнато и заменено с ново.

Последното име беше на Джеф Енсти. Всъщност Дърк заключи, че е последно, защото то беше единственото незачеркнато. Втренчи се в задрасканите имена, като се опита да ги разчете.

Нещо като че ли проблесна в паметта му във връзка с две от имената, които едва успя да разчете, но трябваше да проучи плика по-подробно. Откакто беше станал детектив, все се канеше да си купи подходяща лупа, но така и не беше стигнал дотам. Не разполагаше дори с джобно ножче, затова, макар и без особено желание, реши за момента да напъха

плика в най-дълбокия вътрешен джоб на мантото си и да го проучи по-късно на спокойствие.

Хвърли бегъл поглед зад рамката с надеждата да открие още някоя придобивка, но остана разочарован и излезе от банята, за да поднови обиколката си из къщата.

Другата спалня беше подредена и бездушна. Неизползувана.

Най-забележителното в нея бяха леглото от бял бор, юрганът и стар, очукан скрин с чекмеджета, който изглеждаше като плащан в сярна киселина. Дърк затвори плътно вратата и се заизкачва по тясната, вита, боядисана в бяло дървена стълба, извеждаща до мансардата, откъдето се дочуваха звуци от поредната серия на „Бъгс Бъни“.

Горе имаше малка площадка, в единия край на която се виждаше баня – толкова миниатюрна, че най-удобният начин за използването ѝ явно беше да стоиш отвън и да пъхаш вътре само онази част от тялото си, която искаш да измиеш в момента. Вратата не можеше да се затвори заради пъхнатия в крана за студената вода тънък зелен маркуч, който преминаваше през цялата площадка и се мушваше в срещуположната и единствена таванска стая.

Стаята беше мансарда с безмилостно наклонен покрив, предоставяща силно ограничен брой места, на които човек с ръст малко под средния би могъл да стои изправен.

Дърк застана на прага и започна да разглежда вътрешността ѝ, изнервен от мисълта за разни неочаквани открития. Вътре цареше всеобхватен грънджарски дух. Завесите бяха спуснати и през тях се процеждаше нищожно количество дневна светлина, а стаята се осветяваше главно от потрепващия екран с анимационния заек. В най-ниския край на таванския откос беше напъхано разхвърляно легло с усукани чаршафи. Стените и почти отвесният таван бяха облепени с несръчно изрязани снимки от списания.

Не личеше да има някаква обща идея или замисъл при изрязването. Освен няколкото лъскави германски коли и рекламата на странен сутиен имаше още и зле изрязана снимка на сладкиш с плодове, част от реклама на застраховка живот, както и някои други случайни изрезки, които свидетелстваха за тъпо, овчо безразличие както към всякакъв възможен замисъл при подбора им, така и към въздействието, което биха могли да постигнат.

Виещият се по пода маркуч се скриваше зад възстар, придърпан пред телевизора фотьойл.

Закът буйствуваше. Отблясъците от неговите буйства играеха по

протритите ръбове на фотъйола. Бъгс се опитваше да овладее управлението на някакъв пикиращ към земята самолет. Внезапно забеляза някакъв бутон с надпис „автопилот“ и го натисна. Отвори се шкаф и от него излезе пилот робот, който хвърли един поглед на положението и припадна. Самолетът продължи да пада, но за късмет горивото му свърши, преди да е достигнал земята, и заекът отърва кожата.

Дърк виждаше и нечие теме.

Косата, покриваща това теме, беше тъмна, сплъстена и мазна. След момент на мъчително дълго изчакване Дърк пристъпи бавно в стаята, за да види какво имаше под косата. Облекчението му при откритието, след като вече беше заобиколил стола, че главата с коса в крайна сметка се крепеше върху живо човешко тяло, беше донякъде охладено от вида на тялото, върху което се крепеше тя.

Във фотъйола се беше свило момче.

То беше на около тринадесет-четиринадесет години и макар да не изглеждаше видимо увредено в чисто физическия смисъл на думата, определено не беше добре. Косата му провисваше от главата му, главата му провисваше между раменете му, а тялото му лежеше някак си скупчено и нагънато, сякаш беше захвърлено тук от прозореца на преминаващ влак. Непретенциозното му облекло се състоеше от евтино кожено яке и спален чувал.

Дърк не сваляше поглед от него.

Кое ли беше? Какво правеше някакво си момче тук, пред този телевизор, в тази къща, в която преди малко бяха обезглавили човек? Дали знаеше какво се е случило? Знаеше ли Джилкс за това хлапе? Дали Джилкс изобщо си беше направил труда да се качи дотук? Все пак за зает полицай, натоварен с нагло самоубийство, изкачването на няколко стълбища не беше шега работа.

Дърк не беше свикнал да не прави толкова никакво впечатление. Заради едната сигурност провери дали все още беше с огромното си кожено манто и с абсурдната си огненочервена шапка и дали наистина се очертаваше драматично на фона на светлината, идеща от зеещата врата.

За миг се почувствува обидно пренебрегнат и отрони едно „ъ-ъ...“, което трябваше да мине за нещо като самопредставяне, но не успя да привлече вниманието на момчето. Хлапето напълно преднамерено и злонамерено зяпаше в телевизора. Намръщи се. Стаята според Дърк започна да се изпълва с някакво паронаситено напрежение, някакво трудноопределимо и съскащо нагнетяване на цялостната атмосфера, на което той не знаеше как да реагира. То ставаше все по-наситено и завърши

с рязко прищракване, което накара Дърк да подскочи.

Момчето се разгъна бавно като дебела, ленива змия, провеси се над срещуположната странична облегалка на фотьойла и се зае с някакви невидими действия, които явно включваха, както осъзна в този момент Дърк, приготвянето на нещо с кипната в електрически чайник вода. Когато се нагъна обратно в предишната си поза, момчето вече стискаше пластмасова купичка в дясната си ръка, от която започна да набобжда някакви дълги, димящи, виещи се неща и да ги пъха в устата си.

Заекът вече беше приключил с дивотиите си и беше отстъпил място на някакъв ухилен комедиант, който убеждаваше зрителите да си купят специална светла бира, чиито единствени достойнства по всяка вероятност се изчерпваха с тъпите му навивки.

Дърк усети, че е настъпил моментът да направи малко по-силно впечатление на новия си познат. Той прекрачи в зрителния обхват на момчето.

– Хлапе – каза Дърк с тон, който се надяваше да прозвучи твърдо и учтиво, но в никакъв случай покровителствено, разнежено или левашки, – искам да зная кой...

В този момент той загуби нишката на мисълта си поради гледката, която се откриваше от новото му местоположение. От другата страна на фотьойла имаше огромен преполовен кашон с пакети полуготово китайско фиде, огромен преполовен кашон с шоколадови десерти „Марс“ и преполовен палет газирани напитки в кутийки, разположени около края на зеления маркуч. Зеленият маркуч завършваше с пластмасово кранче и явно служеше за пълнене на чайника.

Дърк се канеше да попита момчето чие е, но от ъгъла, под който го виждаше в момента, семейната прилика беше неоспорима. То без съмнение беше син на долубезглавия Джефри Енсти. Може би поведението му беше просто начин да се справи с шока. Или може би все още не беше научило за случилото се. А може пък самото то да...

Дърк не си позволи дори да довърши мисълта.

Всъщност, както установи, надали изобщо можеше да си позволи каквато и да е мисъл, тъй като в момента от екрана на гърмящия телевизор някаква компания за производство на зъбна паста натрапчиво се опитваше да го разтревожи дълбоко за някои от нещата, които се случвали в устата му.

– Добре – каза Дърк. – Не искам да те тревожа точно в този труден и така тежък за тебе момент, но искам да зная дали всъщност осъзнаваш, че това е труден и така тежък момент за тебе.

Нищо.

Добре, помисли си Дърк, тъкмо сега е времето за оправдано повърд подход. Той се облегна на стената и напъха ръце в джобовете на панталона си с отработен добре-щом-предпочиташ-така жест, заби няколко секунден мрачен поглед в пода, след това вдигна глава и го стовари право между очите на момчето.

– Виж, хлапе, трябва да ти кажа нещо – обясни накратко Дърк. – Баща ти е мъртъв.

Това сигурно щеше да свърши работа, ако в този момент не беше започнала една много популярна дълга реклама. Според Дърк тя явно беше недостижим връх в жанра.

Началните кадри показваха как ангелът Луцифер е изхвърлен от рая в адската бездна и как там пада в огнено езеро и се пече до пристигането на някакъв дявол, който му подхвърля пенеща се газирана напитка с надпис „sHades“⁷. Луцифер я взема и я опитва. След това жадно изловка съдържанието на кутийката, обръща се към камерата, слага си някакви слънчеви очила с дизайн на порше, казва: „Е на тв'а му викам аз адски печено!“, и се изляга отново на припек сред купищата нажежени до бяло въглени.

В този момент един невъзможно дълбок и дрезгав американски глас, който действително звучи като излязъл от ада или поне от някоя подземна кръчма в Сохо, където се готви да се върне веднага щом се освободи, за да се маринова отново за следващото излъчване, казва: „sHades. Адска напитка...“, а кутийката се извърта така, че началното „s“ се скрива и се чете само „Hades“.

Според Дърк теологията беше поомесена, но какво означаваше някаква нищожна допълнителна капчица дезинформация в този бучащ порой?

След това Луцифер се озъбваше доволно и казваше: „Наистина си паднах по това нещо...“, и за всеки случай, т.е. ако мисълта на зрителя е блокирана до безсъзнателност, се повтаряше изхвърлянето на Луцифер от рая, за да се подчертае думата „паднах“.

Вниманието на момчето беше изцяло погълнато от рекламата.

Дърк се изпречи пред екрана.

– Слушай сега – подхвана отново той.

Момчето изкриви врат, за да вижда екрана зад Дърк. За да успее в

7. Игра на думи: „shades“ означава „сенки, прохлада“, а Hades (Хадес) е богът на подземното царство на сенките. – Б.пр.

това си начинание, без да престава да тъпче в устата си димящото фиде, наложи му се да пренагъне крайниците си във фотьойла.

– Слушай – настойчиво продължи Дърк.

Дърк усети надвисналата сериозна заплаха за загуба на контрол над положението. Не ставаше въпрос за това, че момчето просто зяпаше телевизия, а за това, че за него нищо друго в този свят не притежаваше някакъв смисъл или самостоятелно съществуване. Дърк не представляваше нищо повече от безличен предмет пред телевизионния екран. Момчето явно не му се ядосваше, а просто се опитваше да гледа покрай него.

– Виж сега, дали можем да изключим това чудо за малко? – предложи Дърк, като се опита да прикрие раздражението си.

Момчето не отговори. Като че ли раменете му леко се напрегнаха, а може би просто беше свиване на рамене? Дърк се обърна и се зае да намери бутон за изключване на телевизора. Изглежда, единственият замисъл в дизайна на контролния панел беше да се предотврати възможното изключване – там нямаше, нито един бутон с надпис „вкл.“ или „изкл.“. Най-накрая Дърк просто издърпа щепсела от контакта в стената и се обърна към момчето, което в същия миг строши носа му.

Дърк усети как хрущялът на носа му изпраща под жестокия удар с чело на момчето, докато двамата се стоварваха тежко върху телевизора, но звукът на трошачи се кости и звукът от собствения му болезнен вик при счупването бяха напълно заглушени от бесния вой и писъци, изригващи от гърлото на момчето. Дърк направи някакъв отчаян опит да се предпази от яростта на стремителното нападение, но момчето вече беше върху него. То заби лакътя си в окото му, а коленете му се забиха последователно в гръдния кош, в челюстта и накрая във вече потрошения нос на Дърк, докато лазеше върху него в стремежа си да напъха отново щепсела. След това пак се нагъна удобно във фотьойла и впери мрачен, все още трескав поглед в появилата се картина.

– Можеше да изчакаш поне до новините – произнесе безизразно момчето.

Дърк го изгледа изумено. Седна на пода с прибрани колене и притисна кървящия си нос с длани, като не откъсваше втрещения си поглед от чудовищно безчувственото създание.

– Гнф... фграх... мгъх! – опита се да протестира той, но после се отказа и се зае да изследва пораженията по носа си.

Пречупеното хрущеше гадно между пръстите му, а самият му нос внезапно беше придобил ужасяващо непозната форма. Дърк измъкна от джоба си кърпа и я притисна към лицето си. Кръвта бързо я попи и

протече през нея. Дърк се изправи с олюляване, отблъсна с жест въображаемите предложения за помощ и се затътри към възтряната баня. Там откачи с ярост маркуча от канелката на чешмата, откри хавлия, намокри я със студена вода и я притисна към лицето си за минута-две, докато кръвта постепенно спря да тече. Погледна се в огледалото. Носът му пресичаше лицето под определено остър ъгъл. Опита се храбро да го върне на място, но не прекалено храбро. Болката беше ужасна и той се задоволи да го наложи за още малко със студената кърпа, докато проклинаше тихо. Задържа се още минута-две, облегнат на мивката и задъхан, като яростно повтаряше срещу огледалото: „Така значи!“ Получаваше се нещо като „Дага дбнаджи!“, което не звучеше особено авторитетно. Когато се почувствува достатъчно укрепнал или поне дотолкова укрепнал, че да се справи с непосредственото предстоящо, той се извърна и влезе отново в бърлогата на звяра. Звярът кротко поглъщаше реклами за някои от възбуждащите и стимулиращи телевизионни шоу-игри, с които вечерта дебнеше обръгналия на всичко зрител, и дори не си направи труда да вдигне поглед при влизането на Дърк. Дърк пристъпи твърдо към прозореца и рязко дръпна завесите встрани с плахата надежда, че звярът може би ще се сгърчи с писък при прякото попадение на дневната светлина, но единственият резултат беше лекото смръщване. Тъмна сянка пробяга по прозореца, но под този ъгъл Дърк не можеше да види какво я беше хвърлило.

Извърна се и застана очи в очи с момчето звяр. По телевизията започваха обедните новини и то изглеждаше донякъде по-общително и по-малко погълнато от света отвъд проблясващия цветен правоъгълник. Вдигна кисел и морен поглед към Дърк.

– Иквоискашсеа? – отрони звярът.

– Кадах ди кагво идкаб – обясни вбесено, но безпомощно Дърк. – Идкаб... бо дяволиде... поднаваб дова лидзе!

Вниманието на Дърк се оказа внезапно привлечено от телевизионния екран, на който показваха по-нова фотография на изчезналото момиче от гишето за чекиране.

– Квопраиштука? – попита момчето.

– Боде бой! – каза Дърк, приседна на страничната облегалка на фотойла и приближи лице към екрана. Тя явно беше правена около година преди момичето да научи за съществуването на гланца за устни. Имаше къдрава коса и престорено нахакан поглед.

– Койсти? Квостава? – не се примиряваше момчето.

– Дадварай дзи удада и гледай – скастри го Дърк. – Обидваб де да

джуя деждо.

Новинарят каза, че полицията изпаднала в недоумение от отсъствието на каквато и да е следа от Дженис Смит на мястото на инцидента. Според обясненията все пак си имало някакви разумни граници в броя на претърсванията на една и съща сграда и полицията молела, ако някой разполага със сведения за лицето, да се обади на дежурните телефони.

– Дади би беже дегретарга! Дова е годбодидза Биърд! – възкликна изумено Дърк.

Момчето не прояви никакъв интерес към бившата секретарка на Дърк и прекрати опитите си да привлече вниманието му. То се измъкна от спалния чувал и тръгна към банята.

Дърк продължи да зяпа към екрана, изумен от това, че до този момент не си беше дал сметка, кое всъщност е изчезналото момиче. Все пак нищо до този момент не го беше карало да погледне случая от тази страна, реши той. След сватбата бившата му секретарка беше сменила името си, а и сега за първи път бяха показали снимка, по която човек можеше да я разпознае. До този момент той не беше проявявал особен интерес към странния инцидент на летището, но сега вече той приковаваше вниманието му.

Случаят беше официално обявен за „Дело Божие“.

Но на кой Бог, запита се Дърк. И защо?

Защо някакъв си Бог ще виси в терминал II на летище „Хийтроу“ и ще се опитва да хване полета в 15:37 за Осло?

След апатията от последните няколко седмици той най-после се беше натъкнал на нещо голямо, което изискваше неговото внимание. Смирещи чело и потъна в дълбок размисъл, като дори не забеляза момчето, което се върна и се напъха в спалния си чувал точно преди началото на рекламите. Първата от тях показваше как един съвършено обикновен куб в складова наличност може да се превърне в средоточие на желания, нормален, щастлив семеен живот.

Дърк се изправи напълно готов да поднови въпросите, но сърцето му се сви, когато сведе поглед към момчето. Звярът беше вече безкрайно далече, отново свит в мрачната си, просветваща в синкаво бърлога, и Дърк реши, че не изпитва особено желание да го безпокои точно в този момент. Задоволи се с дрезгаво подхвърляне към безмълвното хлапе, че ей сега се връща, и се запуска тромаво по стълбите, сподирян от мрачно разветите пешове на дългото кожено манто.

В преддверието се сблъска отново с омразния Джилкс.

– Какво ти се е случило? – попита рязко полицаят, когато мерна

потрошения и подут нос на Дърк.

– Дабо дова, гоедо бе подъведва – обясни невинно Дърк. – Борад-джуних дзе.

Джилкс го попита какво точно е правил и Дърк великодушно обясни, че на горния етаж има свидетел, притежаващ интересна информация. Той услужливо допълни, че нямало да е лошо Джилкс да се качи и да го разпита сам, но първо трябвало да изключи телевизора.

Джилкс кимна съдържано и тръгна да се качва, но Дърк го спря.

– Де ди ли дзе друва, дже иба деждо дранно в дая работа? – попита той.

– Какво казваш?

– Деждо дранно – повтори Дърк.

– Нещо какво?

– Дранно! – не се отказа Дърк.

– Странно?

– Доджно дака, дранно.

Джилкс сви рамене.

– Какво например?

– Аби идглежда дабълдо бедбидлена.

– Напълно какво?

– Бедбидлена! – опита отново Дърк. – Бедбидлена! Бидля, дже дова е бного индередно!

След тези думи той кимна учтиво, излезе от къщата, пое нагоре по улицата, където от небето го връхлетя орел и Дърк се размина на косъм отпадане под движещия се в южна посока автобус номер 73.

През следващите двадесетина минути от тавана на къщата на „Лъп-тън роуд“ се разнасяха викове и писъци, които породиха допълнително напрежение у съседите. В линейката беше качена горната и долната част от тленните останки на господин Енсти, както и цивилен полицаи с кръвящо лице. След това за известно време се възцари спокойствие. После пред къщата спря още една полицейска кола. След поредица от подвиквания от рода на „Боб пристигна“ откъм къщата, от колата се измъкна едър, як полицаи, който заизкачва тежко стълбите. След няколко минути и порой от писъци и викове той излезе, също притиснал длани към лицето си, и подкара колата си с ненужно пронизително свирене на гуми.

След около двадесет минути пристигна микробус, от който слезе друг полицаи с портативен телевизор в ръка. Той влезе в къщата и излезе след минути в компанията на тринадесетинагодишно момче, което

още не можеше да се нарадва на новата си играчка.

След като всички полицейски коли с изключение на патрулната, която остана паркирана пред къщата, отпътуваха, от тайното си скривалище зад една от молекулите в големия сутерен се измъкна огромна, космата, зеленоока фигура.

Тя подпря косата си на една от хайфи-тонколоните, потопи пръста си в почти съсирената локва кръв, образувала се върху диска на грамофона, притисна го върху долния край на лист дебела, жълтеникава хартия и след това изчезна в някой мрачен и тайнствен отвъден свят, като си подсвиркваше странна и зловеща мелодийка, и се върна само за миг, за да прибере косата си.

Глава 7

Малко по-рано същата сутрин на благоприятно разстояние от всички тези събития, на благоприятно разстояние от добре оразмерения прозорец, през който се втичаше студената светлина на ранния предиобед, в едно снежнобяло легло лежеше възстар едноок мъж. На пода подобно на килната палатка почиваше вестник. Той беше захвърлен там точно преди две минути, малко след десет часа според часовника на нощното шкафче.

Стаята не беше голяма, но затова пък беше обзаведена с благотворно добър вкус, сякаш беше стая в скъпа частна болница или клиника, каквато всъщност си и беше – намираше се в болницата „Уудшед“, разположена наред принадлежащите на болницата неголеми, но добре поддържани имоти, в покрайнините на неголямо, но добре поддържано селце в Котсуълдс.

Мъжът беше буден, но това не го радваше.

Кожата му беше много изискано стара – като възстар, отпуснат, прозрачен пергамент на лунички. Изключително крехките му ръце лежаха леко сгънати върху чистите ленени чаршафи и потреперваха почти незабележимо.

Неговото име се произнасяше по различни начини, като господин Одуин, или Уодин, или Один⁸. Той беше – е – бог и освен това беше точно това, което е най-малко привлекателно у всички богове – беше разгневен бог. Единственото му око святкаше.

Беше разгневен от това, което беше прочел във вестника, а именно – че друг бог си беше изтървал нервите и беше създал проблеми. Във вестника, разбира се, не се казваше точно това. Не се казваше: „Бог изтървава нервите си, създава проблеми на летището“, а чисто и просто се описваха опустошенията, без да се извежда каквото и да е смислено заключение от фактите. Цялата тази история беше абсолютно незадоволителна във всяко едно отношение поради своята поразителна несмисленозаклучимост, своята донищонедостигаемост и поради дразнешото (от гледна точка на вестника) отсъствие на купове от трупове. Имаше, разбира се, някаква загадка около липсата на камари от избити хора, но вестниците щяха да са къде-къде по-доволни от по една добра, здрава кланица дневно, отколкото от такива постни загадки.

8. Один – едноок върховен бог в скандинавския пантеон – Б.пр.

Один обаче не срещаше никаква трудност в тълкуването на фактите. Върху всички статии по случая беше изписано името „Тор“⁹, но толкова едро и очебийно, че само друг бог можеше да го разчете. Старият господин беше захвърлил сутрешния вестник с раздражение и в момента се опитваше да се съсредоточи върху отпускащите си упражнения, за да не се вбеси прекалено много от прочетеното. Те се състояха от вдишване по определен начин и издишване по друг и бяха полезни за кръвното му налягане и така нататък. Не че щеше да умре или нещо такова – ха!, – но несъмнено в този момент от живота си – ха! – предпочиташе да не взима нещата прекалено навътре.

Най-много от всичко обичаше да спи.

За него спането беше изключително важна дейност. Обичаше да проспива въздълги периоди, огромни отрязъци от време. Смяташе обикновения нощен сън за несериозно отношение към нещата. Наслаждаваше се на здравето поспиване през нощта и за нищо на света нямаше да се лиши от него, но не го приемаше дори за бледо подобие на истинския сън. Обичаше при възможност да заспива в единадесет и половина сутринта и най-вече ако дотогава си беше подремвал. Леката закуска и бързият сутрешен тоалет, докато подменяха чаршафите му, бяха единствените действия, към които все още проявяваше някакъв интерес, но много внимаваше да не се разсънва в тези критични мигове, за да не провали здравия си следобеден сън. Понякога прекарваше в сън по цяла седмица и смяташе това за добра дрямка. Беше проспал цялата 1986-а година, но не смяташе, че е загубил.

Сега за свое най-дълбоко раздражение обаче осъзнаваше, че скоро щеше да му се наложи да се появи на сцената и да изпълни свещения си, вбесяващ дълг. Свещен, защото беше божествен или поне свързан с богове, и вбесяващ заради бога, с който беше свързан.

Той разтвори крадешком завесите, като за целта използва единствено божествената си воля. Въздъхна тежко. Трябваше да обмисли всичко, а освен това беше и време за сутрешния му тоалет.

Натисна звънеца за повикване на санитаря. Санитарят надлежно се появи в добре изгладена зелена престилка, издобротри жизнерадостно и се зае с приготвянето на чехлите и халата. Той помогна на Один при ставането от леглото, което напомняше по-скоро на разопаковане и изваждане на препарирани гарван от кутия, и го съпроводи в бавното му пътешествие до банята. Один се придвижваше вдървено като глава,

9. Тор – бог на гърма и бурята в скандинавската митология. – Б.пр.

окачена между кокили, увити в раиран хавлиен халат. Санитарят познаваше Один като господин Одуин и не си даваше сметка, че е бог – нещо, за което Один предпочиташе да си трае, и предпочиташе Тор да беше предпочел същото.

Тор беше бог на гърма и, честно казано, се държеше точно като такъв. Той явно не желаше или беше неспособен, или просто прекалено тъп, за да разбере или приеме... Один се възпря. Усети, че отново беше започнал да се увлича в мислени тиради. Сега му предстоеше да прецени спокойно какво да прави с Тор, а тъкмо се беше отправил към най-подходящото място за едно добро обмисляне.

Веднага щом Один влезе с вдървена походка в банята и затвори вратата, в стаята му влетяха две медицински сестри и подмениха завивките на леглото с безпогрешни движения, като пригладиха новия чаршаф, опънаха го, вкараха одеялото в плика и го подпъгнаха. Едната от сестрите, явно старшата, беше закръглена и достопочтена, а другата – по-млада, по-мургава и общо взето с по-лекокрил вид. Вестникът беше вдигнат от пода и внимателно сгънат, подът беше бързо опрахоосукачен, завесите – отново придърпани, цветята и недокоснатият плод – подменени със свежи цветя и пресен плод, който, както всички плодове преди него, щеше да остане недокоснат.

Малко по-късно, когато процедурите по сутрешното пречистване на стария бог бяха приключили и вратата на банята се отвори отново, стаята беше променена. Реалните различия, разбира се, бяха незначителни, но в резултат на незабележимите, ала магически промени, в стаята се беше възцарила прохладна свежест. След като я огледа, Один кимна в безмълвно удовлетворение. Позволи си кратко представление, докато правеше преглед на леглото подобно на монарх, провеждащ преглед на армията си.

– Добре ли е подпънат пликът? – попита той с изнемошял, шепнещ глас.

– Много добре подпънат, господин Одуин – отговори старшата сестра с раболепно примигване.

– А добре ли е пригладен по одеялото? – И с невъоръжено око се виждаше, че е. Просто такъв беше ритуалът.

– Пригладен е наистина много добре, господин Одуин – отговори сестрата. – Лично аз следих за пригладането.

– Много се радвам, сестра Бейли, много се радвам – похвали я Один. – Вие имате набито око за добре пригладените пликове. Просто не зная какво ще правя без вас.

– Ами-и, аз не се готвя да напускам, господин Одуин – провлачи в ободряващо успокоителен отговор сестра Бейли.

– Да, но вие не сте вечна, сестра Бейли – контрира Один.

Това беше забележката, която винаги озадачаваше сестра Бейли със съдържашката се в нея неприкрита и крайна безсърдечност.

– Разбира се, господин Одуин, никой от нас не е вечен – отвърна тя, докато заедно с другата сестра се опитваше да изпълни тежката задача по обратното напъхване в леглото на Один с възможно най-малко последиствия за личното му достойнство.

– Вие сте ирландка, нали, сестра Бейли? – попита той, вече удобно настанен в леглото.

– Точно така, господин Одуин.

– Навремето познавах един ирландец, Фин¹⁰, или нещо такова. Говореше ми все някакви глупости, които не исках и да знам. Нищо не ми е споменавал за ленените чаршафи. Все пак научих за тях.

Той кимна отсечено при спомена, отпусна глава върху твърдите, издути възглавници и прекара опакото на ръката си по опънатата повърхност на ленения плик. Казано на прост език, той беше влюбен в ленените завивки. Чист, слабо колосан, бял ирландски лен, изгладен, изпънат, подпънат – самото изреждане представляваше за него литания на желанието. Нищо през вековете не го беше пленявало или вманиачавало така, както ленените завивки сега. Изобщо не разбираше как е могъл да се тревожи за нещо друго.

Ленени завивки.

И сън. Сън и ленени завивки. Сън в ленени завивки. Сън. Сестра Бейли го погледна, собственически разнежена. Тя не знаеше, че е бог, всъщност си мислеше, че е престарял филмов продуцент или нацистки военнопръстълник. Той действително притежаваше някакъв акцент, който тя не можеше да определи, а безчувствените му любезности, присъщият му егоизъм и манията му за лична хигиена говореха за богато на ужаси минало.

Ако можеше да зърне отнякъде своя тайнствен пациент на неговия трон като войнствен баща на войнствените богове от Асгард¹¹, в никой случай нямаше да остане изненадана. Всъщност не съвсем. Вероятно щеше да остане поразена и изплашена до обезумяване. Но при всички положения щеше да си даде сметка, че видението ѝ напълно

10. Фин – в ирландската мито-епическа традиция герой, мъдрец и ясновидец. – Б.пр.

11. Асгард – в скандинавската митология небесно селение – крепост на боговете Аса. – Б.пр.

съответствува на качествата, които съзираще у пациента си, след като, разбира се, се съвземеше от шока при откритието, че всичко, в което човечеството е пожелало да вярва още в зората на историята си, в крайна сметка е истина. Или по-скоро, че продължаваше да е истина дълго след времето, по което човешкият род беше надживял окончателно особената нужда от неговата истинност.

Один освободи медицинската си прислуга с властен жест, като преди това пожела да повикат личния му помощник.

Това накара сестра Бейли да присвие незабележимо устни. Тя не харесваше личния помощник – главен доверен слуга, слуга или каквото и да беше там на господин Одуин. Очите му бяха зли, стряскаше я, а и го подозираше в безмълвни похотливи жестове към сестрите по време на почивките.

Той притежаваше някакъв особен тен, който според сестра Бейли страничният наблюдател би преценил като маслинов, доколкото разцветката на кожата му беше определено зелена. Сестра Бейли беше убедена, че това никак не е нормално.

Тя, разбира се, беше последният човек, който би съдил за някого по цвета на кожата му – или ако не точно последният, то поне този, който го беше направил за последно предишния следобед, когато бяха докарали някакъв африкански дипломат за операция на бъбречни камъни и тя неочаквано беше преживяла идването му като лична обида. Не ѝ беше харесал. Не можеше да каже какво точно не ѝ беше харесало у него, тъй като беше медицинска сестра, а не шофьор на такси, и не можеше да позволи личните ѝ чувства да проличат дори за секунда. Беше прекалено голяма професионалистка, прекалено добра в работата си и се отнасяше към всеки с повече или по-малко равностойна, делова и ведра грижовност, дори, помисли си тя – и в този миг сърцето ѝ се скова в лед, – дори към господин Раг.

„Господин Раг“ беше името на личния помощник на господин Одуин. Тя не можеше да направи нищо. Не беше нейна работа да критикува личния избор на господин Одуин. Но ако беше нейна работа, каквато не беше, за сестра Бейли щеше да е по-добре, и не само за нея, но и за доброто на господин Одуин, той да наеме някой друг, от когото нямаше да я ползват мравки, и толкова.

Реши да не мисли повече за него, а просто да излезе и да го потърси. Беше изпитала облекчение, когато при идването си за тазсутрешното дежурство установи, че господин Раг беше напуснал сградата още предишната нощ, но с остро чувство на разочарование го беше забелязала

да се връща преди около час и нещо.

Откри го точно там, където той нямаше работа. Беше приседнал в приемната за посетители, облечен в нещо, което ужасно много напомняше изцапан и измачкан до неузнаваемост лекарски халат, при това несъразмерно голям за ръста му. И не само това, а и свиреше някаква фалшива мелодия на свирка, която очевидно си беше направил от задигната голяма спринцовка за подкожни инжекции, до каквито въобще нямаше право на достъп.

Той вдигна към нея бърз, игрив поглед, ухили се и продължи свиренята, само че много по-силно.

Сестра Бейли го скастри наум за всичко – за халата и спринцовката, както и за това, че плашеше или можеше да изплаши посетителите, – но беше напълно безсмислено да изрича всичко това. Знаеше, че няма да понесе невинния вид, с който той щеше да ѝ отвърне, нито пък очебийната абсурдност на отговорите му. Единственото, което можеше да направи, беше най-напред да се успокои, а след това да го разкара възможно най-бързо от приемната.

– Господин Одуин би искал да ви види – каза тя.

Опита се да внесе нормалните за тона ѝ весели нотки, но нищо не се получи. Искаше ѝ се очите му да престанат с идиотското си блуждаване. Освен че намираше тяхното играене за изключително обезпокоително от медицинска и естетическа гледна точка, тя не можеше да не се почувствува засегната и от впечатлението, че наоколо има поне тридесет и седем други, много по-интересни от нея неща.

Раг впери за секунда-две влудяващия си поглед в сестра Бейли, след което промърмори, че нито за злото, нито за съвършеното зло има почивка, шмугна се покрай нея и забърза по коридора, за да получи нареждания от своя бог и господар, преди въпросният бог и господар да беше успял да заспи.

Глава 8

В късния предиобед Кейт успя да се изпише от болницата. Първоначално срещна известни затруднения, защото лекуващият ѝ лекар и дежурната сестра бяха непреклонни, че Кейт не е в състояние да напусне болницата. Едва била излязла от лека кома и се нуждаела от грижи, нуждаела се от...

– Пица – настоя Кейт.

... почивка, нуждаела се от...

– Собствения ми дом и от чист въздух. Въздухът тук е ужасен. Мирише като подмишницата на прахосмукачка.

... допълнително лечение и трябвало да остане под наблюдение още някой и друг ден, докато се възстановява напълно.

Или поне се опитаха да останат твърдо непреклонни. След разговора тя помоли за телефон и започна да запълва сутринта си с опити да поръча пица, която да ѝ бъде доставена в болницата. Обади се на всички най-недоставящи ресторанти в Лондон, наруга ги подред, след което направи шумен и безуспешен опит да изпрати мотоциклетист до Уест Енд за една „Американ хот“ с цял списък допълнителни чушлета, гъби и сирена, които дежурният от куриерската служба дори не си направи труда да запомни, и след около час подобна дейност главните възражения около изписването на Кейт от болницата започнаха да окапват едно по едно като листенца на есенна роза.

И така, малко след дванадесет тя вече стоеше на някаква унила улица в Западен Лондон – все още неукрепнала и замаяна, но независима. Багажът ѝ се състоеше от разпарцаливените останки от пътническата ѝ чанта, които тя твърдо отказа да изхвърли, и малко парче хартия с изписано върху него едно-единствено име в дамската ѝ чантичка.

Спря такси и се настани на задната седалка, като държа очите си затворени през по-голямата част от пътя до дома си в „Примроуз хил“. Изкачи стълбите и влезе в апартаментата си на последния етаж. В телефонния секретар имаше десет съобщения за нея, които тя изтри, без да прослуша.

Отвори прозореца на спалнята си и за минута-две се надвеси през него под доста неудобен и опасен ъгъл, който обаче ѝ даваше възможност да зърне кътче от парка. То беше съвсем малко кътче само с два платана. Калканите на съседните къщи го ограждаха в рамка, или по-

скоро не успяваха да го затулят напълно, и го правеха нещо много лично и скъпо за Кейт, нещо, което нямаше да е същото, ако нищо не препречваше погледа.

Веднъж тя беше отишла в точно това кътче – беше обходила невидимия периметър, ограждащ парчето земя, което виждаше от прозореца си, и беше изпитала нещо много сходно с усещането за собствено владение. Дори беше потупала собственически платаните, след което беше седнала под тях и бе наблюдавала залеза на слънцето над Лондон – над трепкащия му смог и над неприщодавящите му ресторанти, – а после си беше тръгнала с дълбокото усещане за нещо друго, макар и да не знаеше точно какво. Все пак, помисли си тя, след тези дни трябваше да е благодарна на дълбокото чувство за каквото и да е, пък било то и неопределено.

Оттегли се от прозореца и го остави широко отворен въпреки студения въздух навън, отиде в банята и пусна водата във ваната. Тази вана беше нескъпо съоръжение в стил „Едуард“, което заемаше голяма част от банята с изумителната си несъразмерност и запълваше останалата част от помещението с боядисани в кремаво тръби. Кранът свистеше. Щом банята се изпълни с достатъчно пара, за да не е студено, Кейт се съблече и отвори големия тоалетен шкаф.

Винаги се чувствуваше леко смутена от необятното изобилие на неща за изсипване във ваната, с които разполагаше, но някак си не можеше да мине покрай козметичен или билкарски магазин, без да влезе в него и без да се почувствува неудържимо привлечена от някое шишенце с нещо зелено или оранжево и мазно, което трябваше да възвърне естествения баланс на някакво неясно вещество в порите на кожата ѝ, за чието съществуване до този момент не беше и подозирала. Застана пред шкафа и започна да избира.

Нещо розово? Нещо с повече витамин В? Витамин В12? В13? Дори само бройката на стъклениците с разновидности на витамин В беше в състояние да обърка човека. В шкафа имаше соли и масла, тубички с гел, дори пакетчета с някакви отвратително миришещи семена, които, изглежда, трябваше да имат тайнствено благотворно въздействие върху някоя неизвестна част от тялото.

Може би няколко от зелените кристалчета? Веднъж в миналото беше решила вече да не се тормози с избиране, а просто да опита да капне от всичко по малко. Когато ѝ се приискаше. Реши, че днешният ден е ден на приискването, и с неописуемо удоволствие започна да капва и сипва в димящата вана от всяка стъкленица по капка, докато водата не

се превърна в нещо мешано и по-скоро кално на цвят, и мазно, и хлъзгаво на пипане.

Затвори крановете, отиде за миг при дамската си чанта, след това се върна и се потопи във ваната, където се излегна със затворени очи и диша бавно в продължение на цели три минути, преди да съсредоточи вниманието си върху парчето хартия, което беше донесла със себе си от болницата.

Върху него имаше една-единствена дума – беше успяла да я изкопчи от младата и необяснимо отблъскваща медицинска сестра, която й беше премерила температурата тази сутрин.

Кейт я беше попитала за едрият мъж. Едрият мъж, когото беше срещнала на летището, чието тяло беше видяла в една от съседните болнични стаи в малките часове на деня.

– А, не – беше отговорила сестрата, – той не е мъртъв. Просто беше изпаднал в нещо като кома.

Дали има някаква възможност да го види? Как е името му?

Беше се опитала да я разпита с безразличие, като нещо ей така, между другото, но този номер не е никак лесен, когато в устата ти има напъхан термометър, и въобще не беше сигурна дали беше успяла. Сестрата й беше казала, че всъщност не можела да каже нищо със сигурност и че нямала никакво намерение да обсъжда другите пациенти. Но при всички положения пациентът вече не бил там. Били изпратили линейка, която го откарала някъде.

Това завари Кейт до голяма степен неподготвена.

А къде са го откарали? Кое е това специално място? Но сестрата не пожела да каже нищо повече и след около секунда-две беше сменена от медицинската сестра на стаята. Единствената дума, която младата сестричка беше изтървала, беше запомнена и впоследствие записана от Кейт, а в момента погледът ѝ се беше приковал върху нея.

Думата беше „Удshed“.

Сега, когато беше по-отпусната, имаше чувството, че името ѝ е някак си познато, макар и да не си спомняше къде го е чувала.

В мига, в който си спомни, усети, че не я съдържа във ваната, и тръгна право към телефона, като само за малко спря под душа, за да отмие хлъзгавата гадост от тялото си.

Глава 9

Едрият мъж се пробуди и опита да се огледа, но не можа да повдигне глава. Опита се да седне, но не можа да направи и това. Чувствуваше се като залепен за пода с универсално лепило и само след няколко секунди откри най-изумителната причина за това си усещане.

Той дръпна силно главата си, като при това изтръгна болезнено цели туфи руса коса, които останаха прилепени към пода, и се огледа. Намираще се в нещо като изоставен склад, вероятно на тавански етаж, ако се съдеше по зимното небе, което виждаше през мръсните, изпочупени прозорци. Таванът беше висок и поръбен с паяжини, изплетени от паяци, които, изглежда, не се сърдеха, че в паяжините се хващаха най-вече парченца ронеща се мазилка и прах. Той се поддържаше от вертикални стоманени колони, чиято кремава защитна боя беше набъбнала и се лющеше. Колоните на свой ред се поддържаха от олющен дъбов под, към който беше залепен с универсално лепило едрият мъж. Дъските на пода, в груб овал на около тридесет сантиметра около голото му тяло, проблясваха матово и мрачно. Над петното се издигаха носопронизващи изпарения. Не можеше да повярва. Изрева от гняв и се опита да се освободи, но успя единствено да дръпне болезнено залепената си за дъбовия под кожа.

Това, изглежда, беше работа на дъртия.

Тръшна главата си назад с удар, от който дъските изпращаха, а ушите му запищяха. Изрева отново и изпита някаква странна наслада в това, да вдига колкото му душа иска безсмислен и безнадежно тъп шум. Продължи да реве с цяло гърло, докато стоманените колони не завъняха и изпочупените стъкла не се превърнаха на сол. След това, докато мятеше глава насам-натам, зърна облегнатия на стената на няколко разкрача от тялото му ковашки чук и го вдигна във въздуха със закланение, като го запрати през помещението към металните колони и започна да ги блъска подред дотогава, докато цялата сграда не закътня като обезумял гонг.

Последва ново закланение, чукът залитна към него и се заби в пода на около една ръка разстояние над главата му, като претроши дъските на пода и гипсовия таван под тях.

Чукът се извъртя и описа плавна парабола над овалното тъмно петно под мъжа, докато поломените от удара на металната му глава парчета

гипс и дървения все още трополяха по бетонния под на долното помещение. След това набра мощна инерция и проби отново пода на около една ръка разстояние от подметките на мъжа, като вдигна във въздуха облак тресчици от строшената дъбова дъска.

После се издигна във въздуха и увисна там с пълно пренебрежение към законите на гравитацията, след което ловко вдигна късата си дръжка над металната глава и отново проби пода. После отново нагоре и отново надолу, като очертаваше около своя господар пръстен от гъсто пробити една до друга дупки, докато най-накрая целият овален сектор не поддаде със силен трясък и полетя надолу. Секторът се удари в пода на долното помещение и се разлетя на облак парчета гипс и трески, от който след миг се появи – олюляващ се, махач с ръце сред прашния въздух и тежко кашлящ – едрият мъж. Към гърба, ръцете и краката му все още бяха прилепени големи парчета от дъбовия под, но сега поне можеше да се движи. Мъжът се облегна с длани на стената и яростно доизкашля праха от дробовете си.

Когато се обърна, чукът изскочи отнякъде и полетя към него, но в последния момент избегна ръката му, сурна се жизнерадостно по пода и след като изкара поток искри от бетона с металната си глава, се паркира безгрижно с тупване до близката метална колона.

Точно срещу него, сред слягащия се облак прахоляк, се издигаше автомат за продажба на кока-кола. Мъжът го изгледа с особено подозрение и тревога. Той стоеше пред него със стъклен и безизразен вид, а върху предната му витрина имаше бележка от бащата на мъжа, в която той му нареждаше, каквото и да е захванал, да го зареже. Беше подписана „Знаеш кой“, но то беше зачеркнато и беше заместено първо с „Один“, а след това, с големи букви, с „Баща ти“. Явно Один не преставаше да си дава пределно ясна сметка за интелектуалните способности на своя син. Тор откъсна бележката и се втренчи ядно в нея. Послеписът съдържаеше неясната забележка: „Спомни си Уелс. Нали не искаш да се захванеш отново с всичко това?“ Смачка бележката и я изхвърли през близкия прозорец, където вятърът я подхвана и завлече нанякъде. За момент му се стори, че чува писък, но реши, че това сигурно беше свиренето на вятъра из пустите околни сгради. Обърна се, отиде до прозореца и се загледа навън с войнствено смръщени вежди. Залепен за пода. На тия години. Какво, по дяволите, можеше да значи това? Трябва да беше: „Недей да си вириш много главата. Ако много я вириш, ще ти я натисна аз“. Ето това означаваше: „Прилепи се по-ниско от тревата.“ Сега си спомни ясно, че старецът му беше казал точно това след онази

неприятна история с реактивния изстребител „Фантом“. „Защо просто не се прилепиш по-ниско от тревата?“ – беше казал той. Можеше да си представи как изкуфелият старец се мисли за адски забавен в благосклонното си злодеяние с буквализирания урок.

Яростта започна застрашително да се надига в него, но той грубо я затисна. Напоследък бяха започнали да се случват много тревожни неща всеки път, щом се разгневеше, и когато поглеждаше назад към автомата за кока-кола, го изпълваше някакво недобро усещане – сякаш съвсем неотдавна се беше случило тъкмо едно от тези тревожни неща. Гледаше го и се тревожеше.

Чувствуваше се зле.

Напоследък се чувствуваше доста зле и намираше за невъзможно да изпълнява това, което беше останало от божествените му задължения, докато страдаше от нещо като постоянен одолнопробняващ грип. Имаше главоболие, периоди на световъртеж, комплекс за вина и всички видове болезки, описвани така често в телевизионните реклами. Страдаше дори от ужасяващи умопомрачения, щом го обхванеше божественият му гняв.

Навремето обичаше да се гневи. Цял живот се беше носил върху пенестите, тежки вълни на величавия си гняв. Беше се чувствувал огромен. Беше се усещал налят с могъщество, светлина и енергия. Около него винаги беше гъмжало от прекрасни поводи за разгневяване – неимоверни предизвикателства или предателства; ту някой ще скрие Атлантика в шлема си, ту ще го замери с подръчен континент или пък ще се напие и ще се преструва на дръвче. Все разни неща, които наистина могат да те разгневят и да те накарат да им стовариш мълния. С две думи, като бог на гръмотевицата беше се чувствувал добре. А сега изведнъж главоболия, нервна напрегнатост, безименни страхове и комплекс за вина. Това бяха съвсем нови усещания за един бог, при това далеч не приятни.

– Изглеждаш много смешно!

Гласът изскърца и подействува на Тор като драскане на нокти по черна дъска, намираща се в малкия му мозък. Беше мижав глас, злобен, презрителен глас, глас като евтина найлонова риза, глас като проядено от молци рехаво мустаче, с две думи, глас, който не се харесваше на Тор. Реагираше много зле на него дори в най-добрите си времена, а какво оставаше, когато го беше чул гол, наред някакъв порутен склад, с големи парчета дъбово дюшеме, залепени за гърба му.

Извърна се гневно. Щеше му се да се обърне бавно, със смазващо

достойнство, но подобна тактика не вървеше пред въпросната твар и в крайна сметка Тор щеше да се чувства унижен и смешен, каквато и поза да заемеше, така че беше по-добре да е нещо по-познато.

– Тоу Раг! – изрева той, издигна чука си във въздуха и го запрати с огромна, неустойима сила по дребната твар, приседнала самодоволно в полумрака върху купчина чакъл.

Тоу Раг хвана чука и го постави грижливо върху купчинката дрехи на Тор до себе си. Той се ухили и позволи на заблуден слънчев лъч да проблесне върху един от неговите зъби. В тези неща нямаше случайност. Тоу Раг беше прекарал известно време, докато Тор още не беше дошъл в съзнание, в изчисляване още колко време му е нужно, за да се съвземе, а след това беше преместил купчинката чакъл на точно това място, беше пресметнал най-подходящата ѝ височина и ъгъла, под който ще падне лъчът. Изживяваше се като истински професионалист в провокациите.

– Ти ли ми направи всичко това? – прогърмя Тор. – Ти ли...

Той потърси някакъв начин да каже „ме залепи за пода“, така че да не прозвучи като „ме залепи за пода“, но паузата взе да става прекалено дълга и той реши да се откаже.

– ... ме залепи за пода? – попита в крайна сметка богът.

Щеше му се да не беше задавал толкова тъп въпрос.

– Да не си посмял да ми отговориш! – добави гневно той, като пожела да не беше казал и това. Удари с крак по пода и леко поразтърси сградата, за да постави точка на казаното. Не му беше много ясно каква всъщност беше тази точка, но чувствуваше, че трябва да я постави. От тавана се посипа прах.

Тоу Раг го наблюдаваше със светнал, игрив поглед.

– Просто изпълних това, което ми нареди баща ти – каза той с гротескна пародия на почтителност.

– Струва ми се – каза Тор, – че нарежданията на баща ми, след като ти постъпи на служба при него, станаха доста странни. Мисля си дали не му оказваш някакво лошо влияние. Не зная какво точно е лошото ти влияние, но е определено лошо и е определено – синонимът му се изпълзна – лошо – довърши той.

Тоу Раг реагира като игуана, на която някой току-що се е оплакал от калпащото вино.

– Аз? – възмути се той. – Как бих могъл да имам влияние върху баща ти? Един е най-великият от боговете на Асгард, а аз съм само негов предан слуга във всичко. Един казва: „Направи това и това“, и аз го

правя. Один каза: „Върви там и там“, и аз отивам. Один каза: „Върви и прибери оня, моичкия, големия и тъпия, и виж там, залепи го за пода или нещо такова“, и аз правя точно това, което ми е наредил. Аз съм просто най-смиреният от служителите му. Колкото и малка или мръсна да е задачата, аз съм длъжен да изпълнявам заповедите на Один.

Тор не беше достатъчно тънък познавач на човешката природа, или в случая, на божествената или таласъмската природа, за да успее да възрази, че тъкмо това всъщност представлява изключително мощен лост за влияние върху някого, особено ако той е ненадежден, глезен възстар бог. Просто знаеше, че цялата тази работа е гнила.

– Добре – каза гръмогласно той, – тогава ще предадеш посланието ми на Один. Кажи му, че аз, Тор, бог на гърма, искам среща с него. И не в проклетата му болница! Нямам никакво намерение да вися там и да листя списания или да гледам банана в купичката, докато му сменят завивките! Кажи му, че Тор, бог на гърма, ще срещне Один, Бащата на боговете на Асгард, тази нощ в Часа на предизвикателството в Голямата зала на Асгард!

– Пак ли? – попита Тоу Раг, като хвърли лукав поглед към автомата за кока-кола.

– Ами-и да – отговори Тор. – Да! – повтори гневно той. – Пак!

Тоу Раг въздъхна леко като човек, на когото е дошло до гуша да оправя бакиите, забъркани от някой прекалено темпераментен идиот, и каза:

– Добре, ще му предам. Не вярвам да изпадне във възторг.

– Не е твоя работа дали ще изпадне във възторг, или не! – кресна Тор, като отново разгърси сградата из основи. – Това засяга само баща ми и мене! Можеш да си мислиш, че си прекалено умен, можеш да си мислиш, че аз не съм...

Тоу Раг повдигна вежди. Беше се подготвил за този момент. Не отвърна нищо и просто остави слънчевия лъч да проблесне в играещите му очи. В помещението се възцари тежко, предизвикателно мълчание.

– Може да не зная всичко, което вършиш, Тоу Раг, може и да не зная много неща, но едно знам. Знам, че съм Тор, бог на гръмотевицата, и че няма да позволя никакъв си таласъм да ме прави на идиот!

– Добре – отвърна Тоу Раг с лека усмивка, – след като вече знаеш две неща, очаквам да бъдеш два пъти по-умен. И да не забравиш да се облечеш, преди да излезеш. – Той махна небрежно към купчинката до себе си и изчезна.

Глава 10

Бедата при магазините, продаващи неща като лупи и джобни ножчета, е, че продават и още цял куп неустоймо омагьосващи неща, като изключително необикновения уред, с който в крайна сметка Дърк напусна магазина, след като се беше колебал безнадеждно дълго между нож с вградени отвертка „Филипс“, клечка за зъби и химикалка и нож с тринадесетзъбо трионче за хрущяли и инструменти в дръжката. Лупите все пак успяха да привлекат вниманието му за кратко, особено двадесет и петдиоптровата – високоефициентен, произведен във вакуум модел със златна рамка, сглобяема дръжка, подложка и гаранция за ненадраскуваемост на повърхността, – но тогава Дърк беше мернал малкия електронен калкулатор „И Дзин“ и забрави за всичко останало. Никога преди това не беше и подозирал за съществуването на подобно нещо. А във факта на преминаването от пълното неведение през всеобхватното желание за притежаване до фактическото придобиване на уреда Дърк съзираше просветление свише.

Електронният калкулатор „И Дзин“ беше зле изработен. Вероятно беше произведен в някоя от страните в Югоизточна Азия, която се беше захванала да направи на Южна Корея това, което Южна Корея се опитваше да направи на Япония. В тази страна лепилната технология явно не беше достигнала до етапа, при който нещата остават залепени едно за друго. Задното капаче на калкулатора вече се беше отлепило и определено се нуждаеше от парче скоч.

Изглеждаше почти като обикновен калкулатор, но екранът му с течни кристали беше малко по-широк от обикновените, за да побира лаконичните съждения на цар Вен относно всяка от шестдесет и четирите хексаграми, а също и коментарите на сина му, владетеля на Чжоу, върху всеки ред на всяка хексаграма. Върху екранчето на калкулатора се появяваха изумителни текстове най-вече защото бяха преведени от китайски през японски, като между временно, изглежда, им се бяха случили доста нещица.

Устройството функционираше и като обикновен калкулатор, но само в определени граници. То можеше да пресметне всичко, чийто отговор даваше цифра до 4.

То можеше да сметне „1 + 1“ („2“) и „1 + 2“ („3“), и „2 + 2“ („4“) или „tang 74“ („3,4874145“), но на всичко с отговор над 4 изписваше

само „Жълтоизлив“. Дърк не беше сигурен дали това беше грешка при програмирането, или прозрение отвъд границите на постижимото за неговия разум, но беше луднал дотам, че заплати 20 лири в брой, за да се сдобие с машинката.

– Благодаря ви, господине – каза собственикът. – Това нещо е страшна работа. Сигурен съм, че ще ви хареса.

– Харедва би – отвърна Дърк.

– Радвам се да го чуя, господине – отговори на свой ред собственикът. – Знаете ли, като че ли носът ви е счупен.

Дърк за миг откъсна запленения си поглед от новата си придобивка.

– Да – каза вкиснато той, – радбира де, дже дная.

Мъжът кимна удовлетворено.

– Казвам ви го, защото доста от клиентите ми често не знаят подобни неща за себе си.

Дърк му благодари лаконично и се забърза към изхода с поупката си. Няколко минути по-късно той седеше на масата на някакво кафене в Айлингтън и си поръчваше малко, но невероятно силно кафе, след което се опита да обобщи изминалия ден. След кратък размисъл реши, че с почти стопроцентова сигурност се нуждае от малка, но невероятно силна бира, и се опита да я прибави към поръчката.

– А? – недоразбра келнерът.

Косата му беше много черна и подгизнала от брилянтин. Беше висок, невероятно обигран и прекалено студен, за да изслушва клиентите или да произнася съгласни.

Дърк започна да повтаря поръчката си, но при включената музикална уредба, счупения нос и непреодолимата студенина на келнера му се стори по-просто да я напише върху салфетката с намерената в джоба огризка от молив. Сервитьорът я прочете обидено и се отдалечи.

Дърк кимна дружелюбно на момичето от съседната маса, което значаше в някаква книга и като че ли посрещна жеста му със симпатия. След това се зае да подрежда пред себе си плячката за деня – вестника, електронния калкулатор „И Дзин“ и плика, който беше открил зад златната плоча в банята на Джефри Енсти. След това прекара минута-две в опипване на носа си през носната кърпа, като нежно го притискаше, за да установи доколко боли – оказа се, че го болеше прекалено много. Той въздъхна и напъха кърпата обратно в джоба си.

След още няколко секунди се появи келнерът с билков омлет и малко хлебче. Дърк обясни, че това не е неговата поръчка. Келнерът сви рамене и каза, че не бил той виновен. Дърк не знаеше какво да му

отговори и отговори точно това. Все още срещаше големи трудности в изговарянето. Келнерът попита Дърк дали бил наясно, че носят му бил счупен, а Дърк му отвърна: „Радбира де, благодаря бдого.“ Келнерът каза, че приятелят му Нийл веднъж си бил счупил носа, а Дърк каза, че „де надябал, дже го е боляло бдого“, което, изглежда, изчерпи разговора. Келнерът грабна омета и си тръгна с клетва кракът му да не стъпи край тази маса. Когато момичето на съседната маса отклони поглед за миг, Дърк се наведе и взе кафето й. Знаеше, че е напълно безопасно, защото тя просто нямаше да може да повярва, че се случило именно това. Той се облегна отново, докато отпиваше от топлата течност и се опитваше да съсредоточи мислите си върху изминалия ден.

Знаеше, че преди да се допита до „И Дзин“, бил той и електронен, трябваше да подреди и успокои мислите си. Това вече беше трудно.

Колкото и да се опитваше да проясни ума си и да мисли спокойно и подредено, не успяваше да спре въртенето на главата на Джефри Енсти в ума си. Тя се въртеше неодобрително, сякаш сочеше с обвинителен пръст към Дърк. Фактът, че не разполагаше с обвинителен пръст, с който да сочи, само правеше обвинението, което се опитваше да посочи, още по-тежко.

Дърк затвори очи и се опита да се съсредоточи върху проблема с тайнствено изчезналата госпожица Пиърс, но не можа да го подхване както трябва. Докато работеше при него, тя често беше изчезвала тайнствено за по два-три дена, но вестниците не бяха вдигали никакъв шум около тези й изчезвания. Вероятно тогава около нея не са хвърчали във въздуха разни неща или поне той не беше в течение. Самата тя никога не беше споменавала изрично за експлозии.

Освен това, макар и да се опитваше да мисли за лицето й, което беше видял на телевизионния екран в къщата на Джефри Енсти, мислите му постоянно се стремяха да кривнат към главата, която се беше въртjала тридесет и три цяло и една трета пъти в минута на три етажа под телевизора. Надали точно те щяха да го изведат до търсеното спокойно й съзерцателно разположение на духа. Или пък дънешната музика в кафенето.

Въздъхна и се вгледа в електронния си калкулатор „И Дзин“.

Прецени, че ако наистина желаше да въведе някакъв ред в мислите си, хронологичният вероятно би бил не по-лош от останалите. Реши да прехвърли разсъжденията си назад, към началото на деня, когато всичките тези отвратителни неща все още не бяха се случили – или поне не се бяха случили на него.

Първо трябваше да дойде хладилникът.

Сега вече му се струваше, че в сравнение с всичко останало въпросът, какво да прави с хладилника, беше придобил напълно човешки измерения. Стомахът му все още се присвиваше от чувство на страх и вина, но все пак, помисли си той, имаше поне един проблем, върху който можеше да се съсредоточи с относително спокоен ум.

В малката книжка с инструкции пишеше, че той трябвало да се съсредоточи „всесърдечно“ върху въпроса, който го „обсаждал“, да го запише, да се съсредоточи върху него, да се наслади на тишината и едва след като е постигнал вътрешна хармония и покой, да натисне червения бутон.

Нямаше червен бутон, но затова пък имаше син бутон с надпис „Червен“ и Дърк заключи, че вероятно ставаше въпрос именно за него.

Той се съсредоточи за малко върху въпроса, след това започна да бърка по джобовите си за парче хартия, но така и не откри. В крайна сметка изписа въпроса „Трябва ли да си купя нов хладилник?“ Върху тъгъла на салфетката. След това си помисли, че ако чакаше да постигне вътрешна хармония и спокойствие, щеше да откара тук поне до зори и натисна смело синия бутон с надпис „Червен“. В горното ъгълче на екрана се появи символ – хексаграма, която изглеждаше така:

След това върху екранчето на калкулатора „И Дзин“ се изписа следният текст:

СЪЖДЕНИЕТО НА ЦАР ВЕН:

Чун Означават Трудности В Началото, Както Когато Върхът На Тревата Се Блъска О Камъка. Времето Е Пълно С незакономерности И Неясноти: Висшият Мъж Ще Пригоди Своите Мерки, Както Се Изтегля Нишка От Вретено И Валмо. Непокколебитата Правилност Ще Донесе Краен Успех. Ранните Успехи Да Се Свързват С Много Предпазливост. Предимство Би Било Феодалните Принцове Да Са Назначени.

РЕД 6 – ПРОМЕНИ:

КОМЕНТАР НА ВЛАДЕТЕЛЯ НА ЧЖОУ:
Конете И Колесницата Са Длъжни Да Отстъпят.
Реки От Кървави Сълзи Ще Потекат.

Дърк се размисли над прочетеното и реши, че в крайна сметка то, изглежда, подкрепяше идеята за закупуването на нов хладилник, която пък, по невероятно съвпадение на обстоятелствата, беше предпочитаният от самия него ход.

Монетният телефон се намираще във възмрачния ъгъл, в който келнери стърчаха унило един до друг. Дърк се промъкна между тях, като се опита да се сети на кого му напомняха и накрая реши, че му приличаха на групичката голи мъже, скупчени зад Светото семейство в едноименната картина на Микеланджело, чието присъствие се оправдаваше единствено от вероятността Микеланджело доста да си е падал по тях.

Телефонира на един свой познат на име Ноби Пакстън, или поне така се представяше, който въртеше не чак дотам легален бизнес с домакински уреди. Дърк премина направо към въпроса.

- Доби, идкаб кладилниг.
- Дърк, запазил съм ти един за деня, в който ми го поискаш.
- Дърк реши, че нещо не е наред.
- Дамо дже идкам добър, Доби, ядно ли е?
- Този е страхотия, Дърк. Японски. С микропроцесорен контрол.
- Кагво боже да дърдси мигропродедор в един кладилниг, Доби?
- Охлаждане, Дърк. Ще изпратя момчетата да ти го донесат веднага. Трябва да го разкарам на момента оттук по много наложителни причини, с които не бих искал да те разтакавам.
- Одзедяваб жедта ди, Доби – прогъгна Дърк. – Броблебът е, дже де дъб ди у доба.

– Проникването в домове в отсъствието на собствениците им е най-незначителното от изящните умения, с които са благословени моите момчета. Между другото, не е лошо да ме уведомиш, ако установиш някакви липси след доставката.

– Радбира де, Доби. Вброджеб, аго бобджедада ди ги дърбяд ръзде, нега иднедат дтария кладилниг. Бного би се жеде да го идхвърля.

– Ще гледам да го уредя, Дърк. Напоследък по вашата улица все се навърта по някое ченге. А сега да се разберем, ще си платиш ли или направо да пратя някой да те пребие и да си спестим излишно губене на време и нерви?

Дърк никога не беше напълно сигурен дали Ноби не решаваше просто да се помайтапи, но и нямаше никакво желание да узнава. Увери го, че ще се разплатят още при следващата им среща.

– Гледай да е по-скоро, Дърк – каза Ноби. – Между другото, знаеш ли, че ми звучиш така, сякаш някой ти е счупил носа?

Мълчание.

– Там ли си, Дърк? – попита Ноби.

– Да – отговори Дърк. – Продго де бях задлужал в едно пардже.

В кафенето гърмеше „Врял картоф“.

Не го подбирай, подбирай, подбирай, бързо го предай, предай, предай.

– Попитах те дали знаеш, че ми звучиш така, сякаш някой ти е счупил носа?

Дърк каза, че знаел, благодари на Ноби, че му го е напомнил, каза довиждане, постоя замислено, проведе още два бързи телефонни разговора, провря се отново между групичката позиращи келнери и установи, че момичето, чието кафе беше присвоил, се беше преместило на неговата маса.

– Здравейте – каза многозначително тя.

Дърк се разтопи в галантност.

Той се поклони учтиво, свали шапка, тъй като всичко това му осигуряваше поне секунда-две за съвземане, след което поиска позволение-то ѝ да седне.

– Сядайте – прикани го с щедър жест тя. – Това е вашата маса.

Беше на около двадесет и пет години, дребничка, с тъмна коса и спретната прическа и гледаше въпросително към полупразната чаша кафе в средата на масата.

Дърк седна срещу момичето и се наклони съзаклятнически към него.

– Дтрува би де – каза тихо той, – дже ди дързите гафедо.

– Улучихте.

– До е бдого вредно да вад.

– Така ли?

– Дака е. Дали днаеде, гофеин, холедтерол в блягодо.

– Разбирам, значи сте мислили само за здравето ми!

– Бидлех да бдого днежда – призна безгрижно Дърк.

– Значи ме виждате на съседната маса и си казвате: „Какво хубаво момиче, пък така да си съсипва здравето. Я да взема да я спася аз.“

– Обдто вдето.

– Знаете ли, че сте си счупили носа?

– Да, радбира де – отговори раздразнено Дърк. – Вдеки, гойто бе даговори...

– Преди колко време го счупихте? – попита момичето.

– Дтжупиха би го – обясни Дърк – бреди оголо двадедетина бинуди.

– И аз така си помислих – каза момичето. – Затворете очи за момент.

Дърк я изгледа подозрително.

– Даждо?

– Спокойно – усмихна му се тя. – Няма да ви причинявам болка. Сега ги затворете.

Смръщен недоверчиво, Дърк затвори очи само за момент. В този момент момичето се пресегна, сграбчи носа му и рязко го извъртя. Главата на Дърк се взриви от болката и той изрева толкова силно, че почти успя да привлече вниманието на сервитьора.

– Ах, ди, гуджго! – кресна й той и отскочи като ужилен от масата с притиснати до лицето ръце. – Дрижди брогледа гуджго!

– Успокойте се и седнете – нареди му тя. – Добре де, излъгах ви, че няма да ви причиня болка, но поне оправихме нещата, което ви спестява доста по-болезнените процедури при забавяне. Трябва да отидете в някоя болница да ви поставят превръзка и шина. Аз съм медицинска сестра и зная какво правя. Или поне така си мисля. Я да ви видя.

Дърк седна задъхан и мърморещ на стола си, като не изпускаше носа от ръцете си. След няколко секунди той започна да опипва внимателно увредения орган, а след това позволи и на момичето да го огледа.

– Между другото, името ми е Сали Милс – каза тя. – Обикновено винаги се представям, преди да се е стигнало до физическа близост, но понякога – въздъхна тя – просто няма време.

Дърк отново опипа с пръсти носа си.

– Гато дже ли е бо-брав – призна най-накрая той.

– По-прав – каза Сали. – Произнесете „по-прав“ както трябва. Ще видите, че ще се получи по-добре.

– По-прав – каза Дърк. – Да. Радбидам кагво идкате да гажете.

– Моля?

– Разбирам какво изкате да гажете.

– Така е по-добре – каза тя с въздишка на облекчение. – Радвам се, че се получи. В хороскопа ми за днес пишеше, че всичките ми решения ще са погрешни.

– Така ли? Не бива да вярвате на подобни глупости – каза рязко Дърк.

– Аз и не вярвам – успокой го Сали.

– Особено на Великия Заганза.

– Ама и Вие ли сте го чели?

– Не. Да де, но по други причини.

– Аз го прочетох, защото един пациент ме помоли да прочета хоскопа му тази сутрин точно преди да умре. А вие защо?

– Ами-и, сложно е за обяснение.

– Разбирам – каза недоверчиво Сали. – А това какво е?

– Калкулатор – обясни Дърк. – Вижте, като че ли не е редно да ви задържам повече. Много съм ви задължен, скъпа госпожице, за нежната манипулация и за това, че споделихте кафето си с мен, но уви, денят не спира своя бяг, а сигурно ви предстои да се справяте с още цял куп тежки телесни увреждания.

– Нищо подобно. Освободих се от нощно дежурство в девет сутринта и трябва да се поддържам будна, за да мога да се наспя добре тази нощ. А за целта няма по-добро средство от разговорите с непознати из кафенетата. Вие обаче трябва да отидете възможно най-скоро в спешно отделение. Всъщност веднага щом платите сметката ми.

Тя се наведе към предишната си маса и взе оттам фиша за сметката. Разгледа го и поклати неодобрително глава.

– Пет кафета... Това е. Беше доста тежко дежурство. Цяла нощ приемане и изписване. Дори се наложи един пациент в кома да бъде преместен в частна болница в малките часове. Един Господ знае защо трябваше да го правят точно по това време. Само създават главоболия на хората. На ваше място не бих платила втория кроасан. Поръчах го, но така и не ми го донесоха.

Тя побутна сметката към Дърк, който я взе с тежка въздишка.

– Главорези – прецени той. – Пладнешки обирджии. А при дадени обстоятелства петнадесетте процента за обслужване са си жива поправка. Обзалагам се, че няма да ми донесат дори нож.

Той се обърна и опита – без особена надежда – да привика някой от стадото струпани зад захарниците, изнемощели от бездействие келнери.

Сали Милс взе сметката си и се опита да изчисли сметката на калкулатора на Дърк.

– Общият сбор като че ли е „Жълтоизлив“ – обади се тя.

– Благодаря, ще го запомня – обърна се раздражено Дърк.

Той издърпа калкулатора „И Дзин“ от ръцете на момичето и го

пусна в джоба си, след което възобнови безнадеждното си ръкомахане към сцената с келнерите.

– А защо ви е нож? – попита Сали.

– За да отворя това – обясни Дърк, като размаха големия тежък плик пред очите й.

– Аз ще ви намеря – каза тя.

Младият мъж на една от съседните маси погледна за миг встрани и Сали се пресегна светкавично за ножа на масата му.

– Задължен съм ви – каза Дърк и протегна ръка да поеме ножа.

Сали се отдръпна.

– Какво има в плика? – попита тя.

– Вие сте една прекалено любопитна и безцеремонна млада дама – възмути се Дърк.

– А вие – отвърна Сали Милс – сте прекалено странен.

– Само толкова, колкото е необходимо – обясни Дърк.

– Хмм – вметна Сали. – И какво има в плика? – Тя все още не скланише да му даде ножа.

– Пликът не е адресиран до вас – обяви Дърк – и съдържанието му не е ваша работа.

– Но пък буди любопитството ми. Какво има вътре?

– Добре де, откъде мога да зная, преди да съм го отворил?!

Тя го изгледа подозрително, след това издърпа плика от ръката му.

– Настоявам да... – запротестира със закъснение Дърк.

– Как се казвате?

– Казвам се Джентли. Господин Дърк Джентли.

– А не Джефри Енсти или някое от зачеркнатите имена? – Тя се намръщи, докато се опитваше да ги разчете.

– Не – призна Дърк. – Със сигурност.

– Значи пликът не е и ваш?

– Аз... Това е...

– Аха! Значи и вие сте... как беше?

– Любопитен и безцеремонен. Не го отричам. Но аз съм частен детектив. На мене ми плащат да съм любопитен и безцеремонен. Не толкова често и толкова щедро, колкото би ми се искало, но въпреки това аз съм професионално любопитен и безцеремонен.

– Колко тъжно. Мисля, че е много по-забавно, когато си любопитен и безцеремонен като хоби. Значи вие сте професионалист, а аз само аматьор като тези на олимпийските игри. Не изглеждате като частен детектив.

– Никой частен детектив не изглежда като частен детектив. Това е едно от основните правила в частното детективиране.

– Но след като никой частен детектив не изглежда като частен детектив, как би могъл да знае частният детектив как не би трябвало да изглежда? Тук нещо не е наред.

– Да, но не е проблем, заради който да не мога да заспя – отвърна отчаяно Дърк. – При всички положения не съм като останалите детективи. Моите методи са холистични¹² и в най-прекия смисъл на думата, хатични. Аз действувам посредством изследване на фундаменталната взаимосвързаност между нещата.

Сали Милс само примигна.

– Всяка частица във Вселената – разгорещи се Дърк, вече в свои води и по-самоуверен – въздейства върху всяка друга частица, колкото и слабо или косвено да е това въздействие. Всичко е взаимосвързано с всичко. Пърхането на крилцата на пеперудата в Китай може да въздейства на развитието на урагана в Атлантика. Ако можех да разпитам крака на тази маса по начин, който да е смислен за мене или за самия крак, бих могъл да получа отговор на всички въпроси за вселената. Мога да задам на когото ми скимне всякакъв, избран напълно произволно, изцяло наслуки въпрос, който, да речем, ми е хрумнал, и неговият отговор или неотговор ще помогне по някакъв начин за решаването на проблема, над който работя. Дори вие, макар да съм ви срещнал съвсем случайно, вероятно знаете неща, които са решаващи за разследването ми и бих ги научил, ако знаех какъв въпрос да ви задам, но не знам, и ако си направех труда да ви го задам, но няма да си го направя.

Той замълча за миг и добави:

– Моля, бихте ли ми подали плика и ножа?

– Казвате го така, сякаш нечий живот зависи от това писмо.

Дърк сведе поглед.

– По-скоро бих казал, че зависеше от него – уточни той.

Изрече го с тон, който остави усещането за внезапно надвиснал мрачен облак.

Сали Милс се поколеба и после даде плика и ножа на Дърк. Дяволитостта ѝ се беше изпарила.

Ножът се оказа прекалено тъп, а скочът – налепен на няколко пласта. Дърк се бори с тази комбинация в продължение на близо минута, но без особен резултат. Облегна се отново назад с чувство на умора и

12. Холизъм (фил.) – „философия на целостността“. – Б.пр.

раздразненост.

– Ще отида и ще ги попитам дали не им се намира нещо по-остро – каза той и се изправи с плика в ръка.

– Трябва да отидете и да си прегледате носа – каза спокойно Сали Милс.

– Благодаря ви за грижата – отвърна Дърк и се поклони леко. Той взе сметките и тръгна към изложените в дъното на кафенето келнери. Беше посрещнат с известна хладина при отказа си да надвиши установените 15 процента за обслужване с някоя и друга монета по своя преценка и му беше отговорено, че не, нямали нищо по-остро и това бил единственият вид ножове, с които разполагали.

Дърк им благодари и тръгна обратно през кафенето.

На неговия стол беше седнал младият мъж, чийто нож беше отчуждила Сали Милс. Дърк ѝ кимна, но тя беше дотолкова погълната от разговора с новия си приятел, че не го забеляза.

– ... в кома – обясняваше тя – да бъде преместен в частна болница в малките часове. Един Бог знае защо трябваше да го правят точно по това време. Само създават главоболия на хората. Извинявайте, че ви надувам главата с това, но пациентът си имаше собствен автомат за кока-кола и ковашки чук в стаята, а тези неща, макар и да са съвсем в реда на нещата в една частна болница, уморяват страшно много по време на дежурство при малобройния персонал в държавната и се чувствавам направо като изцедена, а когато съм така, говоря прекалено много. Нали ако внезапно се строполя на пода, ще ми кажете?

Дърк тръгна нататък и в този момент забеляза, че Сали Милс беше оставила прочитната си книга на масата, на която беше седяла в началото, и нещо привлече вниманието му. Беше дебела книга, озаглавена „Бягай като от дявола“. Всъщност беше много дебела, леко разпарцаливена и приличаше по-скоро на добре бухнала баница, отколкото на книга. Долната половина на корицата беше заета от стандартното оформление „Жена-във-вечерна-рокля-обрамчена-във-визьора-на-оптически-мерник“, а горната беше отделена изцяло за релефно изписаното име на автора, Хауърд Бел, в сребристо. Дърк не можа да прецени веднага кое в книгата беше дръпнало погледа му, но беше сигурен, че някаква подробност от корицата беше отекнала дълбоко в него. Той извърна крадешком глава към девойката, чието кафе беше присвоил и чиито пет кафета и два кроасана, единият от които несервиран и неизяден, беше платил след това. Тя не гледаше към него, затова той присвои и книгата ѝ, след което я напъха в джоба на коженото си манто.

Излезе на улицата, където от небето го връхлетя някакъв преминаващ орел и го принуди да изскочи право на пътя на някакъв велосипедист, който го напсува и го прокле от равнището на моралните висини, достижими единствено за велосипедистите.

Глава 11

Към добре поддържаните имоти в самите покрайнини на едно добре поддържано селце в покрайнините на добре поддържания Котсуълдс зави един, меко казано, не дотам добре поддържан автомобил.

Това беше един очукан жълт ситроен 2CV, който навремето беше имал един грижлив собственик, последван от трима самоубийствено безразсъдни. Той се катереше по отбивката с видимо нежелание, сякаш единственото, за което жадуваше в този живот, беше някой да го заоре в канавката край ширналите се морави и да го зареже там в благодатна забрава, вместо да го пришпорват да драпа нагоре по пясъчливия път, който сигурно скоро щеше да се наложи да измине и в обратната посока по причини далеч отвъд границите на неговото въображение.

Най-накрая се дотътри и спря пред изискания каменен вход на главната сграда, после започна бавно да залита назад, докато шофьорът му не сграбчи ръчната спирачка, която изтръгна от колата нещо като задавено „скръц“.

Вратата зейна, полюшвайки се застрашително на единствената си оцеляла панта, и от колата се показаха чифт от онзи вид крака, които никой уважаващ себе си меломан не би могъл да види, без да усети нуждата да им лепне дрезгаво соло на саксофон по причини, които никой уважаващ себе си меломан не би могъл да разбере. Обаче при този изключителен случай саксофонът вероятно щеше да бъде заглушен от скърцането, което същият уважаващ себе си меломан почти със сигурност щеше да лепне на цялата сцена с колата.

Притежателката на краката ги последва по обичайния начин, затвори нежно вратата и след това се отправи към главната сграда.

Колата остана паркирана отпред.

След няколко минути от входа излезе портиер и я огледа, придоби неодобрително изражение и след това, поради липса на нещо по-добро за правене, се прибра.

Малко по-късно Кейт беше въведена в кабинета на доктор Ралф Стандиш, главен психолог консултант и един от директорите на болницата „Уудshed“, който тъкмо привършваше телефонния си разговор.

– Да, истина е – обясняваше той, – че понякога необичайно интелигентните и чувствителни деца могат да изглеждат тъпи. Но, госпожо Бенсън, и тъпите деца могат понякога да изглеждат тъпи. Смятам, че не

е лошо да помислите върху това. Зная, че е много тежко, да. Приятен ден, госпожо Бенсън.

Той напъха телефона в чекмеджето на бюрото и постоя секунда-две със сведен поглед, за да събере мислите си.

– Доста лаконична бележка, госпожице... ъ-ъ... Шехтър – каза най-накрая той.

В действителност това, което каза той, беше: „Това е много лаконична бележка, госпожице... ъ-ъ...“, после замълча и се зарови в някакво друго чекмедже, преди да произнесе „Шехтър“.

Кейт си помисли, че е доста странно да държиш имената на посетителите си в чекмедже, но лекарят явно не обичаше накамарени неща по бюрото си от черен ясен с изискан, но строг дизайн, след като върху плота му нямаше нищичко. Беше напълно оголен, както и всички останали хоризонтални повърхности в кабинета. Нямаше нищо върху стъклено-тръбната масичка за кафе; притисната между двата барселонски стола.

Нямаше нищо върху двата скъпи наглед картотечни шкафа в дъното на стаята.

Нямаше полици за книги – ако въобще имаше някакви книги, те сигурно бяха скрити зад белите врати на големите вградени шкафове и марка на стената да беше окачена семпла черна рамка за картина, изглежда, ставаше въпрос за някакво по-скоро моментно кръшкане, тъй като в нея нямаше картина.

Кейт се огледа изумено.

– Нямате ли поне някакво украшение тук, господин Стандиш? – попита тя.

Той сякаш се втрещи за миг от трансатлантическата ѝ непосредственост, но след това отговори.

– Всъщност имам украшения – отвърна той и отвори друго чекмедже.

Измъкна от него малко порцеланово котенце, играещо си с кълбо прежда, и го постави решително на бюрото.

– Като психолог съм напълно наясно каква важна роля играе украсата в подхранването на човешкия дух – обяви той.

След това напъха котенцето обратно в чекмеджето и го затвори с леко прищракване.

– И така.

Той прилепи длани върху бюрото пред себе си и я изгледа изпитателно.

– Много мило от ваша страна, че приехте да ме видите само след една много лаконична бележка, господин Стандиш...

– Да, да, вече говорихме за това.

– ... но съм сигурна, че сте наясно с ограниченията при вестникарите.

– Дотолкова съм наясно, че въобще нямам нищо общо с тях, госпожице... ъ-ъ...

Той отново отвори чекмеджето.

– ... госпожице Шехтър, но...

– Именно това ме накара да потърся точно вас – излъга чаровно Кейт. – Зная, че тук сте изстрадали много от някои... ммм... неуместни статии, и си помислих, че може би бихте се възползували от възможността да хвърлите малко повече светлина относно дейността на болницата „Удshed“ – усмихна му се много сладко тя.

– Единствено, защото идвате с много силни препоръки от добрия ми приятел и колега господин... ъ-ъ...

– Франклин, Алън Франклин – подсказа Кейт, за да изпревари отварянето на чекмеджето.

Алън Франклин беше психотерапевтът, при когото Кейт беше направила няколко сеанса след загубата на съпруга си Люк. Той я беше предупредил, че Стандиш, макар и светило, е доста странен дори според занижените критерии в занаята.

– ... Франклин – съгласи се Стандиш, – се съгласих да проведем тази среща. Но позволете да ви предупредя още отсега, че ако във вестниците в резултат от това интервю се появи гадост от рода на „Нещо намирисва в Удshed“, ще... ще...

... сътворя неща такива...

Какви ще да са те, сега не зная – но ще са...

– ... *ужас за земята* – довърши начетено Кейт.

Стандиш присви очи.

– „Лир“, действие второ, сцена четвърта – каза той. – И мисля, че е „ужаси“, а не „ужас“.

– Знаете ли, мисля, че имате право – отвърна Кейт.

„Благодаря, Алън“ – помисли си тя. Усмихна се на Стандиш, който се топеше в благосклонно превъзходство. Странно е, помисли си Кейт, че хората, които се правят на най-големи страшници, са най-лесни за усмиряване.

– И какво точно бихте искали да узнаете, госпожице Шехтър?

– Да предположим – каза Кейт, – че не зная нищо.

Стандиш се усмихна, сякаш за да възвести, че никое друго предположение не би му доставило по-голямо удоволствие.

– Много добре – каза той. – „Уудшед“ е научноизследователска болница. Ние се специализираме в грижите и изучаването на пациентите при необичайни или предварително неизвестни условия най-вече в областта на психологията и психиатрията. Средствата си набираме по различни начини. Един от основните ни методи е просто да вземаме от пациентите непосилно високи такси, които те с радост заплащат или от които поне с радост се оплакват. Всъщност няма от какво да се оплакват, тъй като всички постъпващи частно пациенти са напълно наясно защо таксите ни са толкова високи. За парите, които плащат, те, разбира се, имат пълното право да се оплакват – правото на оплакване е една от привилегиите, за които си плащат. В някои случаи стигаме до по-специална спогодба, според която при приписване на недвижимия имот на даден пациент изцяло на нас се обвързваме с гаранции да се грижим за него до края на живота му.

– Значи работата ви всъщност се състои в нещо като учредяване на стипендия за особено надарени пациенти?

– Точно така. Много добре се изразихте. Работата ни се състои в учредяване на стипендии за особено надарени пациенти. Трябва да си го запиша. Госпожице Мейхю!

Стандиш беше отворил ново чекмедже, в което явно се намираше интеркомът му. В резултат на повикването се отвори вратата на един от вградените шкафове и се оказа, че той всъщност се явяваше врата към малък страничен кабинет – недвусмислено предизвикателство към всеки архитект, извисил се до равнището на идеологическата омраза към вратите. През нея премина слаба и по-скоро безлична жена на около четиридесет и пет години.

– Госпожице Мейхю – каза Стандиш, – работата ни се състои в учредяване на стипендии за особено надарени пациенти.

– Много добре, господин Стандиш – каза госпожица Мейхю и се прибра в кабинета си, като затвори плътно вратата след себе си.

Кейт се зачуди дали в крайна сметка това действително не беше вграден шкаф.

– А в момента имаме някои пациенти с наистина забележителни заболявания – вдъхнови се психологът. – Може би ще ви е интересно да дойдете с мене и да видите някоя и друга от нашите звезди?

– Разбира се. Ще ми е много интересно. Господин Стандиш, вие сте изключително любезен – каза Кейт.

– В този занаят трябва да си любезен – отвърна Стандиш и я дари с ослепителна усмивка тип „включвам-изключвам“.

Кейт се опитваше да сдържи поне донякъде непривичното за нея нетърпение. Не изпитваше особена симпатия към господин Стандиш и определено започваше да усеща нещо нездравео в поведението му. Освен това единственият въпрос, който действително я вълнуваше, беше дали в болницата в малките часове на деня е приет пациент, къде точно се намираше в момента и можеше ли да го посети.

Отначало беше опитала с фронтално нападение, но то беше отблъснато още на равнище телефонистка, тъй като не бе могла да назове името на търсения пациент. Деловият въпрос, дали имат висок, добре сложен блондин, изглежда, беше създал напълно погрешно впечатление. Или поне Кейт се опитваше да си внуши, че впечатлението е било напълно погрешно. Краткият телефонен разговор с Алън Франклин я беше вдъхновил за настоящия, по-изискан маньовър.

– Така-а! – Върху лицето на господин Стандиш пробяга сянка на съмнение и той привика отново госпожица Мейхю от шкафа ѝ.

– Госпожице Мейхю, последното изречение, което ви казах...

– Да, господин Стандиш?

– Предполагам сте схванали, че исках да го запишете?

– Не, господин Стандиш, но с радост ще го направя.

– Благодаря – изгледа я накриво господин Стандиш. – И вземете да разчистите тук. Кабинетът е заприличал...

Изглежда, искаше да каже, че кабинетът е заприличал на кочина, но прецени, че щеше прозвучи тъпо при царящата клинична стерилност.

– Просто разчистете всичко – довърши мисълта си той.

– Да, господин Стандиш.

Психологът кимна троснато, бръсна някаква несъществуваща прашинка от плота на бюрото, включи-изключи още една усмивка към Кейт, а после я изведе от кабинета и поеха по коридор, застлан безупречно с един от онези бежови килими, които осигуряват на вървящите по тях неизбежен електрически шок.

– Ето, вижте тук – каза Стандиш, като пътьом показва част от стената с широк жест, но без да поясни по някакъв начин точно кое трябваше да се види или какво точно трябваше да се разбира от видяното.

– И това там – допълни той, като ръката му сочеше към пантите на вратата.

– А – възкликна психологът, когато същата врата се отвори към тях.

Кейт се разтревожи, след като установи, че трепваше при всяко отваряне на врата в това здравно заведение. Това не беше поведението, което беше очаквала от една отракана нийоркская журналистка, макар всъщност да не живееше в Ню Йорк и да описваше единствено пътеписни статии за женски списания. Въпреки всичко никак не ѝ подхождаше да се оглежда за едрия блондин всеки път, щом се хлопнеше врата. Там нямаше едър блондин. Имаше малко златокосо момиче на около дванадесет години, напъхано в инвалидна количка. То изглеждаше много бледо, нездраво, самовгълбено и си говореше беззвучно. Нещата, които си говореше, явно предизвикваха тревога и вълнение, тъй като момичето непрекъснато се бореше в стола, сякаш се опитваше да попречи на напиращите към устните думи.

Кейт се развълнува от нейния вид и в някакъв особен порив помоли сестрата, която буташе количката, да спре.

След това се наведе с мила усмивка към лицето на момичето, което явно не харесваше сестрата и мразеше господин Стандиш.

Кейт не се опита да привлече вниманието на момичето, а просто се разля в широка дружелюбна усмивка, за да провери дали момичето ще пожелае да ѝ отговори, но то, изглежда, не пожела. Устните му се движеха безспирно и сякаш водеха свои собствен живот върху останалата част от неговото лице.

Когато Кейт погледна момичето по-отблизо, установи, че то не толкова изглеждаше болно и самовгълбено, колкото уморено, преситено и неопикуемо отегчено. Нуждаеше се от малко почивка, от малко спокойствие, но устата му продължаваше да мели.

За броени секунди погледът на момичето срещна очите на Кейт, а съобщението можеше да се разчете като: „Съжалявам много, но ще трябва да ме извините, виждате какво става.“ Момичето си пое дълбоко дъх, полупритвори примирено очи и продължи да нарежда безмълвно.

Кейт се наведе още по-близо с надеждата да долови някоя дума, но не чу нищо. Стрелна въпросителен поглед към Стандиш.

– Цените на стоковата борса – обясни небрежно той.

Лицето на Кейт застина в изумление.

– За съжаление вчерашните – добави Стандиш с недоволно свиване на рамене.

Кейт потръпна при това напълно погрешно тълкуване на нейната реакция и бързо сведе поглед към момичето, за да прикрие смущението

си.

– Значи искате да кажете – заговори малко пресилено Кейт, – че тя просто си седи в стола и рецитира вчерашните цени на стоковата борса?

Момичето извърна очи от Кейт.

– Да – отговори Стандиш. – Наложил се да викаме четец по устни, за да разберем за какво става въпрос. Всички бяхме много развълнувани, но след по-внимателно изследване се оказа, че става въпрос за цените от предния ден, което внесе известно разочарование. Всъщност нищо особено. Аберантно поведение. Интересно е да научим защо го прави, но...

– Почакайте – прекъсна го Кейт, като се опитваше въпросът ѝ да прозвучи много заинтригувано вместо абсолютно ужасено, – да не би да искате да кажете, че тя изрежда непрестанно... амиии... цените при затварянето или...

– Не. Именно това е интересното в случая. Следи движението на цените през целия ден. Само че с двадесет и четиричасово закъснение.

– Но това е необичайно, нали?

– О, да. Страхотен номер.

– Номер?

– Ами вижте, като човек на науката смятам, че щом информацията е напълно достъпна, момичето се сдобива с нея по обичайните канали. Няма никаква необходимост в случая да се търсят някакви свръхестествени или паранормални измерения. Бръсначът на Окам. Не трябва ненужно да умножаваме същностите.

– А виждал ли я е някой да чете вестниците или да проверява курса на цените по телефона? – Кейт вдигна поглед към сестрата, която унило поклати глава.

– Досега никой не я е хващал – обясни Стандиш. – Както вече казах, това е страхотен номер. Сигурен съм, че всеки по-вещ фокусник или човек памет би ви обяснил как се прави.

– А вие съветвали ли сте се с такъв?

– Не. Не поддържаеме връзки с подобни хора.

– И все пак мислите, че тя го прави нарочно? – не се предаваше Кейт.

– Повярвайте ми, ако знаехте за хората колкото мене, госпожице... ъ-ъ..., щяхте да повярвате във всичко – обясни Стандиш с професионално успокоителен тон.

Кейт се загледа в умореното, нещастно лице на момичето и замълча.

– Трябва да ни разберете – каза Стандиш. – Трябва да сме разумни.

Ако ставаше въпрос за утрешните цени на стоковата борса, нещата щяха да са съвсем различни. Тогава щяхме да си имаме работа с феномен от напълно различно естество, който щеше да заслужава и изисква по-ревностно проучване. И смея да изразя сигурност, че нямаше да имаме затруднения в осигуряването на средства за научното му изследване. Нямаше да имаме абсолютно никакви проблеми в това отношение.

– Разбирам – каза Кейт, защото го разбра.

Изправи се малко вдървено и приглади полата си.

– Добре – каза тя и се почувствува засрамена от самата себе си, – а кой е най-новият ви пациент?

Потръпна от недодяланата нелогичност на въпроса си, но след това си спомни, че е тук в качеството си на журналистка и че въпросът надали щеше да изглежда прекалено странен.

Стандиш махна на сестрата и инвалидният стол и неговият тъжен товар продължиха по пътя си. Кейт хвърли последен поглед през рамо към момиченцето и премина след Стандиш през летящите врати в следващата секция на коридора, която беше досущ като предишната.

– Ето, вижте тук – каза отново Стандиш, като, изглежда, имаше предвид рамката на прозореца.

– И това там – добави той, като посочи някаква лампа.

Явно или не беше чул въпроса ѝ, или нарочно не искаше да му отговори. А може би го пренебрегваше поради презрителната му нищожност.

Внезапно тя прозря защо беше цялото това ето-вижте-тукане и и-това-тамкане. Стандиш искаше от нея да се възхити от декора. Прозорците бяха с елегантна, фино изработена и боядисана метална дограма, лампата беше от масивен лъскав метал, вероятно никелиран – и така нататък.

– Прекрасно – оцени предразполагащо тя и след това си даде сметка, че това не звучи много по американски.

– Страхотно местенце – добави тя с надеждата да му се хареса.

Хареса му се. Той дори си позволи бегла доволна усмивка.

– Ние тук си го наричаме качествена грижовна среда – осведоми я той.

– Сигурно много хора искат да постъпят тук. – Кейт отново захапа своята си темичка. – Колко често приемате нови пациенти? Кога за последен път...

С лявата си ръка тя внимателно откопчи дясната си ръка, която точно в този момент страстно желаше да я души.

Минаха покрай една леко откренхната врата и Кейт се опита да надникне вътре, без да се набива на очи.

– Много добре, я да надникнем тук – моментално предложи Стандиш и бутна вратата. На онова зад нея откровено му личеше, че е малка стаичка.

– А, да. – Стандиш разпозна обитателя ѝ и въведе Кейт вътре.

Обитателят на стаята беше поредната далеч не едра и далеч не руса личност. На Кейт започваше да ѝ се струва, че цялата тази визита май е нещо като емоционално изхабяващо преживяване и имаше чувството, че в това отношение нещата едва ли ще се охлабят.

Мъжът, който седеше на стола до леглото, докато болничният санитар оправяше въпросното легло, беше един от най-дълбоко и обезпокоително чорлавите хора, които Кейт някога беше виждала. Всъщност само косата му беше чорлава, но пък беше чорлава до такава степен, че като че ли повличаше и цялото му дългнесто лице към своя трескав хаос. На вид мъжът беше съвсем доволен да си седи там, където си седеше, но нещо липсваше на доволството му – и то във внушителна степен – той сякаш буквално се задоволяваше с нищо. Във въздуха на около четиридесет и пет сантиметра от лицето му висеше едно абсолютно празно пространство и доволството на господина, ако въобще извираше от нещо, извираше от съзерцанието тъкмо на това. Освен това той като че ли чакаше нещо. По нищичко не си личеше дали беше нещо, което всеки момент щеше да се случи, или пък нещо, което щеше да се случи след някой и друг ден, или дори нещо, което щеше да се случи малко след като адът замръзне и Британската телекомуникационна компания оправи телефоните, защото на него като че ли му беше все едно. Ако се случеше, той беше готов; ако не се случи – карай да върви, той пак е доволен.

Според Кейт в това негово доволство имаше нещо непоносимо тревожно.

– Какво му има? – попита тя тихо и веднага се усети, че говореше така, сякаш човекът не беше там, а той вероятно можеше сам да обясни подробно какво му е.

И наистина тъкмо в този миг той проговори.

– О... ъ-ъ... здрасти – каза той. – Добре, става, благодаря.

– Ъ-ъ... здравейте – отговори му тя, макар това да прозвуча като че ли малко неуместно.

Стандиш ѝ махна обезсърчително да млъкне.

– Да, да, кифла, чудесно – рече доволният човек. Каза го с равен глас, сякаш просто повтаряше нещо, което го бяха накарали да каже. –

Да, може и малко сокче – добави той. – Добре, благодаря – и отново се отпусна и се втренчи в празното.

– Много необикновено заболяване – обади се Стандиш. – Ще рече, можем да вярваме, че е наистина уникално. Не съм и чувал за нещо, което поне отдалече да го наподобява. Освен това се оказа практически невъзможно да се установи без всякакво съмнение какво точно представлява, така че се радвам да ви съобщя, че ни се спести неудобството да му измисляме име.

– Бихте ли желали да помогна на господин Елуис да си легне пак? – попита санитарят.

Стандиш кимна. Не си правеше труда да си хаби думите на дребно.

Санитарят се наведе към пациента.

– Господин Елуис? – повика тихо той.

Господин Елуис като че ли изплува от мечтанието си.

– Ммм? – рече той и изведнъж се огледа. Сякаш беше объркан. – О! А? К'во? – продължи той със слаб глас.

– Бихте ли искали да ви помогна да си легнете пак?

– О... О, да, благодаря. Да, много любезно от ваша страна.

Макар че очевидно беше смаян и сконфузен, господин Елуис успя да се настани обратно в леглото, като от санитаря се изискваше само да му вдъхва увереност и да го насърчава. След като господин Елуис най-после зае подобаващо положение, санитарят кимна учтиво на Стандиш и Кейт и напусна сцената.

Подпрян на купчината възглавници, господин Елуис бързо изпадна отново в своя транс. Главата му лекичко клюмна напред и той се вторачи в кльошавото си коляно, щръкнало сред завивките.

– Свържете ме с Ню Йорк – обади се той.

Кейт стрелна Стандиш с озадачен поглед и с надежда за някакво обяснение, но не последва нищо подобно.

– Ох, добре, де – продължи господин Елуис. – 5, 4, 1 и как беше там по-нататък. Задръж малко – и той изреди още четири цифри от някакъв номер с безизразния си, умрял глас.

– Какво става тук? – попита най-накрая Кейт.

– Доста време мина, докато се усетим. Това, че някой изобщо го разкри, си беше чист късмет. Значи, ей този телевизор там... – Стандиш посочи малкия портативен телевизор до леглото – работеше и предаваше някакви програми от онези, дето само си дърдорят и вървят на живо. Да им се неначудиш. Та господин Елуис си седеше тук и си мънкаше колко много мразел Би Би Си – де да знам Би Би Си ли беше; по-скоро

ще да е бил някой от онези, другите канали, дето се навъдиха напоследък – и си изразяваше мнението за водещия в смисъл, че представлявал някакъв вид ректум и че, нещо повече, щяло му се цялата тази работа да свърши час по-скоро, и че добре, де, пристига ей сегичка... И после изведнъж онова, което казваше, и онова, което даваха по телевизията, дявол знае по какъв начин започнаха да вървят в почти пълен синхрон.

– Не ви разбирам – учуди се Кейт.

– Щях да се изненадам, ако разбирахте – отговори Стандиш. – Всичко, което кажеше Елуис, само след миг по телевизията го повтаряше някакъв господин на име Дъстин Хофман. Като че ли нашият господин Елуис знаеше какво точно ще каже господин Хофман само секунда-две, преди онзи господин наистина да го каже. Налага ми се да ви кажа, че ако на господин Хофман това му беше известно, надали щеше да е много доволен. Направихме няколко опита да предупредим господина за възникналия проблем, но се оказа, че е доста трудничко човек да се свърже с него.

– Ама к'во става тука, бе, да го еба? – невъзмутимо попита господин Елуис.

– Господин Хофман, както предполагаме, в момента снима филм някъде по Западното крайбрежие на Америка.

Стандиш погледна часовника си.

– Според мене той вероятно току-що се е събудил в хотела си и в момента провежда сутрешните си телефонни разговори.

Кейт зяпаше слисано ту Стандиш, ту смайващия господин Елуис.

– И откога е така горкият човечец?

– О, според мене вече станаха към пет години. Започнало се съвсем изневиделица. Един ден си седял както винаги и обядвал със своето семейство, и не шеш ли, започнал да се оплаква от караваната си. И само след малко – от това, как стреляли по него. После бълнувал цяла нощ и през цялото време повтарял все едни и същи явно безсмислени фрази, а освен това казал, че онзи, дето ги е писал, не ще да е бил особено кадърен. За семейството му, както бихте могли да си представите, това било цяло изпитание – да живеят с един такъв актьор перфекционист, без дори да го създават! Сега ни се струва направо невероятно, че е трябвало да мине толкова много време, преди да се усетят какво става. По-точно, усетили се, когато една сутрин ги събудил рано-рано, за да им благодари – на тях, както и на продуцента и на режисьора – за „Оскар“-а.

Кейт, която засега не разбираше, че денят все още просто я подготвя за онова, което тепърва ще последва, направи грешката да си

помисли, че току-що е преживяла най-големия шок за днес.

– Горкичкият – сниши тя глас. – Какво ужасно състояние. Да живееш като сянка на някой друг...

– Според мене той си е много добре.

Господин Елуис явно тихичко беше потънал в свирепа караница, която като че ли засягаше значението на думите „точките“, „обща сума“, „печалба“ и „лимузина“.

– Но изводите от всичко това са необикновени, нали? – попита Кейт. – Защото той всъщност казва всичко мигове преди самия Дъстин Хофман.

– Е, всичко това са догадки, разбира се. Разполагаме само с няколко отявлени примера за абсолютно съвпадение и просто ни липсва възможността да постигнем нещо повече чрез проучвания. Освен това сме длъжни да изтъкнем, че въпросните няколко примера на точно съответствие не са стриктно документирани и по-простото обяснение би било, че става въпрос за чисто съвпадение. А останалото би могло да бъде просто продукт на една развинувана фантазия.

– Но ако поставите и този случай редом с момичето, което току-що видяхме...

– О, ама разбирате ли, тъкмо това не можем да направим. Трябва да преценяваме всеки отделен случай според собствените му достойнства.

– Но те и двамата се намират в един и същи свят...

– Да, но става дума за отделни случаи. Очевидно ако нашият господин Елуис беше способен да демонстрира значителни предвиждания за това, какво ще каже, да речем, държавният глава на Съветския съюз или, още по-добре, президентът на САЩ, то явно тук биха се намесили значителни въпроси, отнасящи се до националната отбрана, и човек би могъл да бъде подготвен да се разпростре върху въпроса е ли това или не е съвпадение и фантазия, но заради някакъв си киноартист – ще рече, киноартист очевидно без всякакви планове за политическа кариера – според мене не си струва и затова трябва стриктно да се придържаме към научния принцип. И така – добави той, след като се въртна към вратата и повлече Кейт със себе си, – според мене и в двата случая, на господин Елуис и на ъ-ъ... как се казваше там, очарователното момиче в инвалидния стол, ние може би не сме способни да им помогнем с кой знае какво и вероятно мястото и апаратурата ще ни бъдат необходими за случаи, които заслужават повече внимание.

На Кейт не можа да ѝ хрумне никакъв отговор и тя го последва. Вътрешно вреше и кипеше.

– А тук сега имаме един, общо взето, по-обещаващ и интересен случай – каза Стандиш и нахлу в следващата двойна врата.

Кейт се опитваше да контролира реакциите си, но въпреки това един толкова изцъклен и марсиански тип като господин Стандиш не би могъл да се съдържи да не забележи факта, че публиката му не следи особено внимателно представлението. В неговото държане се промъкна още щипка безцеремонност и припряност и обедини сили с вече наличните огромни количества безцеремонност и припряност.

Известно време крачеха по коридора в мълчание. Кейт търсеше други начини най-непринудено да подхвърли темата за новопостъпилите пациенти, но беше принудена тайничко да допусне, че не можеш да се опитваш да подхванеш една и съща тема три пъти един след друг, без да започнеш лека-полека да губиш жизненоважната за целта непринуденост. Тя поглеждаше по възможно най-потайния начин към всяка врата, покрай която минаваха, но повечето от тях бяха здраво затворени, а онези, които не бяха, не разкриваха нищо кой знае колко интересно.

Когато минаха покрай един прозорец, тя погледна навън и забеляза, че в задния двор влиза някакъв фургон. За краткия миг, в който беше пред погледа ѝ, той успя да прикове нейното внимание, защото съвсем ясно му личеше, че не е нито фургонът на някой хлебар, нито фургонът на някоя пералня, фургоните на хлебарите и пералните са рекламна площ за своите притежатели и обикновено по тях са изписани думи като „Хлебар“ и „Пералня“, докато въпросният фургон беше абсолютно дяс. Нямаше какво да каже на никого и го казваше високо и членоразделно.

Беше едър, масивен фургон със сериозен вид, всъщност само мъничко не му достигаше, за да бъде истински камион, и беше боядисан от глава до пети в тъмносив металик. Той напомни на Кейт за огромните товарни камиони с цвят на пушечно олово, които гърмят през България и Югославия на път от Албания, нашарени единствено с думата „Албания“, изписана с шаблон отстриани на каросерията. Спомни си как се беше чудила какво ли изнасят албанците по подобен анонимен начин, но когато веднъж ѝ се удаде случай да провери, откри, че единственото, което страната изнася, е електричество – което, ако си спомняше вярно училищните уроци по физика, като че ли не ставаше много за извозване с камиони.

Едрият фургон зави със сериозен вид и тръгна да отстъпва към един от задните входи на болницата. Каквото и да караше този фургон обикновено, помисли си Кейт, сега като че ли се гласеше или да го натовари, или да го разтовари. Тя продължи нататък.

След няколко мига Стандиш се спря пред една врата, почука лекичко и надникна вътре въпросително. После кимна на Кейт да го последва.

Това, общо взето, беше една доста по-различна стая. Веднага след вратата имаше антре с доста голям прозорец, през който се виждаше самата стая. Двете стаи очевидно бяха преградени със звуконепроницаема преграда, защото антрето беше претъпкано с апаратура за наблюдение и с компютри – и сред тях никой не си тананикаше тихичко под носа, – а голямата стая съдържаше жена, спяща в едно легло.

– Госпожица Елспет Мей – каза Стандиш, очевидно чувствавайки се така, сякаш представя най-големия връх на върховете.

Стаята ѝ очевидно беше много хубава – просторна и мебелирана с удобни и скъпи мебели. На всяка плоскост имаше свежи цветя, а нощната масичка, върху която се беше проснала плетката на госпожица Мей, беше от махагон. Самата госпожица представляваше добре оформена, среброкоса дама на късна средна възраст и спеше полуизправена и облегната на камара възглавници, облечена в розова вълнена жилетка. След миг на Кейт ѝ просветна, че макар и да спеше, госпожицата по никакъв начин не се намираше в състояние на покой. Главата ѝ беше кротко отпусната назад, очите – затворени, но дясната ѝ ръка стискаше писалка, която бясно дращеше по голям лист хартия. Ръката, също както устата на момиченцето в инвалидния стол, като че ли водеше някакво свое съвсем независимо, трескаво, дейно съществуване. На челото на госпожица Мей, точно под косата, бяха залепени няколко ситни бледорозови електрода и Кейт предположи, че тъкмо от тях идват някои от танцуващите знаци и линии по компютърните екрани в антрето, където се намираха тя и Стандиш. Двама мъже и една жена в бели престилки следяха датчиците, а една сестра стоеше изправена до прозореца и гледаше през него. Стандиш размени две-три кратки думи с тях относно състоянието на пациентката в момента, което единодушно беше призна за отлично.

Кейт не можеше да се отърве от впечатлението, че е редно да знае коя е госпожица Мей, само дето не знаеше и се принуди да попита.

– Тя е медиум – поясни Стандиш малко сърдито. – Предполагах, че знаете. И то баснословно силен медиум. В момента се намира в състояние на транс и е заета с автоматично писане. Диктуват ѝ. Буквално всяка продиктувана ѝ дума притежава неоченима стойност. Не сте и чували за нея, така ли?

Кейт си призна, че не е.

– Е, без съмнение сте чували поне за дамата, която твърди, че

Моцарт, Бетовен и Шуберт ѝ диктуват своята музика?

– Да, за нея съм чувала. Преди няколко години за нея писаха много в цветните приложения.

– Нейните претенции бяха доста, хмм, интересни, ако се интересуваме точно от тези неща. Музиката, разбира се, по-скоро прилича на онези парчета, които всеки един от тези господа би могъл да стъкми набързо сутрин преди закуска, отколкото на нещо, което бихте очаквали да напише една музикално необразована домакиня на средна възраст.

Кейт не можа да пропусне подобна надутост покрай ушите си.

– Това е една доста сексистка гледна точка – каза тя. – Джордж Елиът¹³ е била домакиня на средна възраст.

– Да, да – сприхаво zakима Стандиш. – Само че покойният Волфганг Амадеус не ѝ е диктувал музика. Тъкмо това искам да изтъкна. Моля ви, опитайте се да следвате логиката на спора и не намесвайте неща, които не го засягат. Ако поне за миг ми беше хрумнало, че примерът с Джордж Елиът би хвърлил някаква светлина върху настоящия проблем, можехте да разчитате, че сам бих го посочил... Та докъде бях стигнал?

– Не знам.

– Мейбъл... Дали не беше Дорис? Как ли ѝ беше всъщност името? Нека я наречем Мейбъл. Смисълът е в това, че най-лесният начин да се справим с проблема „Дорис“ е просто да не му обръщаме внимание. Така или иначе нищо важно не влечеше след себе си. Някоя и друга идея. Второразреден материал. Но тук, тук си имаме работа с нещо от съвсем друг характер.

Това последното той го каза с приглушен глас, обърна се и впери очи в един телевизионен екран сред редицата монитори. На него се виждаше ръката на госпожица Мей в едър план, която дращеше по листа. Ръката ѝ закриваше доста голяма част от написаното, но се виждаше, че са някакви изчисления.

– На госпожица Мей, или поне тя твърди така, диктуват някои от най-великите физици. Айнщайн и Хайзенберг. И Планк, и той. И е много трудно да се оспорят твърденията ѝ, защото информацията, възпроизведена тук чрез автоматично писане от тази... дама без специално образование, всъщност е физика от много висок порядък. От покойния Айнщайн ние получаваме все повече и повече обяснения на картинката, как действуват времето и пространството на макроскопично равнище, а покойните Хайзенберг и Планк ни помагат да разберем по-добре

13. Псевдоним на английската писателка Мери Ан Евънс (1819–1880). – Б.пр.

фундаменталната структура на материята на квантово равнище. Няма никакво съмнение, че тази информация ни приближава все повече и повече към убягващата ни цел – Великата всеобща теория на всичко. И така, това поставя учените в много интересно, да не кажа донякъде неловко положение, защото начинът, по който тази информация достига до нас, изглежда, е в пълно противоречие със значението на самата информация.

– Също като чичо Хенри – внезапно изтърси Кейт.

Стандиш пак я изгледа неразбиращо.

– Трябва да сте го чували – рече Кейт. – „Ужасно се безпокоим за чичо Хенри. Той се мисли за кокошка. – Е, тогава защо не го пратите на лекар? – Ами бихме го пратили, но яйцата ни трябват.“

Стандиш я зяпна така, сякаш мъничко, но чудесно оформено храстче свирчовина неочаквано беше изникнало на носа ѝ, без никой да го е питал.

– Я пак – каза той най-накрая със слаб, шокиран глас.

– Ама целия ли?

– Целия.

Кейт подпря хълбока си с юмрук и повтори вица, като този път докара гласовете с повечко замах и южняшки акцент.

– Това е великолепно! – въздъхна Стандиш, щом тя млъкна.

– Ама как, не сте ли го чували? – Кейт леко се учуди на подобна реакция от негова страна. – Това е много стар виц!

– Не – каза той. – Не съм. „Яйцата ни трябват. Яйцата ни трябват. Яйцата ни трябват. Не можем да го пратим на лекар, защото яйцата ни трябват.“ Поразително проникновение в основните парадокси на човешкото съществуване и на нашата неизчерпаема способност да конструираме адаптивни рационални концепции, които да го обясняват. Боже мили.

Кейт сви рамене.

– И според вас това е виц, така ли? – невярващо натърти Стандиш.

– Да. И то наистина много стар.

– И всичките вицове ли са такива? Никога не съм го знаел!

– Ами...

– Направо съм смаян – рече Стандиш. – Напълно поразен. Мислех си, че вицовете са нещо, което разни дебелаци разправят по телевизията. Никога не съм се вслушвал в тях. А сега ми се струва, че хората страшнo дълго са крили нещо от мене! Сестра!

Сестрата, която наблюдаваше госпожица Мей през прозореца,

подскочи, след като така неочаквано бяха изляляли по нея.

– Ъ-ъ... Да, господин Стандиш? – отзова се тя.

Той очевидно я нервираше.

– Защо никога не сте ми разказвали вицове?

Сестрата се облещи насреща му и се разтрепери от пълната невъзможност дори да си помисли как би трябвало да се отговори на подобен въпрос.

– Ъ-ъ... ами...

– Запишете си, става ли? В бъдеще ще изисквам и от вас, и от целия останал персонал на тази болница да ми разказвате всички вицове, с които разполагате. Ясен ли съм?

– Ъ-ъ... Да, господин Стандиш...

Стандиш я изгледа съмнително и подозрително.

– Вие знаете вицове, нали така, сестра?! – предизвика я той.

– Ъ-ъ... Да, господин Стандиш, мисля, че знам.

– Кажете ми тогава един виц.

– Кога... ъ-ъ... Сега ли, господин Стандиш?

– Сега веднага!

– Ъ-ъ... амиии... хммм... Има един, дето пациентът се събужда след, хммм, такова, значи него, такова, са го оперирали и той идва в съзнание и, такова, той тоя не е много смешен, ама както и да е, та него са го оперирали, значи, и като идва в съзнание, вика на доктора: „Докторе, докторе, какво ми става? Пипам, пипам и не мога да си напипам краката!“ А пък докторът му вика: „Да, боя се, че се наложи да ампутираме и двете ви ръце.“ Ами то това е. Ъ-ъ... Затова, такова, не можел да си напипа краката.

Господин Стандиш впери безизразен поглед в нея за миг-два.

– Вие сте дежурна, сестра – напомни ѝ той.

– Да, господин Стандиш.

Той се обърна към Кейт.

– Нямаше ли един за пилето, дето пресичало шосето или нещо подобно?

– Ъ-ъ... мда – съгласи се колебливо Кейт.

Усещаше, че се е насадила в доста засукано положение.

– И как беше той?

– Ами... – каза Кейт. – Защо пилето прекосило шосето?

– Да? И?

– Ами отговорът е: „За да мине от другата страна.“

– Разбрах. – Стандиш се замисли върху това. – И какво направило

пилето, след като минало от другата страна?

– Историята мълчи – побърза да обясни Кейт. – Според мене това е извън рамките на вица, който всъщност е свързан единствено с прекосяването на пътя от страна на пилето и причините, поради които пилето го предприема. В това отношение този виц малко напомня на японските хайку.

Кейт изведнъж се усети, че всъщност ѝ е забавно. Успя да намигне тайно на сестрата, която изобщо не проумяваше какво става.

– Разбрах – повтори Стандиш и се намръщи. – А тези ъ-ъ... вицове изискват ли, такова... предварителното поемане на някакъв вид изкуствен стимулант?

– Зависи от самия виц и от това, на кого го разказваш.

– Хмм... Е, дължен съм да призная, че разкрихте едно изключително богато поле пред мене, госпожице... ъ-ъ... Струва ми се, че цялата област на хумора би могла да се облагодетелствува от един внимателен и непосредствен подробен преглед. Ясно е, че трябва да отделим онези вицове, които притежават истинска психологическа стойност, от онези, които просто насърчават злоупотребата с наркотици и би трябвало да бъдат спрени. Та така.

Той се обърна към изследователя с бялата престилка, вперил очи в телевизионния екран, показващ в едър план писаниците на госпожица Мей.

– Има ли нещо пряно от Айнщайн, дето да си струва? – попита психиатърът.

Изследователят не отмести поглед от екрана.

– Пише: „Как ги искаш яйцата? Рохки или твърдо сварени?“ – информира той.

Стандиш отново се умълча.

– Интересно – рече той. – Много интересно. Продължавай те да записвате внимателно всичко, което тя пише. Елате – това последното той каза на Кейт и тръгна да излиза.

– Много странен народ са тези физици – продължи той веднага щом двамата излязоха в коридора. – Поне доколкото аз имам опит с тях, онези, които все още не са умрели, са много-много болни от едно или друго. Е, следобедът напредва, госпожице... ъ-ъ... и съм сигурен, че вече нямате търпение да си тръгнете оттук и да се захванете със статията. Има неща, които спешно се нуждаят от вниманието ми, и пациенти, които чакат да се погрижа за тях – няма как. Така че ако нямате повече въпроси...

– Само още едно нещо, господин Стандиш – реши се Кейт, пък ако ще всичко да върви по дяволите. – Трябва да наблегнем върху най-най-актуалното. Може би ако бихте ми отделили още една-две минути, бихме могли да видим последния постъпил при вас пациент.

– Според мене ще е малко сложничко. Последната ни пациентка постъпи при нас преди около месец и умря от пневмония две седмици след като постъпи.

– О, а... Е, може би това не е чак толкова вълнуваща тема. Та... Та значи, през последните два-три дена не са постъпвали нови пациенти. Не е постъпвал никой особено едър, нито рус, нито със скандинавски вид, нито вероятно с кожух и ковашки чук. Искам да кажа, например... – и тук я осени вдъхновение. – А може би някой от старите ви пациенти е постъпил отново при вас?

Стандиш се вгледа в нея с все по-дълбоко подозрение.

– Госпожице... ъ-ъ...

– Шехтър.

– Госпожице Шехтър, започвам да придобивам впечатлението, че интересът ви към болницата не е съвсем...

Точно в този миг плъзгащата се врата, която преграждаше коридора точно зад тях, се отвори и го прекъсна. Той погледна да види кой я е отворил и щом погледна, цялото му държане се промени.

Махна рязко на Кейт да се дръпне встрани и един санитар избута през вратата голяма болнична количка. Сподиряха я сестра заедно с още една сестра и двете създаваха впечатлението, че са по-скоро свита, ангажирана с шествие, отколкото чисто и просто сестри, които си гледат работата. Онзи, който се взеше отпред, беше мършаво, крехко старче с кожа като пергамент, нашарен с тънки вени. Задната част на количката беше приповдигната под съвсем малък ъгъл, така че старецът да може да съзерцава света, докато светът се ниже покрай него, и го съзерцаваше с някакъв благ, милозлив ужас. Долната му челюст беше леко увиснала, главата му леко се полюляваше, така че и най-лекото сътресение на количката я караше да се кандилка насам-натам. И все пак, въпреки крехката му апатия, излъчването на стареца беше като на човек, който много леко и спокойно притежава всичко наоколо.

И това го излъчваше тъкмо едното му око. Върху каквото и да паднеше погледът му – независимо дали беше изгледът от прозореца, или сестрата, която придържаше вратата, така че количката да може безпрепятствено да мине през нея, или пък господин Стандиш, който целият внезапно се беше разлял в раболепен чар и почитания, – всичко като

че ли мигом попадаше във владенията, чийто цар беше въпросното око. Кейт се зачуди за миг как ли става така, че очите излъчват такова огромно количество информация за притежателя си. В крайна сметка те представяват просто кълба бяла пихтия. С годините почти не се променят, само дето стават по-червенки и сълзят повечко. Ирисът се поотваря или се позатваря, но само толкова. Откъде ли идваше целият този порой от информация? Особено в случай на мъж, който притежава само едно око и единствено прищипана кръпка от кожа на мястото на другото.

Тази нейна линия на мисълта биде прекъсната от факта, че точно в този миг въпросното око отмести поглед от Стандиш и го закова върху нея. Хватката, която упражни, беше толкова неочаквана, че тя едва не изскимтя.

С най-лекото от всички леки движения старецът даде знак на санитаря, който буташе количката, да спре. Количката спря и когато скърцането на въртящите се колела утихна, за миг не се чу никакъв друг звук освен далечното бръмчене на асансьора.

После и асансьорът спря.

Кейт му върна погледа с лека усмивка, сякаш казваше „Извинете, познаваме ли се?“, а после се зачуди дали наистина не го познава отнякъде. В лицето му имаше нещо познато, което ѝ убягваше и не можеше да се сети какво е точно. Впечатли се, щом забеляза, че макар и пациентът просто да лежеше в най-обикновена болнична количка, чаршафът, върху който почиваха ръцете му, беше истински ленен чаршаф, току-що изпран и изгладен.

Господин Стандиш се прокашля.

– Госпожице... тъ-ъ... това е един от нашите най-ценни и... тъ-ъ... многоуважавани пациенти, господин...

– Случайно нещо да ви убива, господин Одуин? – прекъсна го услужливо сестрата.

Ала нямаше нужда. Тъкмо този беше именно пациентът, чието име без всякакво съмнение Стандиш знаеше.

Один ѝ махна почти незабележимо да млъкне.

– ... господин Одуин – доизказа се Стандиш. – Това е госпожица... тъ-ъ...

Кейт понечи да се представи отново и тогава изведнъж я изненадаха изневиделица.

– Много добре знам коя е – обади се Один с тих, ала ясен глас и за миг окоето му заприлича на аерозолен флакон, втреничил се многозначително в оса.

Тя се опита да се държи много официално като същинска англичанка.

– Боя се – каза тя сковано, – че вие знаете нещо, което аз не знам.

– Да – отговори Один.

Той махна на санитаря и всички заедно продължиха безгрижното си пътуване по коридора. Стандиш и сестрата размениха погледи и Кейт слисано забеляза, че там, в коридора, до тях беше застанал още някой.

Предполагаше се, че не се е появил тук с магия. Просто когато количката потегли, той се бе намирал зад нея, а височината му, или по-скоро нейната липса, беше такава, че досега количката просто го беше закривала.

И докато беше закрит, всичко си беше къде-къде по-добре. Има хора, които веднага харесват; хора, за които си мислите, че бихте могли да се научите да харесват в течение на времето, и хора, които просто ви се ще да избутате по-далечко с остър прът. В коя точно категория попадате за Кейт личността на Тоу Раг, си пролича на мига. Той се ухили и я зяпна, или по-скоро зяпна някаква невидима муха, кръжаща около главата ѝ.

Втурна се към нея и преди тя да успее да предотврати случилото се, сграбчи десницата ѝ и я разтресе бясно нагоре-надолу.

– И аз знам нещо, дето вие не го знаете, госпожице Шехтър – рече той и заприпка жизнерадостно по коридора.

Глава 12

Едрият фургон със сериозен вид се изниза плавно по алеята, промъкна се през каменната врата и успокоено прилекна, щом заряза чакъла и зави по асфалтираното главно шосе. Въпросното шосе беше ветровит път през полята, ограден от зиморничавите силуети на голи дъбове и умрели брястове. Сивите облаци се трупаха като възглавници по небето. Фургонът напредваше напето по пътя и скоро се изгуби из по-нататъшните му завои и кривулици.

Няколко минути по-късно жълтият ситроен цъфна на вратата далеч не толкова напето. Той извъртя кривите си колела, прескочи бабуната и бавно, но пък мъчително се затътри в същата посока. Кейт беше потресена.

Последните няколко минути не бяха от най-приятните. Стандиш и в най-добрите си периоди очевидно се държеше странно, но след срещата с пациента на име Одуин бе станал съвсем недвусмислено враждебен. Това беше плашещата враждебност на човек, който сам е изплашен – от какво, Кейт не знаеше.

Коя е тя? – беше настоял да узнае той. Как е успяла да изкръпка препоръка от Алън Франклин, уважаван човек в занаята? Какво преследва? Какво – и това май беше големият въпрос – бе сторила, за да завоюва неодобрението на господин Одуин?

Тя мрачно придържаше колата в рамките на шосето, докато онази се справяше със завоите със значителни усилия, а с правите участъци – само с една идея по-незначителни усилия. Един път тази кола я докара и до съд – едното от предните колела беше предприело кратка самостоятелна експедиция и почти бе предизвикало катастрофа. В съда полицаят свидетел беше нарекъл обичния й ситроен „така наречената кола“ и този прякор впоследствие му се лепна. Тя бе особено привързана към „така наречената кола“ по редица причини. Например, ако някоя от вратите й се откъртеше, Кейт можеше самичка да си я монтира обратно; можеш ли да кажеш такова нещо за едно БМВ!

Тя се зачуди дали изглеждаше също толкова бледа и унила, колкото и се чувствуваше, но огледалото за обратно виждане тракаше нейде под седалката, тъй че така и не разбра.

Самият Стандиш беше доста пребледнял и потресен от самата идея някой да разсърди господин Одуин и без колебание беше игнорирал

всякакви опити на Кейт да твърди, че нищичко не знае за въпросния господин. Щом случаят бил такъв, беше настоял той, то тогава защо господин Одуин ще изяснява толкова недвусмислено, че я познава? Да не би да обвинява господин Одуин в лъжа? Ако е така, то би трябвало много да внимава!

Кейт нищо не разбираше. Не можеше да намери абсолютно никакво обяснение за срещата си с господин Одуин. Но не можеше да отрече пред себе си, че този човек не беше кой да е и това отявлено си му личеше. Когато те гледаше, значи си гледан, и точка. Но под обезпокоителните свойства на втречения му поглед се таяха даже още по-обезпокоителни подмолни течения. И бяха още по-обезпокоителни, защото бяха подмолни течения на слабост и страх.

Що се отнася до онова, другото същество...

Явно то беше причината за разните истории, нацвъкали се напоследък из най-противните сектори на таблоидната преса, относно това, че имало „нещо гадно в Уудshed“. Историите, разбира се, бяха обидни и хладно безчувствени, и мощно пренебрегвани от всекиго в тази страна, ако не броим онези някакви си неколцина милиона, силно пристрастени към обидните и хладно безчувствени неща.

Историите твърдяха, че някакво отвратително, деформирано, „тала-съмopodobно“ същество „тероризирало“ хората от околността – то най-редовно се измъквало от „Уудshed“ и покривало впечатляващо обширен обхват от неописуеми постъпки.

Както и повечето хора, Кейт беше предположила – доколкото изобщо се беше замисляла за това, – че някой объркан и нещастен душевно болен пациент е поскитал из района и е постреснал някоя и друга случайно минаваща бабичка, а останалото е дело на гадните драскачи от „Уапинг“. Сега беше малко по-потресена и малко по-мъничко уверена. Той – то – знаеше името ѝ. Какво можеше да направи?

Това, което направи, беше погрешен завой. В притеснението си беше пропуснала завоя, който щеше да я отведе до магистралата за Лондон, и сега се наложи да се чуди как да се оправя. Можеше просто да завие обратно и да се върне, но откакто за последен път беше включвала тази кола на заден, беше минало сума ти време и тя, честно да си кажем, доста се притесняваше от това, как би го приел ситроенът.

Пробва следващите два десни завоя, за да провери дали пък това не би я отвело право където трябва; ала не таеше кой знае какви надежди, че ще стане – и с право. Измина три-четири километра – беше наясно, че е сбъркала пътя, ала поне, ако се съдеше по разположението на онова

по-светлосиво петно сред тъмносивите облаци, посоката беше върната.

След малко посвикна с новия маршрут. Една-две табели, покрай които мина, ѝ изясниха, че просто е хванала шосе Б за Лондон, и това напълно я задоволи. Ако беше обмислила всичко предварително, сигурно така и така щеше да реши да хване тъкмо него и да го предпочете пред бъкшата от коли магистрала.

Пътуването се беше оказало тотален провал – щеше да е къде-къде по-добре, ако просто си се беше киснала в банята цял следобед. Цялото преживяване си беше едно голямо притеснение, на ръба на уплахата, а що се отнася до крайната ѝ цел, резултатът беше също бяло петно. И без това си беше достатъчно гадно да имаш цел, която едва успяваш да се принудиш да признаеш сам пред себе си и без да ти се налага всичко да отива по дяволите. Чувството за спарена напразност я захлупи редом със сивия похлупак на небето.

Зачуди се да не би пък да не започва съвсем лекичко да откача. През последните няколко дена животът ѝ като че ли напълно ѝ се беше изплъзнал от контрол и беше много потискащо да осъзнаеш колко слаба е хватката ти, щом този живот може толкова лесно да бъде разтърсен из основи от една относително незначителна гръмотевица или метеорит, или каквото беше там.

Думата „гръмотевица“ като че ли беше цъфнала посред тази мисъл без предупреждение и тя хич не знаеше като как да я разбира, така че просто си я остави да си лежи там, в дълбините на съзнанието ѝ, също като онази хавлия на пода в банята, която не си беше направила труда да прибере.

Копнееше някой слънчев лъч да пробие облациите. Колелата ѝ мачкаха километрите, облациите мачкаха нея и тя откри, че все повече се сеща за пингвини. Най-накрая усети, че не се издържа вече, и реши, че една няколкоминутна разходка е тъкмо онова, което ще я изкара от мрачното настроение.

Кейт спря край пътя и очуканият ягуар, който през последните двадесет и седем километра я беше следил, се връза право в задницата на колата ѝ и свърши същата работа.

Глава 13

Живнала, Кейт изскочи навън в разкошен гневен шок и се завтече да насмете шофьора на колата, който на свой ред изскочи навън, за да насмете нея.

– Що не гледаш къде караш, бе?! – кресна му тя.

Той беше доста пълен мъж, облечен в дълго кожено манто и доста грозна червена шапка въпреки очевидното неудобство, което причиняваше едновременното носене на двете. Щом видя това, Кейт поомекна.

– Що не гледам къде карам аз ли? – разгорещено отвърна той. – Ти не си ли поглеждаш в огледалото за обратно виждане?

– Не! – отговори Кейт и подпря с юмруци хълбоците си.

– О... – рече противникът ѝ. – И що така?

– Щото е под седалката.

– Разбрах – мрачно отвърна той. – Благодаря ви за откровеността. Имате ли си адвокат?

– Да, имам, ако става за въпрос – отговори Кейт.

Каза го със сила и чувство.

– Бива ли го? – попита човекът с шапката. – Щото на мене ще ми трябва. Моя го тикнаха за малко в затвора.

– Е, много ясно, че не можете да наемете моя.

– Че защо не?

– Не говорете глупости. Ще си бъде чист сблъсък на интереси.

Противникът ѝ скръсти ръце и се облегна на капака на своята кола. Огледа небрежно околността. Ранната зимна вечер беше започнала да се спуска и шосето добиваше смътни очертания. После той се вмъкна до кръста в колата си и включи светлините. Задните замигаха симпатично към проскубаната крайпътна трева. Предните бяха заорали дълбоко в задницата на колата на Кейт и не бяха в подходящото състояние да включат на късо.

Облегна се отново и огледа преценяващо Кейт от глава до пети.

– Вие сте шофьор – каза той. – Използвам думата във възможно най-широкия ѝ смисъл, тоест имам предвид чисто и просто човек, който заема шофьорското място в онова, което дори за миг не бих нарекъл... но ще използвам термина строго, без да проявявам предразсъдъци... кола, докато тя пътува по шосето с изумителна, бих казал, дори на ръба на свръхчовешкото, липса на всякакви умения. Схващате ли накъде бия?

– Не.

– Искам да кажа, че не карате добре. Знаете ли, че през последните двадесет и седем километра се разкарвахте от единия до другия край на платното?

– Двадесет и седем километра! – възкликна Кейт. – Да не би да сте ме следили?

– Само до известна степен – отговори Дърк. – Аз се опитвах да си остана в това платно.

– Разбирам. Е, аз на свой ред ви благодаря за откровеността. Няма нужда да ви обяснявам, че това е наглост! По-добре си хванете някой много печен адвокат, щото моят ще го върти на нажежен шиш!

– Тогава може би ще е по-добре да си хвана агне.

– Така, както ви гледам, май доста агнета сте излапали. Мога ли да ви запитам защо ме следите?

– Изглеждахте така, сякаш знаете къде отивате. Поне в началото. При първите стотина-двеста метра.

– И какво, по дяволите, ви бърка къде отивам аз?

– Това е една от навигационните ми техники.

Кейт присви очи.

Тъкмо смяташе да изиска подробно и незабавно обяснение на тази нелепа реплика, когато един минаващ бял форд сиера забави ход. Шофьорът свали стъклото и надникна навън.

– Праснахте се, а? – викна той.

– Да.

– Ха! – рече шофьорът и пак потегли.

Секунда-две по-късно спря едно пежо.

– Кой беше тоя, дето току-що мина оттук? – попита ги шофьорът.

Явно питаше за онзи, дето спря преди него.

– Знам ли – отговори Дърк.

– О... – рече шофьорът. – Вие май като че ли сте се посблъскали...

– Да – отвърна Дърк.

– Така си и мислех – рече шофьорът и потегли.

– Сегашните преминаващи не са като едновременните, а? – зададе въпрос Дърк.

– Да, пък и разни абсолютни гадняри като те праснат... – отговори Кейт. – Все още настоявам да знам защо сте ме следили. Разбирате, че за мене е трудно да не ви виждам в ролята на изключително злокобна личност.

– Това може лесно да се обясни – отвърна Дърк. – Обикновено съм

тъкмо такава. В този случай обаче просто загубих пътя. Бях принуден да предприема отклонителни действия заради един голям, сив, задал се насреща ми фургон, който явно гледаше на шосето като на своя лична собственост. Успях да го избегна само като се набутах в един страничен път, в който по-късно бях неспособен да направя обратен завой. След още няколко завоя съвсем се загубих. Има една мисловна школа, която твърди, че в такива случаи човек трябва да се консултира с карта, но на подобни хора аз бих казал просто: „Ха! Ами ако си нямате карта, с която да се консултирате? Ами ако имате карта, само че карта на Дордоните?“ Моята собствена стратегия се състои в това, да намеря кола или най-близкия ѝ еквивалент, която изглежда така, сякаш знае накъде върви, и да я следвам. Рядко пристигам тъкмо там, закъдето съм тръгнал, но пък често стигам там, където трябва. Какво ще кажете за това?

– Дрън-дрън.

– Пределно ясен отговор. Поздравявам ви.

– Исках да кажа, че от време на време и на мене ми се случва, но съм решила засега да не си го признавам.

– Много мъдро – рече Дърк. – На този етап не бива много-много да се разкривате. Ако слушате мене, давайете го загадъчно.

– Изтрябвало ми е да ви слушам! Та закъде се бяхте запътили, преди изведнъж да ви хрумне, че ако карате двадесет и седем километра в обратна посока, това ще ви помогне най-накрая да стигнете тъкмо там?

– Към едно място, казва се „Уудшед“.

– А, лудницата.

– Знаете ли я?

– Последните двадесет и седем километра се отдалечавах тъкмо от нея и ми се ще да се бях отдалечила още повече. Вие в кое отделение ще постъпвате? Трябва да знам къде да изпратя сметката за ремонта.

– Там няма отделения – отговори Дърк. – И освен това смятам, че те биха се натъжили, ако ви чуят, че наричате заведението им „лудница“.

– Всичко, което би ги натъжило, на мене просто ми харесва.

Дърк се огледа.

– Каква прекрасна вечер – забеляза той.

– Никак даже не е прекрасна.

– Разбрах – каза Дърк. – Вие имате, ако мога да се изразя така, излъчване на човек, за когото този ден не е бил извор на радост, нито пък на духовно обогатяване.

– Адски сте прав, да го вземат мътните, хич не беше – рече Кейт. –

Беше от онези дни, дето биха накарали дори свети Франциск от Асизи да скрита цял куп бебета. Особено ако включите в това „днес“ и вторника, когато всъщност за последен път бях с всичкия си. И сега – погледнете. Хубавата ми кола. Единственото, което бих могла да кажа в полза на цялата тая шибана работа, е, че поне не се намирам в Осло.

– Разбирам, това е нещо, което може да ви ободри.

– Не съм казала, че ме ободрява. Просто горе-долу успява да ми попречи да се самоубия. Но в случая бих могла и да си спестя труда, щом като има хора като вас, които с такава готовност биха го направили вместо мене.

– Вие ми бяхте много способен помощник в това, госпожице Шехтър.

– Престанете с това!

– С какво да престана?

– С името ми! Изведнъж всеки срещнат непознат знае името ми!

Абе, хора, ще може ли само за секунда да престанете да знаете името ми, а? И как едно момиче да бъде загадъчно при тези условия? Единственият човек, когото срещнах, който като че ли не ми знаеше името, беше тъкмо единственият, на когото се представих. Добре, де – тя насочи обвинителен пръст към Дърк, – вие не сте свръхестествен, така че бихте ли ми казали просто откъде ми знаете името? И няма да ви пусна вратовръзката, докато не ми кажете.

– Не сте я хва...

– Вече я хванах, мой човек!

– Пуснете ме!

– Защо ме следяхте?! – настоя Кейт. – Откъде знаете името ми?

– Следях ви тъкмо по горепосочените причини. Що се отнася до името ви, драга ми госпожице, вие практически самичка ми го съобщихте.

– Не съм.

– Уверявам ви, сторихте го.

– Вратовръзката ви още ми е в ръчичките.

– Щом уж трябва да сте в Осло, но сте били в безсъзнание от вторник насам, то се предполага, че сте се намирали на онова избухнало по невероятен начин гише за чекиране на летище „Хийтроу“, терминал П. В пресата се появиха обширни публикации. Предполагам, че сте ги пропуснали по причина на безсъзнание. Самият аз ги пропуснах поради неистова апатия, но днешните събития доста силно натрапиха случая на моето внимание.

Кейт с мъка пусна вратовръзката му, но продължи да го държи под око.

– О, така ли било? – каза тя. – И що за събития?

– Обезпокоителни – отговори Дърк и се изтупа. – Дори и ако онова, което сама ми казахте, беше недостатъчно да ви идентифицирам, то фактът, че днес сте посетили и „Уудshed“, приключва въпроса. От вашето настроение на войнствено отчаяние схващам, че мъжът, когото търсите, не е бил там.

– Какво?

– Моля ви, задръжте я – рече Дърк, свали вратовръзката си и ѝ я подаде. – Случайно малко по-рано днес се натъкнах на една сестра от вашата болница. Първата ми среща с нея беше такава, че по ред причини нямах търпение рязко да я приключа. Чак когато минута-две по-късно стърчах на тротоара и разкъшквах местния дивеч, една от думите, които тя ми каза, ме порази, ако бих могъл да се изразя така, като гръм. Идеята беше фантастично, безумно невероятна. Но като повечето фантастично, безумно невероятни идеи поне си заслужаваше човек да се замисли над нея също толкова, колкото и над някоя по-земна идея, за да се подчинят на която фактите усърдно са изкривявани. Върнах се, за да я поразпитам още, и тя потвърди, че някакъв малко необикновен пациент бил превърлен в ранните сутрешни часове очевидно в „Уудshed“. Освен това тя ми довери, че някаква пациентка проявила почти неприлично любопитство към неговата съдба. Въпросната пациентка била някоя си госпожица Кейт Шехтър и според мене трябва да се съгласите, госпожице Шехтър, че моите методи за навигация си имат своите предимства. Може да не съм пристигнал, закъдето съм тръгнал, но според мене май стигнах, където трябва.

Глава 14

След около половин час от местния гараж пристигна един як мъжага с пикап, въже за теглене и синче. След като огледа положението, той отпрати синчето и пикапа да свършат някоя друга работа, прикрепил въжето към нефункциониращата в момента кола на Кейт и сам я помъкна към гаража.

Кейт си мълча минута-две, а после рече:

– Ако не бях американка, нямаше да го направи.

Мъжагата им беше препоръчал една местна кръчмичка, където да ги потърси, след като постави диагнозата на ситроена. Тъй като ягуарът, на Дърк беше изгубил само предния си десен мигач, а Дърк настоя, че той и без това почти не завивал надясно, те изминаха нищо и никаквото разстояние с кола. Докато Кейт с известна неохота се качваше в колата на Дърк, тя се натъкна на книгата на Хауърд Бел, която Дърк беше задигнал от Сали Милс в кафенето, и й се метна отгоре. След няколко минути, докато влизаше в кръчмата, тя все още се опитваше да се сети чела ли я е, не е ли.

Кръчмата съчетаваше в себе си всички традиционни английски качества, като месингови прибори като за коне, балатум и грубиянщина. Звучите, които Майкъл Джексън издаваше в съседния бар, се смесваха с погребалния звън на пресекулки, идващ от машината за миене на чаши, и те създаваха интонационна среда, която прекрасно подходеше по очуканост на старата боя.

Дърк взе по едно на себе си и на Кейт и после седна с нея на малката масичка в ъгъла, която тя беше открила – далече от тлъстата, навлякнала тениска враждебност на бара.

– Чела съм я – обяви тя, след като прелисти с палец по-голямата част от „Бягай като от дявола“. – Или поне съм я почвала и съм прочела първите две-три глави. Всъщност беше преди два-три месеца. Не знам защо продължавам да го чета този. Съвсем ясно си личи, че редакторът му не го чете. – Тя погледна Дърк. – Не бих и предположила, че си пада те по такава литература. Въпреки че слабо ви познавам.

– Не си падам – обясни Дърк. – Аз, толкова, я прибрах по погрешка.

– Всеки така разправя – срязва го Кейт. – Едно време доста го биваше – добави тя, – ако човек си пада по такива работи. Брат ми се занимава с книгоиздаване в Ню Йорк и разправя, че на Хауърд Бел

напоследък май нещо му било станало. Имам чувството, че те всичките като че ли са се поуплашили от него и това го кефи. Разбира се, на никого не му стиска да му каже, че трябва да махне главите от десета до двадесет и седма включително. Пък и всичкото онова за пръча... Съществува теория, че той продава толкова милиони бройки, защото всъщност никой не ги чете. Ако някой, който си купи негова книга, вземе, че я прочете, хич няма да си направи труда да купи следващата и край с кариерата му.

Тя бутна книгата.

– Както и да е – продължи тя. – Много умно ми обяснихте какво съм търсила в „Уудshed“, но изобщо не сте ми обяснили какво щяхте да търсите там вие.

Дърк сви рамене.

– Ами да видя как е – незаангажирано подхвърли той.

– О, така ли? Е, аз ще ви спестя притесненията. Много противно място.

– Опишете ми го. Всъщност започнете от летището.

Кейт опъна една яка глътка от своя „Блъди Мери“ и потъна за миг в замислено мълчание, докато водката кръжеше вътре из нея.

– Значи искате да ви разкажа и за летището? – обади се тя най-накрая.

– Да.

Кейт пресуши чашата си на екс.

– Значи имам нужда от още едно – рече тя и бутна чашата към Дърк.

Дърк храбро се изправи срещу гадния поглед на бармана и се върна при Кейт след минутка-две с отново заредена чаша.

– Добре – каза Кейт. – Започвам с котката.

– К'ва котка?

– Котката, която съседката ми трябваше да гледа, докато ме няма.

– Коя съседка?

– Умрялата.

– Разбрах – рече Дърк. – Вижте какво, що не вземете да млъкнете и после да ми разкажете как точно беше?

– Да – отговори Кейт. – Бива.

Тя му разказа събитията от последните няколко дена или поне онези, на които присъствуваше в съзнание, и после се прехвърли на впечатленията си от „Уудshed“.

Въпреки отвращението, с което описваше болницата, на Дърк тази

болница му се стори тъкмо мястото, където би искал да се оттегли, след като се пенсионира – още утре, ако е възможно. То съчетаваше преданост към необяснимото, което си беше неговият неизлечим порок (не можеше да мисли за това по друг начин и понякога се бунтуваше срещу порока си с яростта на пристрастения), и разглезено самовглъбяване, което пък беше порок, на който той би се отдал с най-голямо желание, стига да имаше най-малка възможност.

Най-накрая Кейт разказа и за срещата с Одуин и с гадния дребосък, която така я беше разтревожила, и тъкмо в резултат на това Дърк потъна за минута в навъсено мълчание. Голяма част от тази минута всъщност беше заета от вътрешна борба дали най-после да не се огъне и да запали една цигара. Наскоро ги беше отказал, та тази борба си беше нещо обичайно и той най-редовно губеше в нея, често без дори да забележи.

Реши – и възтържествува, – че няма да запали, и после все пак си запали. Бъркането за запалка в обемистия му джоб трябваше да мине отначало през изваждане на плика, който беше подбрал от банята на Джефри Енсти. Той го сложи на масата до книгата и си запали цигарата.

– Момичето от гишетото на летището... – каза той най-накрая.

– Направо ме накара да лудна – незабавно се включи Кейт. – Вършеше си работата като някаква тъпа машина. Ни приема, ни предава. Не знам как ги намират такива хора.

– Всъщност тя е моя бивша секретарка – поясни Дърк. – И май в момента също не знаят как да я намерят.

– О... извинявайте – побърза да каже Кейт, а след това се замисли. – Предполагам, ще ми кажете, че тя всъщност не била такава – продължи тя. – Е, възможно е. Предполагам, че това е просто нейният щит срещу неудовлетвореността от работата. Работата на летище би накарала всеки да откачи. Сигурно щях да й съчувствувам, ако самата аз не се чувствах толкова нещастна, да му се не види. Съжалявам, не знаех. Значи заради това ме разпитвахте.

Дърк кимна неангажирано.

– И заради това наред с другото – рече той.

После добави:

– Аз съм частен детектив.

– О? – изненадано възкликна Кейт и придоби озадачен вид.

– Това притеснява ли ви?

– Просто се сетих за един приятел, той свири на двоен контрабас.

– Разбирам – кимна Дърк.

– И който и да го срещне с инструмента, докато се мъчи да го

мъкне насам-натам, винаги казва едно и също и той направо лудва. Всеки казва: „Ха на бас, че ти се ще да се беше научил да свириш на пиколо.“ И на никого и през ум не му минава, че всички други казват същото. Просто се опитвах да се сетя дали има нещо, което всеки би казал на частен детектив, та да не го кажа и аз.

– Не. Просто всеки за миг придобива много стреснат вид. Вие го докарахте много добре.

– Разбирам. – Кейт като че ли беше разочарована. – Е, надушихте ли вече нещо?... Искам да кажа, имате ли някаква представа какво се е случило със секретарката ви?

– Не – отговори Дърк. – Никаква. Само някакъв блед образ, който изобщо не зная какво да го правя. – Той замислено взе да подмята цигарата из ръцете си, а после остави погледа си отново да се зарее към масата и да спре върху книгата.

Вдигна я и я огледа, чудейки се какъв ли импулс на първо място го е подтикнал да я вдигне.

– Аз всъщност нищичко не знам за тоя Хауърд Бел – призна си той.

Кейт се учуди на това, как така изведнъж Дърк смени темата, но и си поотдъхна.

– Знам само – продължи той, – че книгите му много се продават и че всичките изглеждат горе-долу така. Та какво би трябвало да знам за него?

– Ами носят се някои много странни истории за него.

– Например?

– Например, че се подвизава из хотелските апартаменти из цяла Америка. Разбира се, никой не знае никакви подробности, те просто получават сметките и си ги плащат, защото никак не им се ще да питат. Чувствуват се на по-сигурна почва, ако не знаят. Особено за пилците.

– Пилци ли? – попита Дърк. – Какви пилци?

– Ами очевидно – Кейт сниши глас и се приведе леко напред – той винаги иска да му доставят в хотелската стая живи пилета.

Дърк се намръщи.

– И за какъв дявол са му?

– Никой не знае. Никой не знае какво точно им се случва. Никой не ги вижда повече. И едно... – тя още повече се приведе напред и още повече сниши глас. – И едно перце не остава!

Дърк се зачуди дали в момента не е безнадеждно невинен и наивен.

– И според хората какво прави с тях? – попита той.

– Никой няма и най-бледа представа – отговори Кейт. – Никой дори

и не иска да има най-бледа представа. Просто не знаят.

Тя сви рамене и придърпа книгата.

– Другото, което Дейвид – Дейвид е брат ми – разправя за него, е, че името му било абсолютно съвършеното име за автор на бестселъри.

– Нима? – попита Дърк. – И как така?

– Дейвид разправя, че тъкмо това е първото нещо, което търси един издател у един нов автор. Не „Това дали изобщо става за нещо?“ или „Ще стане ли изобщо нещо от това, като се разкарат всички прилагателни?“, а „Дали фамилията му звучи добре и е късичка, а малкото име – само мъничко по-дълго?“. Разбирате ли? „Бел“ го изписват с огромни сребърни букви, а „Хауърд“ много добре приляга отгоре, изписано с малко по-теснички. Търговска марка от воле. В това се крие магията на книгоиздаването. Щом имаш такова име, дали можеш да пишеш или не можеш, всъщност е дреболия. Което в случая с Хауърд Бел става значителна премия. Но ако го изпишеш нормално, това си е едно съвсем обикновено име – както го виждате изписано тук.

– К'во?! – обади се Дърк.

– Ето тук, на тоя ваш плик.

– Къде? Я да видя!

– Ами това тук е неговото име, нали? Задраскано.

– Боже мили, права сте! – Дърк се втренчи в плика. – Предполагам, че не съм го разпознал без търговско-марковата му форма.

– Значи и той е забъркан в това, така ли? – попита Кейт, взе плика и го огледа.

– Всъщност не знам в какво – обясни Дърк. – Свързано е с един договор и може да има нещо общо и с една плоча.

– Виждам, че може да има нещо общо и с плоча.

– Как така виждате? – остро попита Дърк.

– Е, ами това име тук, Денис Хъч – виждате, нали?

– О, да. Да, виждам – Дърк огледа името. – Ъ-ъ... Трябва ли това име да ми е познато?

– Е... – проточи бавно Кейт. – Зависи от това, дали сте жив или не сте, предполагам. Той оглавява групата звукозаписни компании „Ариес райзинг рекард“. Не е чак толкова известен, колкото папата, да ви кажа, но... Да приемем ли, че знаете кой е папата?

– Да, да – нетърпеливо кимна Дърк. – Един белококс дядка.

– Същият. Той като че ли е единствената видна личност, до която този плик не е бил адресиран по някое време. Ето ви тук Стан Дубчек – шефа на „Дубчек, Дантон, Хайдегер, Дрейкот“. Знаем, че те водят

сметките на „АРРГХ!“.

– На...?

– „АРРГХ!“ „Ариес райзинг рекърд груп холдинг“. След като пипна счетоводството им, тая агенция разбогатя.

Кейт погледна Дърк.

– Изглеждайте така – констатира тя, – сякаш не разбирате много-много нито от музикален, нито от рекламен бизнес.

– Имам честта. – Дърк грациозно склони глава.

– И какво смятате да правите с това?

– Когато успее да го отворя, ще видим – рече Дърк. – Случайно да ви се намира нож?

Кейт поклати глава.

– Ами тогава кой е Джефри Енсти? – попита тя. – Само неговото име не е задраскано. Да не ви е приятел?

Дърк лекичко пребледня и не отговори веднага. После се обади:

– Онази странна личност, дето ми я споменахте. Онова същество, „нещо гадно в Уудшед“. Я ми кажете пак какво ви каза то.

– Каза ми: „И аз знам нещо, което вие не знаете, госпожице Шех-тър.“ – Кейт се опита да свие рамене.

Известно време Дърк несигурно претегляше мислите си.

– Според мене доста е възможно – каза той най-накрая – вие да се намирате в известна опасност.

– Искате да кажете, че някой преминаващ хахо може да се фрасне в колата ми? Такава опасност ли имате предвид?

– И по-зле може да е.

– О, така ли?

– Така.

– И какво ви кара да си го мислите?

– Още не ми е съвсем ясно – отговори Дърк, смръщил чело. – Повечето идеи, които имам в момента, са свързани с някои абсолютно невъзможни неща, така че съм много предпазлив, когато ги споделям. Ала това са единствените мисли, които ми идват в главата.

– Тогава аз ще ви докарам други – рече Кейт. – Помните ли принципа на Шерлок Холмс? „След като веднъж си отхвърлил невъзможното, онова, което остава, колкото и невероятно да е то, трябва да е истината.“

– Отхвърлям това напълно! – срязва я Дърк. – Невъзможното често притежава един вид целокупност, която липсва на обикновеното невероятно. Колко пъти сте се сблъскали с очевидно рационално обяснение

на нещо, което е подходящо във всяко едно отношение освен в едно – че то е просто безнадеждно невероятно? Инстинктът ви подтиква да кажете: „Да, но той или тя просто не биха направили това.“

– Е, днес всъщност ми се случи точно това – рече Кейт.

– Аха, да. – Дърк плесна по масата и чашите подскочиха. – Онова момиче в инвалидния стол – съвършен пример. Идеята, че тя по някакъв начин ей тъй, от въздуха, научава вчерашните цени на борсата, е чисто и просто невъзможна, ето защо случаят трябва да е именно този, защото идеята, че тя изпълнява такъв невероятно сложен и трудоемък номер без никаква полза за себе си, е безнадеждно невероятна. Първата идея просто предполага, че съществува нещо, което не знаем, а пък Бог ми е свидетел, че такива ги има с камари. Втората обаче се противопоставя на нещо фундаментално и човешко, за което знаем. Ето защо трябва да се отнасяме крайно подозрително и към нея, и към нейната измамно привлекателна рационалност.

– Но няма да ми кажете какво мислите.

– Няма.

– И защо не?

– Защото ще ви прозвучи нелепо. Но според мене сте в опасност. Може би ви заплашва ужасна опасност.

– Страхотно. И какво ми предлагате да предприема? – Кейт сръбна от второто си питие, което иначе си седеше кажи-речи недокоснато.

– Предлагам ви – рече сериозно Дърк – да се върнете в Лондон и да пренощувате у нас.

Кейт избухна в смях, а след това ѝ се наложи да измъкне една салфетка и да избърше доматения сок по себе си.

– Извинете, но какво толкова смешно има? – настоя Дърк доста слисан.

– Просто това е най-великолепно нехайната свалка, която някога съм чувала. – Тя му се усмихна. – Боя се, че отговорът е твърдо „не“.

„Той – помисли си тя – е интересен и забавен по един ексцентричен начин, но едновременно с това – отвратително непривлекателен.“

Дърк се чувствуваше много неловко.

– Мисля, че тук възникна ужасно недоразумение – каза той. – Позволете ми да ви обясня...

Внезапната поява на механика от гаража помежду им го прекъсна. Носеше новини от колата на Кейт.

– Оправих я – рече той. – Всъщност нямаше какво толкова да оправям – само бронята. Нищо и никакво. Оня, смешния звук, дето го

споменахте, той е просто от мотора. Обаче ще върви. Просто трябва да я форсирате малко, да натиснете съединителя и после да почакате повечко от обикновено.

Кейт му благодари малко сковано за съвета и после настоя да позволи на Дърк да плати двадесет и петте лири, които струваше ремонтът.

Навън, на паркинга, Дърк повтори настоятелната си молба Кейт да дойде с него, но тя беше непреклонна – единственото, от което имала нужда, било да се наспи добре и на сутринта всичко щяло да е ясно, светло и лесно за оправяне.

Дърк настоя поне да си разменят телефоните. Кейт се съгласи при условие Дърк да си намери друг път към Лондон и да не се влачи като опашка подире ѝ.

– Бъдете много внимателна! – извика ѝ Дърк, щом нейната кола се изгътрузи на шосето.

– Ще бъда – Викна Кейт. – И ако вземе, че се случи нещо невъзможно, обещавам, че вие ще разберете пръв!

За един кратък миг жълтите задни светлини на колата промъждукаха на светлината, процеждаща се от прозорците на кръчмата, и се откروиха на фона на тежката сива гърбица на нощното небе, което скоро ги погълна.

Дърк се опита да я последва, ала колата му не запали.

Глава 15

Облаците бяха надвиснали още по-тежко над земята, струпани в огромни начумерени кули, когато на Дърк във внезапен изблик на тревога му се наложи да привика още веднъж мъжката от гаража. Този път той пристигна по-бавно с камиона, а пиенето явно му беше развалило настроението. Това ще рече, когато най-после пристигна.

Механикът издаде няколко невъздържани смехоизлияния, щом видя в какво затруднение е изпаднал Дърк, после вдигна капака на колата и подложи Дърк на всякакъв вид мърморения относно колектори, помпи, алтернатори и скорци и от тях решително нямаше как да се разбере дали ще успее да оправи тази проклетия още същата вечер.

Дърк не успя да измъкне смислен отговор или поне такъв, който за него да има някакъв смисъл, относно това, което предизвиквало гюрултията в алтернатора, кое е това, дето измъчва горивната помпа, по какъв начин се подрива работата на стартера и въобще защо е така.

Най-накрая схвана, че освен всичко друго механикът твърди и че семейство скорци по някое време в миналото си били построили гнездо сред някакви чувствителни чаркове на двигателя и впоследствие загинали трагично, помъквайки подире си и чувствителните чаркове – и тук Дърк отчаяно взе да се мята и да се чуди какви да ги върши.

Забеляза, че пикапът на механика е наблизил, а двигателят му бобо-ти, и предпочете да офейка с него. Тъй като беше малко по-малко бавен и тромав бегач от механика, той успя да задействува плана, срещайки минимални трудности.

Свърна по пътя, потъна в нощта и паркира пет километра по-надолу. Остави светлините на пикапа включени, изпусна гумите и се притули зад едно дърво. След десетина минути ягуарът му изтопурка иззад ъгъла, мина покрай фургона, рязко спря, подскочи и бясно зави обратно. Механикът отвори вратата с трясък, изскочи и се завтече да си възстановява имуществото, като предостави на Дърк така необходимата му възможност да изскочи иззад дървото и да си възстанови своето.

Той извъртя таратайката си и потегли с един вид мрачно ликуване, ала въпреки всичко все още преследван от притесненията, на които беше неспособен да даде нито име, нито форма.

Междувременно Кейт се беше вляла в леко сияещия жълт поток,

който водеше отначало към западните покрайнини на Ейкътън и Ийлинг и после право към сърцето на Лондон. Тя се промъкна по надлеза Уестуей и не след дълго зави на север, към „Примроуз хил“ и към дома си.

Много обичаше да кара покрай парка. Тъмните нощни силуети я успокоиха и я накараха да закопнее за спокойствието на постелата.

Откри най-близкото място за паркиране до входната си врата – на около тридесет метра от нея. Измъкна се от колата и внимателно пропусна да я заключи. Никога не зарязваше вътре нищо ценно и откри, че това, че на хората не им се налага да трошат нищо, за да го разберат, ѝ е само от полза. Два пъти ѝ бяха крали колата, но и в двата случая я откриха зарязана на около двадесетина метра по-нататък.

Не тръгна право към къщи. Вместо това тръгна в обратната посока – за да купи мляко и найлонови пликосе за боклук от малкото дюкянче на съседния ъгъл. Съгласи се с любезния пакистанец, негов собственик, че наистина изглежда уморена и тази вечер трябва да си легне рано, но на връщане предприе още едно мъничко отклонение – отиде и се облегна на оградата на парка, втренчи се за няколко минути в тъмнината и задиша неговия студен, тежък нощен въздух. Най-накрая се отправи към апартамента си. Свърна по своята улица и щом отмина първата улична лампа, лампата примигна, угасна и я остави сред локвичка мрак.

Тези работи винаги отиват на зле.

Твърди се, че нямало нищо за чудене в това например, някой изведнъж да се сети за някого, за когото не се е сещал от години, и на другия ден да открие, че въпросният човек току-що е умрял. Винаги има сума ти хора, които изведнъж се сещат за други хора, за които не са се сещали от сто години, а сума ти хора пък умират. При едно население на брой, да речем, колкото това на Америка законът за средните стойности сочи, че точно това съвпадение би трябвало да се случва поне десетина пъти дневно, но въпреки всичко, когато някой преживее нещо подобно, му се струва много шантаво.

По същия начин крушките на уличните лампи постоянно изгарят, но доста малко от тях изгърмяват точно когато някой минава под тях. Дори и в този случай въпросният човек винаги се стряска гадно – особено когато още следващата улична лампа, под която мине, постъпи точно по същия начин.

Кейт като че ли беше пуснала корени – стоеше и не мърдаше.

Щом може да се случи едно съвпадение, рече си тя, то може да се случи и друго. И ако случайно едно съвпадение се случи веднага след друго съвпадение, то това е просто съвпадение. Нямаше абсолютно

нищо тревожно в това – какво пък, някоя и друга улична лампа гръмнала. Тя се намираше на една най-нормална и приветлива улица, заобиколена от къщи, чиито прозорци светеха. Погледна съседната къща – за лош късмет тъкмо когато и лампите зад прозорците ѝ угаснаха. Предполага се, защото обитателите на къщата бяха избрали точно този момент, за да напуснат стаята, но въпреки че случилото се потвърди колко необикновено нещо само могат да бъдат съвпаденията, то почти никак не ѝ помогна да подобри душевното си състояние.

Останалата част от улицата все още беше окъпана в мижава жълтеникава светлина. Само над няколко метра непосредствено около нея внезапно беше паднал мрак. Следващата локва светлина беше само на няколко крачки по-нататък. Тя си пое дълбоко въздух, стегна се, устреми се към нея и стигна същинския ѝ център точно в мига, когато той също се самоунищожи.

Обитателите на двете къщи, покрай които беше минала, също случайно избраха именно този миг, за да напуснат всекидневните си, тъкмо както съседите им от отсрещната страна на улицата.

Може би току-що беше свършило някое популярно телевизионно предаване. Да, тъкмо така си и беше. Всеки ставаше, изключваше телевизора и лампите едновременно и полученият в резултат на това прилив на електроенергия караше крушките да се пръскат. Такива ми ти работи. Получилият се в резултат на това прилив на енергия освен това като че ли караше пулса ѝ да тупти по-силно. Тя продължи нататък, опитвайки се да запази самообладание. Веднага щом се прибереше, щеше да погледне вестника, за да провери коя ли е била тази програма, която е успяла да накара три лампи да изгърмят.

Четири.

Тя спря и замря абсолютно неподвижна под тъмната лампа. Прозорците на все повече къщи угасваха. Онова, което особено много я тревожеше, беше, че угасват в същия онзи миг, когато тя ги погледнеше.

Поглед – прас!

Опита пак.

Поглед – прас!

Който и от тях да погледнеше, той моментално угасваше. Поглед – прас!

Осъзна – и внезапно я обзе страх, – че трябва да се възпира и да не поглежда онези, които все още светеха. Рационалните обяснения, които се опитваше да си изгради, сега търчаха насам-натам из главата ѝ и крещяха: „Пусни ме!“ И тя ги пусна да ходят където си искат. Опита се да

прикове очите си към земята от страх да не би да изличи цялата улица, но не можеше да се съдържи да не попоглежда нататък, за да провери дали ще стане точно така.

Поглед – прас!

Тя прикова взор в тясната пътека. Сега по-голямата част от улицата беше потънала в мрак.

Между нея и входната врата на собствения ѝ апартамент бяха останали три улични лампи. Макар и да не смееше да вдигне очи, тя си помисли, че би могла да улови с периферното си зрение дали лампите в апартамента на долния етаж светят.

Там живееше Нийл. Не си спомняше фамилното му име, но той от време на време свиреше на бас и продаваше антики; даваше ѝ съвети за подредбата на жилището, без тя да го е питала, и освен това ѝ крадеше млякото, така че отношенията ѝ с него винаги си оставаха близичко до точката на замръзване. Точно в този миг обаче тя се молеше той да си е вкъщи и да ѝ каже какво точно не е наред с нейното канапе, и лампите му да не угаснат, когато очите ѝ се отлепят от плочника пред нея с трите останали локви светлина, разпределени на равни интервали по пътя, който ѝ оставаше да измине. За миг се опита да се извърне и погледна назад. Всичко беше мрак и се сливаше с тъмнината на парка, който вече не я успокояваше, а я заплашваше, щом си представеше гнусните, дебели, възлести корени и вероломния черен, гниещ боклук по земята.

Тя отново се извърна и сведе поглед. Три локви светлина.

Уличните лампи не угасваха, когато ги погледнеше – само когато минаваше под тях.

Тя стисна очи и си представи къде точно се намира лампата на съседната улица – горе, пред нея. Вдигна глава, отвори предпазливо очи и се втренчи в оранжевото сияние, което се изливаше през дебелото стъкло. Сияеше си, без да мигне.

С очи, приковани в лампата – по ретината ѝ започнаха да танцуват заврънкулки, – тя запристъпва напред предпазливо, стъпка по стъпка, и докато се приближаваше, мислено ѝ заповядваше да продължи да свети. Продължаваше.

Нова стъпка напред. Продължаваше да свети. И още една – светеше си. Вече се намираще почти под нея и кривеше врат, за да я държи на фокус.

Пристъпи отново напред и видя как жичката зад стъклото трепна и в миг угасна, а после образът ѝ заподскача лудо пред очите ѝ.

Сведе очи и се опита да гледа напред, без да отмества поглед, но

навсякъде около нея подскачаха разни смахнати форми и тя усети, че губи контрол. Втурна се лудо към следващата лампа и отново внезапно мрак обгърна пристигането ѝ. Спря задъхана и запримигва, опитвайки се да се успокои и да нормализира зрението си. Щом погледна към последната улична лампа, стори ѝ се, че вижда някакъв силует, застанал под нея. Беше едър, очертан от скокливи оранжеви сенки. Главата му беше увенчана с чифт огромни рога.

Тя се втренчи с трескаво напрежение във връхлитащия на талози мрак и изведнъж кресна:

– Кой си ти?

Последва пауза, а след това един плътен глас ѝ отговори:

– Да ти се намира нещо, с което да мога да разкарам това дюшеме от гърба си?

Глава 16

Последва нова пауза – от по-различен и малко нещо объркан характер.

Дългичка си беше. Увисна нервно във въздуха, чудейки се от коя ли посока ще я нарушат. Тъмната улица се дръпна и се приготви за отбрана.

– К'во?! – изпищя най-после Кейт към фигурата. – Казах к'во?!

Едрата фигура се размърда. Кейт все още не го различаваше добре, защото очите ѝ все още продължаваха да танцуват със сините сенки, прогорени в тях от оранжевите светлини.

– Ами такава – рече фигурата, – бяха ме залепили за пода. Баща ми...

– Ти... ти ли... – необуздан гняв разтресе Кейт, – ти ли си виновен за... за всичко това?! – Тя се обърна и махна ядосано към улицата, за да му стане ясно през какъв кошмар е минала току-що.

– Много е важно да узнаеш кой съм аз.

– О, така ли? – каза Кейт. – Е, тогава веднага си казвай името, та да мога незабавно да го съобщя в полицията и да те опандизят набързо за нещо предумишлено. За заплахи. За намеса в...

– Аз съм Тор. Бог на гръмотевицата. Бог на дъжда. Бог на високите кули от облаци. Бог на светкавицата. Бог на теченията. Бог на частиците. Бог на оформящите и свързващи сили.

Бог на вятъра. Бог на покълващите посеви. Бог на чука Мьолнир.

– А, ти ли си бил? – кипна Кейт. – Е, изобщо не се и съмнявам, че ако беше избрал някое по-спокойно време, за да ми изредиш всичко това, можеше и да ми е интересно, но сега то просто ме вбесява. Запали тия тъпи лампи!

– Аз съм...

– Пали лампите, ти казвам!

Уличните лампи започнаха една по една да излъчват плаха, стеснителна светлина, а прозорците на къщите тихомълком светнаха отново. Лампата над Кейт пак изгърмя – почти в същия миг. Тя го стрелна с предупредителен поглед.

– Лампата беше стара и хич не я биваше – оправда се той.

Тя просто продължи да го гледа на кръв.

– Виж сега – обясни той. – Имам ти адреса – и той протегна

листчето, което му беше дала на летището, като че ли това някак си обясняваше всичко и слагаше всичко на мястото му.

– Аз...

– Назад! – кресна той и закри лицето си с ръце.

– К'во?!

Внезапно с бесен порив на вятъра от нощното небе върху него връхлетя един орел с разперени нокти. Тор се развихри и взе да сипе удари, докато най-накрая огромната птица отлетя назад, извърна се, едва не рухна на земята, посъвзе се и с бавни, мощни удари на крилете отново се издигна във въздуха и кацна върху уличната лампа. Вкопчи се с нокти в лампата и се закрепил. Стълбът леко се люшнал.

– Махай се! – кресна му Тор.

Орелът не помръдна, втренчен в него. Чудовищно създание, което изглеждаше още по-чудовищно поради ефекта от оранжевата светлина, върху която се беше настанило. Хвърляше огромни, плющящи сенки върху околните къщи, а крилете му бяха нашарени с някакви странни кръгли знаци. Кейт се зачуди дали не е виждала и преди подобни знаци – само че в някой кошмар, но пък откъде можеше да е сигурна, че всичко, което се случваше в момента, не е кошмар? Нямахше никакво съмнение, че е открила мъжа, когото търсеше. Същото едро тяло, същите ледени очи, същото нахално раздражение и леко смущение, което излъчваше, само че този път краката му бяха напъхнани в огромни кожени ботуши; огромни кожи, ремъци и каиши висяха от раменете му, огромен стоманен шлем с рога покриваше главата му, а раздражението му този път не беше насочено към момичето от гишетото за чекиране на летището, а към огромен орел, кацнал върху стълба на улична лампа на сред „Примроуз хил“.

– Махай се! – кресна му той отново. – Това не е по силите ми! Каквото можах, направих! Семейството ти е осигурено. Повече нищо не мога да направя за тебе! Самият аз съм болен и обезсилен!

Изведнъж Кейт стреснато забеляза, че върху лявата ръка на мъжката, там, където орелът го беше одрал с нокти, са се появили дълбоки бразди. Кръвта извираше от тях като тесто от нощви.

– Махай се! – кресна той пак. Забърса с длан кръвта от ръката си и метна тежките капки към орела. Онзи залитна назад и запляска с криле, но не помръдна от мястото си. Изведнъж мъжът подскочи високо във въздуха и се улови за горния край на стълба, който сега, под тежестта и на двамата, се заклати застрашително. Със силни кръсници орелът започна да кълве злобно мъжа, а той размахваше ръка и се опитваше да бутне

птицата от стълба.

Някаква врата се отвори. Беше входната врата на къщата на Кейт. Един мъж с очила със сиви рамки и спретнати мустаци надникна навън. Беше Нийл, съседът на Кейт от долния етаж, и като че ли не беше в настроение.

– Вижте какво, мисля, че наистина... – подхвана той.

Ала бързо стана ясно, че просто не знае какво да мисли, и той отново се шумгуна вътре, без да успее да се сдобие с настроение.

Едрият мъж се напрегна, метна се с лъвски скок във въздуха и се приземи с леко, овладяно трепване на върха на съседния стълб, който се поогъна под тежестта му. Приклепна и изгледа кръвнишки орела, който в отговор също го изгледа кръвнишки.

– Махай се! – кресна отново той и размаха заканително ръка.

– Гааа! – изхъхри птицата в отговор.

Мъжът отново замахна с ръка, измъкна изпод кожата си огромен ковашки чук с къса дръжка и взе многозначително да го претегля от длан в длан. Главата на чука представляваше грубо излято парче желязо с формата и размерите горе-долу на литрова халба бира, а дръжката беше набито, дебело колкото китка парче дъвен дъб, около което бе увит кожен ремък.

– Гааа! – вресна пак орелът, но впери в ковашкия чук напрегнат, подозрителен поглед. Щом Тор започна бавно да размахва чука, орелът трескаво запрехвърля тежестта си от единия на другия си крак в ритъм със замахванията.

– Махай се! – повтори Тор този път по-тихо, ала и по-заплашително. Изправи се в цял ръст върху стълба и взе да върти ковашкия чук в огромен кръг все по-бързо и по-бързо. Изведнъж го метна право към орела. В същия миг от лампата, върху която беше кацнал орелът, изригна светкавица с високо напрежение и накара птицата да отскочи във въздуха със силен крясък. Чукът проплава под лампата, без да причини никому вреда, издигна се във въздуха и прелетя над потъналия в мрак парк, а Тор, освободен от тежестта му, се разтресе и залитна върху стълба, завъртя се и отново възстанови равновесието си. С бясно пляскане във въздуха с огромните си криле и орелът успя да се освести, издигна се нагоре, пикира и връхлетя върху Тор за последно. Богът отскочи назад във въздуха, за да го избегне, а после птицата се издигна в нощното небе, бързо се превърна в малка черна точка и най-накрая се изгуби.

Чукът долетя от небето, главата му се тресна о паветата и от тях се разлетяха искри, преобърна се два пъти във въздуха, след това отново

заби глава в земята току до Кейт и нежно облегна дръжката си о крака ѝ.

Една възрастна дама, която търпеливо беше изчаквала с кучето си в сенките под уличната лампа, в момента угаснала, се усети – много правилно, – че купонът е свършил, и тихо се изниза покрай тях. Тор учтиво ги изчака да отминат и се приближи до Кейт, която стоеше със скръстени ръце, вперила поглед в него. След всичкото онова, дето го беше свършил през последните две-три минути, изведнъж той като че ли нямаше ни най-най-малка идея, какво би трябвало да каже, и засега просто вперя замислен поглед в близката далечина.

Кейт придоби отчетливото впечатление, че за него мисленето е дейност, отделна от всичко останало, задача, която изисква да ѝ отделиш нейно собствено пространство. Нещо, което не можеше лесно да се съчетае с други дейности, като например ходене, говорене и купуване на самолетни билети.

– Я по-добре да видим какво става с ръката ти – рече тя и го поведе по стълбището към дома си. Той покорно я последва.

Щом отвори входната врата, тя забеляза в коридора Нийл – беше се облегал на стената, вторачил мрачен, недружелюбен поглед в автомата за кока-кола, изправен до отсрещната стена и заемащ прекомерно голяма част от коридора.

– Не знам к'во ще го правим т'ва, наистина не знам – рече той.

– Какво търси това нещо тук? – попита Кейт.

– Ами боя се, че и аз точно това те питам – отговори Нийл.

– Хич не те знам как ще го мъкнеш нагоре по стълбите. Ако трябва да бъда напълно откровен, хем не виждам как изобщо ще стане. И нека да погледнем нещата в очите – според мене, след като успееш да го замъкнеш горе, вече няма да ти се ще и да го погледнеш. Знам, че е много модерен и американски, но я си помисли – имаш онази хубавка френска масичка от черешово дърво, онова канапе, което също ще стане много хубавко, след като веднъж му махнеш тая отвратителна дамаска „Колиър Кембъл“, за която непрекъснато ти повтарям, че трябва да я махнеш, само дето ти изобщо не ме слушаш, и хич не виждам как това нещо ще се върже с тях – по никой начин. Не съм сигурен дори дали трябва да позволявам това, искам да кажа, много е тежък, а пък знаеш какво съм ти казал за пода в тази къща. Пак ще си помисля, да знаеш.

– Да... Нийл, ама как се е появило това нещо тук?

– Ами ей това твое приятелче тука го докара само преди час – час и нещо. Не го знам къде тренира, но да си призная, не бих имал нищо

против да понавестя неговата фитнес-зала. Казах му, че всичко това ми се вижда доста съмнително, но той настоя и накрая дори се наложи да му помагам. Но съм длъжен да ти кажа, че според мене трябва хубавичко да обмислим цялата тази работа. Питам приятеля ти дали харесва Вагнер, но той не откликна много дружески. Та де да знам какво смяташ да го правиш това.

Кейт си пое дълбоко въздух. Предложи на едричкия си гостенин да се качи горе, пък тя щяла да дойде след малко. Тор се затътри нагоре. Изглеждаше много нелепо, докато се качваше по стълбите.

Нийл впери настоятелен поглед в очите на Кейт, търсейки нещо, което да му подсказва какво точно става, но Кейт беше непроницаема, както само тя си знаеше.

– Извинявай, Нийл – каза тя, все едно че нищо не е било. – Ще махнем автомата за кока-кола. Това е просто недоразумение. До утре всичко ще е ясно.

– Да, много хубаво – отговори Нийл, – но аз какво да правя? Искам да кажа, разбираш какъв ми е проблемът.

– Не, Нийл, не разбирам.

– Е, ами на мене това... това нещо ми се натресе тук, оня... оня тип е там горе, у вас, и всичко върви от развала към провала.

– Мога ли да направя нещо, за да се почувствуващ по-добре?

– Ама то не е чак толкова лесно, нали така? Искам да кажа, би трябвало да си помислиш малко, това е. Искам да кажа, всичко това... Казах ми, че ще заминаваш. Днес следобед чух, че водата в банята тече. И какво да си помисля? И то след цялата онази история с котката, а пък ти знаеш, че аз с котки не си общувам.

– Знам, Нийл. Тъкмо затова помолих госпожа Грей, дето живее до нас, да я наглежда.

– Да, и виж какво й се случи. Умря от инфаркт. Господин Грей е много разстроен, да знаеш.

– Според мене това няма нищо общо с факта, че я помолих да наглежда котката ми.

– Е, аз мога да кажа само, че господин Грей е много разстроен.

– Да, Нийл. Жена му почина.

– Е, аз нищо не казвам. Само ти казвам, че би трябвало да се позамислиш. А какво ще правиш с това тука, дявол го взел? – добави той, отново пренасочвайки вниманието си към автомата за кока-кола.

– Казах ти, че ще се погрижа утре сутринта да го няма, Нийл – отговори Кейт. – Много ми е гот да си стърча тука и да крещя с пълно

гърло, ако това ще ти помогне някак, но...

– Виж какво, любима, просто ти говоря по принцип. И се надявам да не вдигате много патърдия там горе, защото тази вечер трябва да се упражнявам на баса и ти знаеш, че ми е нужна тишина, за да се съсредоточа. – Той изглежда многозначително Кейт над очилата си и хлътна в своя апартамент.

Кейт остана и преброи наум от едно до десет толкова пъти, доколкото в момента може да си спомни, а после непоколебимо се отправи нагоре по дирите на бога на гръмотевицата с чувството, че не е в настроение да си приказва нито за времето, нито за теология. Къщата заподскача и се разтресе в такта на главната тема от „Полетът на Валкириите“, свирена на бас „Фендър пресижън“.

Глава 17

Докато Дърк си пробиваше път по „Юстън роуд“, попаднал сред улично задръстване в часа пик, което беше започнало в края на седемдесетте години и което в десет без петнадесет тази вечер, четвъртък, все още не показваше никакви признаци на разреждане, стори му се, че мярна нещо познато.

Подказа му го неговото подсъзнание – онази част от човешкия мозък, която може да те докара до бяс, която никога не отговаря, когато я питат, а просто те сръчкава многозначително и след това само си седи и си тананика, и нищичко не казва.

„Е, разбира се, току-що мярнах нещо познато – измърмори мислено Дърк на подсъзнанието си. – Минавам по този тънещ в невежество път по двадесет пъти на месец. Предполагам, че познавам и най-дребната клечица кибрит, хвърлена в канавката. Не можеш ли да говориш малко по-конкретно?“ Ала подсъзнанието му не позволяваше на никого да се заяжда с него и остана нямо. Нямахше какво повече да добави. Градът и без това сигурно бѣкаше от сиви фурго̀ни. Крайно незабележителни при това.

„Кѣде? – измрънка ядно Дърк под носа си и взе да се върти на седалката. – Кѣде видях сив фургон?“

Нищо.

Беше притиснат отвсякъде от коли и не можеше да мръдне наникъде, пък напред – да не говорим. Той се изстреля от колата си и започна да се бута назад покрай струпаните коли, като ту изпружваше врат, ту прилякваше и се опитваше да разбере къде точно е мярнал – ако изобщо го е мярнал – сив фургон. И да беше го мярнал, сега той нещо му убягваше. Подсъзнанието му продължаваше да си седи и нищичко да не казва.

Колите все още не помръдваха, така че той се опита да се промъкне още по-назад, но пътя му препречи едър мотоциклетист, който се мъчеше да се промуши напред с едно огромно кално кавазаки. Дърк влезе в кратка препирня с мотоциклетиста, но загуби, защото мотоциклетистът не беше в състояние да чуе репликите на Дърк; най-накрая Дърк се промъкна обратно през приливната вълна на трафика, която бавно се раздвижи и започна да настъпва по всички платна освен по онова, в което беше неговата кола – обезшофьорена, неподвижна и одюдюквана.

Изведнъж ревят на клаксоните го вдъхнови и докато кръжеше насам-натам и приклякаше нагоре-надолу между ръмжащите колони от коли, той внезапно се усети, че напомня на онези откачалки, които беше виждал по улиците на Ню Йорк и които изгърчаваха наред шосето, за да обяснят на прииждащите коли това и онова за Страшния съд, неизбежните нападения на пришълци и за некадърността и корупцията, царящи в Пентагона. Той вдигна ръце над главата си и започна да крещи: „Боговете ходят по Земята! Боговете ходят по Земята!“

Това още повече възпламени чувствата на онези, които библикаха по неподвижната му кола, и всичко бързо се въздигна в кресчендото на величествена какофония, а над всичко звънтеше гласът на Дърк.

– Боговете ходят по Земята! Боговете ходят по Земята! – крещеше Дърк. – Боговете ходят по Земята! Благодаря – добави той, шмугна се в колата си, включи на скорост и потегли, като най-накрая позволи на цялото струпало се гъмжило да мръдне лекичко напред.

Зачуди се защо ли е толкова уверен. „Божа работа.“ Чисто и просто случайна, нехайна фраза, която даваше възможност на хората да се отърват удобно от странните феномени, които не се поддаваха на порационално обяснение. Но тъкмо случайността и нехайността й особено допадаха на Дърк, защото думите, подхвърлени небрежно, сякаш нямат кой знае какво значение и често позволяват на иначе добре охранявани истини да се просмучат навън.

Необяснимо изчезване. Осло и чук; едно такова ситно-дребно съвпадение, докосвашо една такава ситна-дребна струна. Както и да е, тази струна звънтеше сред шумната глъчка на ежедневието и в отговор и други струнки звънваха в същата тоналност. Божа работа, Осло и чук. Мъж с чук, който се опитва да замине за Норвегия, среща пречки, избухва в гняв и резултатът е „Божа работа“.

Ако, помисли си Дърк, ако някой е безсмъртен, то и днес той щеше да е още жив след случилото се. Много просто – та нали „безсмъртен“ означаваше тъкмо това.

Как така един безсмъртен ще притежава паспорт?

Много просто – как така? Дърк се опита да си представи какво би станало, ако – нека вземем едно име ей така, наслуки – бог Тор, онзи от норвежки произход, с големия чук, довтаса в паспортния отдел и се опита да обясни кой е той и как така няма акт за раждане. Нямахше да има нито шок, нито ужас, нито смаяни възклицания на висок глас – просто тъпа бюрократична невъзможност. Въпросът нямаше да е в това, дали някой му вярва, или не – въпросът щеше да е просто в това, че трябва да

представи валиден акт за раждане. Онзи можеше да стърчи там цял ден и да праска чудо след чудо, ако си иска, но към края на работното време щяха просто да го помоят, щом няма валиден акт за раждане, да напусне.

И кредитните карти...

Ако – да доразвием още малко същата спорна хипотеза – бог Тор беше все още жив и кой знае защо се размотаваше из Англия, то сигурно щеше да е единственият човек в цялата страна, на когото му е спестен постоянният порой от покани да се сдобие с карта „Америкън експрес“, груби заплахи от същата страна да му се отнеме картата „Америкън експрес“ и каталози за подаръци, претъпкани с изумително гадни неща, щедро опаковани в тъпа кафява пластмаса. От тази идея на Дърк направо му секна дъхът. Това ще рече, ако Тор е единственият бог, който се размотава насам-натам – и след като веднъж си приел тази екстравагантна хипотеза, случаят едва ли беше точно такъв. Но я си представете за миг как една подобна личност се опитва да напусне страната, невъоръжена нито с паспорт, нито с кредитни карти, а единствено със силата да мята гръмотевици и кой знае какво още. Вероятно ще трябва да си представите сцена, много прилична на онова, което всъщност се беше случило на летище „Хийтроу“, терминал II. Но защо, ако случайно сте норвежки бог, ще ви трябва да напускате страната с полет на еди-коя си авиокомпания? Без съмнение щеше да има и други начини. Дърк беше склонен да мисли, че един от кяровете на това, да си безсмъртно божество, е способността да летиш по своя воля. От онова, което си спомняше от норвежките легенди – беше ги чел преди доста години, – излизаше, че боговете постоянно си хвърчат насам-натам, и никъде не се споменаваха, че висят по разни чакални и гризкат баяти кифли. Е, трябва да признаем, че по онова време светът не е бил набучкан целият с кули, контролиращи въздушното движение, радары, предупредителни системи за ядрени ракети и тям подобни. И все пак за един бог едва ли би било чак такъв проблем да скокне оттатък Северно море, особено пък ако времето е подходящо, а това, ако си бог на гръмотевицата, не би те изненадало, или пък, ако не е, би могъл да настояваш да знаеш защо тъй. Нали така?

Още една тъничка струнка звънна нейде в дълбокото подсъзнание на Дърк и се изгуби сред глъчката.

Зачуди се за миг като какво ли е да си кит. Физически, помисли си той, той се намира на място, по-подходящо за добро вникване във всичко, макар че китовете са по-добре приспособени към живота, който

водят – да се плъзгат насам-натам из обширните сини морски простори, – отколкото той към своя живот – да води битки с движението по „Пентънвил роуд“ в стария си, очукан ягуар, – но всъщност онова, за което се сети, бяха песните на китовете. В миналото китовете са могли да си пеят един на друг през целия океан, дори от един до друг океан, защото звукът може да изминава огромни разстояния под вода. Но днес – пак поради начина, по който пътува звукът – няма такова кътче в океана, което да не кънти безспир от шумотевицата на корабните мотори, и затова сега за китовете е практически невъзможно да чуват песните и вестите, които им изпращат техните събратя.

Майната му, какво толкова – повечето хора точно така гледат на този проблем и много ясно защо, помисли си Дърк. В крайна сметка кой ли ще седне да ти слуша как някаква си купчинка тлъсти риби, ох, добре, де, бозайници, се оригват една на друга?

Но за миг Дърк беше обзет от чувство на безкрайна загуба и тъга и някъде сред лудницата на информационния шум, който всекидневно тресеше живота на хората, му се стори, че би могъл да долови някоя нота, издаваща движението на богове.

Щом зави на север към Айлингтън и започна дългото тътрузене покрай пицариите и агенциите за недвижими имоти, той се опита да си представи как ли живеят сега тези богове и замалко да откачи.

Глава 18

Тънките пръсти на светкавицата се плъзнаха по тежкия търбух на огромните облаци, увиснали в небето като отпуснато шкембе. Кратка капризна гръмотевица го сръга и изцеди от него няколко гадни капчици мазен дъждец.

Под небето се беше ширнал богат асортимент от налудничави кули, чворести шпилове и кубета, които го бодяха, ръгаха и възпаляваха, докато най-накрая то като че ли всеки момент се гласеше да избухне и да ги удави в порой от разложение и ужаси.

Високо горе сред мъждеещия мрак мълчаливи фигури бляха на стража, прикрити зад дълги щитове, дракони се гърчеха и зяха към гнусното небе, а Один, баща на боговете на Асгард, приближи до огромната желязна порта, която водеше към неговото царство и към сводестите зали на Валхала. Въздухът беше изпълнен с безшумния вой на огромните крилати кучета, които приветствуваха господаря си с „добре дошъл“ в царския му дворец. Светкавицата заопипва между кулите и куличките.

Великият, дъвен и безсмъртен бог на Асгард се връщаше в сегашното си царство по начин, който би изненадал дори самия него преди векове, когато беше в разцвета на силите си – защото дори и безсмъртните богове преживяват разцвет на силите, когато могъществото им е необузвано и те едновременно хранят света на хората и властвуват над него – света, от чиито нужди те се раждат: той се връщаше с голям сив фургон мерцедес без никакви отличителни знаци. Фургонът спря в изолираната област.

Вратата се отвори и от нея слезе един такъв никакъв, мудар човек в ненаатрапваща се сива униформа. Беше човек, натоварен с тези си житейски задължения поради факта, че беше от хората, които не задават въпроси. Това се дължеше не толкова на някаква природна дискретност, колкото на обстоятелството, че просто никога не се сещаше какво да пита. С бавна, тъгрусеща се походка, като бъркалка, измъквана от каша, той се отправи към задницата на фургона и отвори вратите – сложна процедура, която включваше координирана манипулация едновременно с много резета и лостове.

Най-накрая вратите се отвориха и ако Кейт беше тук, сигурно щеше да подскочи при мисълта, че този микробус в крайна сметка превозва

именно албански ток. Меко сияние поздрави Хилоу – човечецът се казваше Хилоу, – но това изобщо не му се стори необичайно. Меко сияние беше тъкмо онова, което бе очаквал да види, след като отбори вратата. Първия път, когато я беше отворил, той просто си бе помислил: „А, меко сияние. Е, хубаво“, и горе-долу с това бе приключил, което му гарантираше редовна работа чак докато решише да се раздели вече с този живот.

Мекото сияние затихна и се обедини във фигурата на един стар престар мъж, лежащ в болнична количка, придружен от дребосък, за когото Хилоу сигурно би си помислил, че е най-злокобният на вид човек, когото някога е виждал, ако имаше достатъчно ум да си спомни останалите хора, които някога беше виждал през живота си, и да ги изреди един по един, сравнявайки ги с дребния. Това обаче беше прекалено голям напън за Хилоу. В момента единственият му дерт беше да помогне на дребосъка да свалят количката на равнището на земята.

Постигнаха го съвсем гладко. Крачката и колелцата на количката бяха чудо на действащата без засечки техника от неръждаема стомана. Те се отключваха, въртяха, преобръщаха в сложни взаимосвързани движения, които превръщаха преодоляването на стъпала или бабуни в част от все същото гладко, плъзгащо се движение.

Вдясно от тази площ се намираше просторно преддверие, облицовано с изящна дърворезба, а от стените гордо стърчаха големи мраморни поставки за факли. То на свой ред водеше към самата огромна сводеста зала. Отляво пък се намираше входът към великолепните вътрешни покои, където щеше да се оттегли Один, за да се подготви за тазношните си срещи.

Как само мразеше всичко това! Да го натирят от собственото му легло, измърмори той под носа си, макар че в действителност беше донесъл леглото със себе си. И пак да го накарат да изслушва за кой ли път самовглъбените дрънканици на твърдоглавия си гръмотевичен син, който не искаше да приеме, не можеше да приеме, просто не разполагаше с достатъчно акъл, за да приеме новите реалности на живота. Щом не ще да ги приеме, той трябва да бъде унищожен – и тази нощ Асгард щеше да види как се унищожава един безсмъртен бог. На тези години, помисли си той нервозно, всичко това му идваше твърде много – а относно годинките беше крайно напреднал, само че не в някоя конкретна посока.

Искаше просто да си лежи в болницата, която обичаше. Начинът, по който се бе оказал на това място, беше един от най-сладките и

въпреки че това си имаше цена, тя беше цена, която просто трябваше да се понася, и толкова. Бяха възникнали нови реалности и той се беше научил да ги приема. Онези, които не можеха да ги приемат, просто трябваше да си понесат последствията. Нищо не изникваше от нищото – дори и за боговете.

След тази нощ той можеше да се върне към живота си в „Уудшед“ за безкрайно дълго време и това беше хубаво. Толкова каза и на Хилоу.

– Чисти бели чаршафи – обърна се той към Хилоу, който просто кимна безизразно. – Ленени чаршафи. Всеки ден чисти чаршафи.

Хилоу зави с количката и я изкачи на едно стъпало.

– Да си бог, Хилоу – продължи Один, – да си бог, Хилоу, е мръсна работа, чуваш ли ме? Няма кой да се грижи за чаршафите ти, искам да кажа, да се грижи, ама както трябва. Можеш ли да си представиш?! В моето положение?! Баща на боговете?! Нямахме никой – ама абсолютно никой, – който да дойде и да ти каже „господин Одуин“... – и той се изкикоти – там ми викат господин Одуин, нали знаеш. Представа си нямат с кого си имат работа. Според мене, ако разберат, едва ли биха го преглътнали, нали така, Хилоу? Но по онова време нямаше кой да дойде и да ти каже: „Господин Одуин, смених ви чаршафите, сега са чисти.“ Нямахме! Постоянно приказваха как да накълцат това и да попилеят онова, и да разцепят на две не знам си какво. Големи приказки – как еди-какво си било могъщо и еди-що си било отцепено, и н'ам си що си било поробено от знам ли какво, но на прането, както го разбирам днес, почти нула внимание! Да ти дам един пример...

Ала спомените му бяха прекъснати за миг, когато количката пристигна пред голяма порта, охранявана от голяма потна буца, която се клатеше с ръце на кръста и им препречваше пътя. Тоу Раг, който пазеше напрегнато мълчание, докато крачеше наперено пред количката, се втурна натам и замени набързо няколко приказки с потното същество, което, за да го чуе, трябваше да сниши червендалестата си физиономия. После потното същество мигом се сви обратно в жълтото си леговище със съзливлива покорност и свещената болнична количка се изтърколи в огромните зали, стаи и коридори, сред които отекваше силно волно ехо и лъхаха зловония.

– Да ти дам един пример, Хилоу – продължи Один. – Например това място тук, Валхала...

Глава 19

Завиването на север беше маневра, която обикновено водеше до възстановяване на чувството, че си е с всичкия си, но Дърк не успя да избяга от обзелото го лошо предчувствие.

Нещо повече, започна да ръми, което би трябвало да му помогне, но когато един толкова ситничък и мижав дъждец се излива от толкова натежалото небе, това само засилва чувството на клаустрофобия и потиснатост, обсебили нощта. Дърк включи чистачките, които веднага се заоплакваха, че нямали достатъчно капки за забърсване, така че той ги изключи. Дъждът бързо наплю предното стъкло.

Отново включи чистачките, но те все още отказваха да приемат, че напънът си струва, и заскърцаха и заквичаха в знак на протест. Улиците вече бяха застрашително хлъзгави.

Дърк поклати глава. Ама че абсурд, рече си той. И то от най-лошите. Беше си позволил да си фантазира по начин, който презираше. Направо се чудеше на лудите фантазии, които беше изградил върху нищожно количество... ами това едва ли можеше да се нарече „доказателства“. Чисто съвпадение си беше, и туй то.

Нещастен случай на летището. Вероятно има съвсем просто обяснение.

Мъж с чук. Е, и какво?

Сив фургон, който Кейт Шехтър беше видяла в болницата. Какво толкова му беше необикновеното? Дърк почти се беше блъснал в него – и това пак си беше най-обикновено произшествие.

Автомат за кока-кола – това не беше взел под внимание.

Как автоматът за кока-кола би могъл да се върже с тези безумни предположения за древните богове? Единствената идея, която му хрумваше, беше просто твърде нелепа, за да се изкаже с думи, и той отказваше да я признае дори пред себе си.

Именно тогава Дърк забеляза, че тъкмо минава покрай къщата, където същата тази сутрин се беше видял със свой клиент, чиято отсечена глава бе побучена върху въртяща се грамофонна плоча от зеленоока дяволска фигура, размахваща коса и подписан с кръв договор, а после се беше разтворила във въздуха.

Беше се взрял в къщата, докато минаваше покрай нея, и когато едно дълго тъмносино БМВ слезе от бордюра точно пред него, той се заби

право в задницата му и така за втори път този ден трябваше да се изстреля от колата си, вече крещейки.

– За Бога, що не гледаш къде караш?! – възкликна той с надеждата да затапи противника си още от самото начало, така че той да не се сети да си каже най-добрите реплики. – Тъпи хора! – продължи той, без дори да си поеме дъх. – Разкарват се където им падне! Карат си наляво-надясно без капка внимание! Най-безразсъдно ти се нахвърлят!

„Объркай врага си“ – помисли си той. Беше малко като да се обадиш на някого и щом той вдигне слушалката, да кажеш „Да? Ало?“ със спривав глас, което беше един от любимите методи на Дърк да си прекарва дългите, горещи летни следобеди. Той се наведе и опипа нащърбеното по задницата на БМВ-то, на което, дявол го взел, съвсем ясно си му личеше, че е ново-новеничко. Майната му и да си такова таковата, помисли си Дърк.

– Виж какво направи с бронята ми! – кресна той. – Надявам се, че адвокатът ти е добър!

– Аз съм адвокат и съм добър – изрече един приглушен глас, последван от приглушено изщракване.

Дърк стреснато вдигна поглед. Изщракването беше просто звук от затваряща се врата на кола.

Човекът беше облечен в италиански костюм, който също беше приглушен. Имаше приглушени очила, приглушена подстрижка и макар че папийонката по самата си природа не е приглушен предмет, точно неговата папийонка въпреки всичко беше много приглушен и небиещ на очи представител на жанра. Той измъкна елегантен портфейл от джоба си, както и елегантен сребърен молив. Вървеше си най-спокойно към задницата на ягуара на Дърк. Записа номера.

– Имате ли визитка? – попита той Дърк, без да го погледне. – Ето ви моята – добави и извади една от портфейла си. Драсна нещо на гърба ѝ. – Номерът на колата ми – поясни той – и името на компанията, където е застрахована. Може би ще сте така добър да ми оставите името на компанията, където е застрахована вашата. Ако не си го спомняте, ще накарам секретарката ми да ви се обади.

Дърк въздъхна и реши, че точно с този няма смисъл да се сбива. Измъкна портфейла си и заровичка из най-различните визитки, които като че ли се акумулираха в него кажи-речи от нищото. За миг се зачуди дали да не стане Уесли Арлът, консултант по океанска навигация на яхти от, както беше видно, Арканзас, но после реши, че не става. Мъжът и без това беше записал номера на колата му и въпреки че Дърк не си

спомняше такова нещо, като да си е изплащал застрахователните вноски напоследък, той не си спомняше също така и да не ги е плащал, което си беше доста обещаващ признак. Намръщи се и подаде визитката си, която издаваше всичко. Мъжът я погледна.

– Господин Джентли – каза той. – Частен детектив. Извинете – частен холистичен детектив. Добре.

Той прибра визитката, без да проявява никакъв допълнителен интерес.

Дърк никога през живота си не беше срещал подобно снизходително отношение към себе си. В същия миг от другата страна на колата се чу ново приглушено изщракване. Дърк погледна нататък и видя жена с очила с червени рамки, която му отправяше застинала полуусмивка. Беше жената, която го беше заговорила през оградата в градината на Джефри Енсти, а мъжът, предположи Дърк, вероятно бе нейният съпруг. За миг се зачуди дали да не ги натръшка на паважа и двамата и да не ги разпита строго и безпощадно, но изведнъж се почувствува ужасно изморен и изхабен.

Поздрави жената с червените очила с бегло кимване.

– Готово, Синтия – обади се мъжът метна й една усмивка и после си я прибра. – Всичко е уредено.

Тя едва-едва кимна и двамата се качиха в БМВ-то. След миг-два потеглиха без много шум и изчезнаха надолу по улицата. Дърк погледна визитката, която държеше в ръка. Клайв Дрейкот. Имаше голяма фирма – „Градски адвокати“. Дърк пхна визитката в портфейла си, качи се унило в колата си и потегли към вкъщи. Там, на прага, търпеливо го чакаше огромен златист орел.

Глава 20

Кейт се нахвърли върху госта си веднага щом и двамата се намериха зад затворената врата на апартамента ѝ и тя можеше да бъде донякъде сигурна, че Нийл няма да се измъкне обратно от апартамента си и да се закатери укорително по стълбите. Постоянният тътен на баса му поне беше гаранция, че няма да ги безпокои.

– Добре! – тросна се ядно тя. – Каква е тази работа с орела, значи? Каква е тази работа с уличните лампи? А?!

Скандинавският бог на гръмотевицата я изгледа сконфузено. Беше му се наложило да махне масивния си шлем с рогата, защото той се удряше във варосания таван и оставяше драскотини. Държеше го под мишница.

– Каква е тази работа – продължаваше Кейт – с автомата от кока-кола? Каква е тази работа с чука? Каква, накратко, е цялата тази работа? А?!

Тор думица не обели. Намръщи се за миг нахално-раздразнително, после се намръщи пак – като че ли неловко, – а най-накрая просто си щръкна там, кървейки в отговор.

Няколко секунди тя се съпротивляваше на надвисналото вътрешно рухване на своя подход, а след това осъзна, че подходът ѝ така и така е тръгнал да ходи по дяволите, тъй че карай да върви.

– Добре де – смънка тя. – Ей сега ще се оправим. Ще намеря нещо дезинфекцирашо.

Потършува из кухненския шкаф и се върна с някакво шише само за да чуе как Тор ѝ казва „не“.

– Какво не? – опъна се тя и лекичко тресна бутилката о масата.

– Т'ва – отговори Тор и побутна бутилката обратно. – Не.

– Че какво му е?

Тор просто сви рамене и зарея кахърен поглед към ъгъла на стаята. Там нямаше нищо, което би могло да предизвика и най-слаб интерес, така че той явно гледаше нататък от чиста проклетия.

– Виж к'во, мой човек – каза Кейт, – ако мога да те наричам „мой човек“, к'во...

– Тор – напомни ѝ Тор. – Бог на...

– Да, да – съгласи се Кейт. – Изреди ми вече всички неща, на които се падаш бог. Опитвам се да ти промия раната.

– Кедър – изрече Тор и протегна кървящата си ръка, но по-далече от нея.

След това се втрени нервно в раната.

– К'во?!

– Смачкани листа от кедър. Масло от кайсиеви ядки. Настойка от цвят на горчив портокал. Бадемово масло. Градински чай и зарасличе. Това – не.

Той бутна шишенцето с дезинфекциращото средство от масата и потъна в униние.

– Точно така! – кресна Кейт, вдигна шишенцето и го метна, по него.

То отскочи от скулата му и там веднага цъфна червено петно. Тор се метна напред разярен, но Кейт просто отстояваше фронта с насочен към него пръст.

– Стой си там и не мърдай, мой човек! – каза тя и той се спря. – Нещо специално да ти трябва за онова?

Тор като че ли се озадачи за миг.

– Онова – и Кейт посочи разцъфналата на бузата му синина.

– Мъст – отговори Тор.

– Ще видя какво мога да уредя – произнесе Кейт, врътна се на пети и с наперена походка излезе от стаята.

След около две минути скрита от погледа му дейност тя се върна в стаята. Зад нея се влачеха кълбета пара.

– Добре – каза тя. – Ела.

Поведе го към банята си. Той я последва – крайно неохотно на вид, но все пак я последва. Кълбетата пара се бяха влачили след Кейт, защото в банята се кълбеше пара колкото си щеш. Ваната преливаше от мехурчета и от нещо лепкаво и мазно.

На един малък рафт над ваната бяха наредени разни шишенца и кутийки, предимно празни. Кейт започна да ги взема едно по едно оттам и да му ги показва.

– Масло от кайсиеви ядки – каза тя и обърна шишенцето с дъното нагоре, за да подчертае празнотата му. – Всичкото е вътре – и тя посочи пенещата се вана.

– Масло „Нероли“ – произнесе тя и хвана следващото шишенце. – Дестилирано от цветовете на горчиви портокали. Всичкото е вътре.

Хвана следващото.

– Портокалов крем-балсам за вана. Съдържа бадемово масло. Всичкото е вътре.

Подхвана кутийките.

– Градински чай и зарасличе – осведоми го тя за едната – и кедрово масло. Едното е крем за ръце, а другото – балсам за коса, ама и двете са там, вътре, заедно с една тубичка вазелин за устни с алое, известно количество краставично тоалетно мляко, кола-маска с мед и почистващ крем с жожоба, хума „Расоул“, шампоан с водорасли и брезов екстракт, подхранващ ношен крем с витамин Е и сума ти рибено масло. Боя се, че не ми се намира нищо, което да се казва „Мъст“, но пък ей ти тук малко „Обсешън“¹⁴ на Калвин Клайн.

Тя махна запушалката на флакона с парфюм и метна флакона във ваната.

– Когато свършиш, аз съм оттатък.

Щом го каза, тя се изнесе с бодра стъпка, тресна вратата и зачака в съседната стая, решително четейки книжка.

14. Натрапчива идея, мания (англ.). – Б.пр.

Глава 21

Около минута Дърк остана неподвижен в колата на няколко метра от входната си врата. Чудеше са какъв ли трябва да бъде следващият му ход. Лек и предпазлив, измисли го той най-сетне. Последното нещо, с което би искал да си има работа в момента, беше подплашен орел.

Впери напрегнат поглед в птицата. Тя си стоеше там с великолепно оперена осанка, а ноктите ѝ здраво бяха обхванали каменното стъпало. От време на време си пригладяше перата с клюн, след това се озърташе с остър поглед нагоре и надолу по улицата и стържеше с нокът по камъка крайно обезпокоително. Дърк страшно се възхищаваше на ръста на това създание, на перушината му, на цялата му изключителна надутост, но щом се запита дали му харесва начинът, по който светлината на уличната лампа проблясва в огромното му изцъклено око и по яката гърбица на клюна му, наложи се да си признае, че не, никак даже не му харесва.

Този клюн си беше оръжие и половина.

Това беше клюн, способен да подплаши всяко животно на земята, дори и едно вече умряло и затворено в консерва животно. Ноктите на орела изглеждаха така, сякаш биха могли да попилеят някое по-дребничко Волво. И той седеше и чакаше на прага на Дърк, и се озърташе нагоре-надолу, а погледът му беше едновременно многозначителен и много мръсен.

Дърк се зачуди дали пък просто да не потегли и да напусне страната. Имаше ли паспорт? Не. Паспортът му беше у дома. Зад вратата, която беше зад орела, в някое чекмедже или най-вероятно кой го знае къде.

Можеше да продаде къщата. Съотношението на агенциите за недвижими имоти спрямо действителните къщи в района прогресивно клонеше към паритет. Някой от тази пасмина можеше да дойде и да се оправи с къщата. До гуша му беше дошло вече от тази къща с тези нейни хладилници, дивеч и неизкоренимо положение в списъците за кореспонденция на компанията „Америкън експрес“.

Или пък би могъл – той предположи и леко потрепери – просто да отиде там и да го види какво толкова иска тоя орел. Имаше нещо в тази мисъл. Плъхове вероятно или някоя дребна хрътка. Доколкото знаеше, Дърк разполагаше само с някакъв хоризонт и една баята кифла, а това не изглеждаше кой знае колко привлекателно за едно такова авторитетно

въздушно създание. По-скоро би могъл да го уреди с прясна кръв, която се съсирва по ноктите му... но си заповяда твърдо да не си мисли подобни глупости.

Просто щеше да отиде и да види какво става, да обясни, че плъховете току-що са му свършили, и да си понесе последствията.

Тихичко, безкрайно тихичко той отбори вратата на колата и се измъкна навън, без да отлепя очи от земята. Надникна към птицата над капака на колата. Не беше и шавнала. Ще рече, не беше напуснала района. Продължаваше да се озърта насам натам вероятно крайно нащрек. Дърк нямаше представа в кое ли далечно гнездо там нейде сред планинските върхари това нещо се беше научило да различава скърцането на пантите във вратата на ягуар, въртящи се в жлебовете си, но очевидно това скърцане не бе убягнало от вниманието му.

Дърк предпазливо се запрокрадва покрай колоната от коли, които му бяха попречили да паркира точно пред собствения си вход. Само след секунда-две единственото, което го отделяше от необикновеното създание, беше едно мъничко синичко рено.

Ами сега?

Можеше просто да се изправи и ясно да извести за присъствието си. Можеше всъщност да каже: „Ето ме, действай както си знаеш.“ Каквото и да се случеше после, щеше да го отнесе най-вече реното.

Разбира се, винаги съществуваше и възможността орелът да се зарадва, че го вижда, и всичките тези заканаителни маневри от негова страна да са просто присъщият му начин да бъде общителен. Предположението не беше чак толкова безоснователно. Броят на златистите орли, хвърчащи на воля из Северен Лондон, по всяко време винаги е бил, предположи Дърк, относително малък.

Или пък може би тази птица беше кацнала да си почива точно на неговия праг абсолютно случайно и се наслаждаваше на кратък отдых, колкото да си поеме дъх, преди да се запокити отново в небесата в преследване на каквото там орлите преследват из небесата.

Независимо от обяснението, сега, осъзна Дърк, беше моментът той просто да рискува. Стегна се, пое си дълбоко въздух и се изправи зад реното като дух, издигащ се от дълбините.

Точно в този момент орелът гледаше в друга посока и чак след секунда-две отново извърна поглед, съзря Дърк и реагира с висок остър кръсък, като отстъпи няколко сантиметра – реакция, което донякъде смути Дърк. После птицата примигна и придоби един такъв наперен вид, който Дърк нямаше ни най-малка представа как да тълкува.

Той изчака секунда-две, докато усети, че положението отново се е укротило след всички предшествуващи вълнения, след това плахо пристъпи и заобиколи реното. Тих, въпросителен грак като че ли проплува несигурно из въздуха. Само след миг Дърк осъзна, че го надава самият той, и млъкна. Това тук беше орел, а не земно папагалче.

И тъкмо тук сбърка.

Тъй като целият му ум беше зает с орли, вероятните намерения на орлите и множеството белези, които отличаваха един орел от едно котенце, Дърк не беше се съсредоточил достатъчно върху това, което правеше в момента, когато стъпи на тротоара, хлъзгав след неотдавнашния дъждец. Щом изнесе и задния си крак, той закачи бронята на колата, залитна, подхлъзна се и после направи онова, което човек никога не трябва да прави пред едър орел в неизвестно настроение, а именно: изхвърча право към него с разперени ръце.

Орелът реагира мигновено.

Без да се колебае и секунда, той отскочи встрани и освободи точно толкова място, колкото Дърк да се плъсне тежко върху собствения си праг. После се втренчи в него с презрение, което би попарило всеки послабоволев човек или поне всеки човек, който в момента би вдигнал поглед към него.

Дърк простена.

Беше устоял на удар в слепоочието от страна на ръба на стъпалото, а това според него беше удар, без който тази вечер можеше спокойно да мине. Лежа там секунда-две, борейки се да си поеме дъх, след това найсетне се претърколи тромава притиснал едната си длан към челото, а другата – към носа си и изгледа преценяващо огромната птица, размишлявайки горчиво за условията, в които се очаква той да работи.

Когато му стана ясно, че за момента няма защо да се страхува от орела, който просто го гледаше озадачено и примигваше на парцали, той приседна, после бавно се изправи на крака и поизтупа и поразмаза част от калта по мантото си.

След това пребърка джобовете си за ключовете и отключи входната врата, която като че ли беше малко хлабаво затворена. Изчака да види какво смята да прави орелът.

Орелът леко изшумоля с криле, прескочи прага и се намери в коридора. Огледа се и гледката май не му беше много по вкуса. Дърк не знаеше какво точно очакват орлите от хорските коридори, но трябваше да си признае, че не само орелът реагираше по този начин. Не че безпорядъкът беше толкова голям, но имаше някаква мрачност, която хвърляше

покрова си над посетителите, и орелът очевидно не можа да устои на този ефект.

Дърк вдигна големия плосък плик, полегнал върху изтривалката, погледна вътре, за да провери дали съдържа онова, което очакваше, и забеляза, че на стената липсва една картина. Не беше кой знае какво – просто една малка японска литография, която беше открил на „Камдън пасидж“. Доста я харесваше, но работата беше там, че сега литографията я нямаше. Куката стърчеше в стената празна. Освен това, осъзна той, липсваше и един стол.

Възможната значимост на събитието изведнъж му просветна и той се втурна в кухнята. Много от неговите подбрани кухненски прибори явно ги нямаше никакви. Комплектът от изключително неупотребявани ножове „Сабатие“, кухненският комбайн и касетофонът до един бяха изчезнали – но пък си имаше нов хладилник. Очевидно го бяха доставили углавните елементи на Ноби Пакстън и той просто трябваше да направи обичайния си кратък списък.

И все пак той имаше нов хладилник и немалък беше камъкът, който му падна от сърцето. Цялата атмосфера в кухнята сякаш беше станала по-ведра. Напрежението се беше вдигнало. Във въздуха витаеше някакво ново чувство на лекота и пролет, което беше обгърнало дори купчината стари кутии от пица, която сега като че ли беше килната под поскоро жизнерадостен, отколкото тягостен ъгъл.

Дърк бодро отвори вратата на новия хладилник и с наслада установи, че е хептен, съвсем и абсолютно празен. Вътрешната му лампичка озаряваше съвършено чисти синьобели стени и лъскави хромирани полици. Толкова много му хареса, че мигом реши да си го държи така. Изобщо нямаше да слага нищо вътре. Храната му трябваше да се примира с положението, че ще е изложена на показ.

Хубаво. Затвори вратата.

Остър крясък и пляскане на криле зад него му припомниха, че трябва да забавлява своя гостенин орел. Обърна се и откри, че онзи го гледа на кръв от ръба на кухненската маса.

Сега, когато ѝ беше посвикнал малко, а и всъщност орелът не го беше нападнал подло, както Дърк очакваше, птицата изглеждаше малко по-нестраховито, отколкото преди. Пак си беше бая парче орел, но може би името „орел“ сега сякаш му прилягаше малко повече, отколкото в началото. Дърк се поотпусна, свали шапката си, съблече мантото си и ги метна на един стол.

На този етап орелът се усети, че Дърк като че ли си създава

погрешно впечатление за него, и сви и разпусна нокти. Дърк с внезапна тревога установи, че по тях наистина има нещо което много напомняше на съсирена кръв. Бързо се отдръпна. Орелът се изпъна в цял ръст и започна да разперва криле все по-широко и по-широко, като ги размахваше много бавно и се навеждаше напред, за да запази равновесие. Дърк направи единственото, за което се сети при тези обстоятелства, и изхвърча от стаята, като тресна вратата след себе си и я подпря с масата с краката нагоре.

Зад вратата незабавно се надигна ужасна какофония от вресци, плясци и драскане. Дърк седна, затиснал с гръб масата. Задъхваше се и се опитваше да си поеме въздух. След малко започна да го обзема тревога относно онова, което орелът смяташе да предприеме. Струваше му се, че той като че ли се мъчи да разбие вратата. На всеки няколко секунди се повтаряше едно и също: първо страшно силно пляскане с криле, след това втурване, после ужасен, хрущящ тъп удар. Дърк не смяташе, че орелът ще успее да пробие вратата, но се уплаши, че при тези си опити той може да се пребие до смърт. Това същество като че ли беше побесняло заради нещо, но заради какво – Дърк не смееше дори да предполага. Опита се да се успокои и да мисли ясно, да измисли какво трябва да направи.

Да се обади на Кейт и да се увери, че е добре.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Да отвори най-после този плик, дето го мъкне със себе си цял ден, и да провери какво има вътре.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

За това му трябваше остър нож.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Три доста странни мисли му дойдоха в сравнително бърза последователност.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Първо, единствените налични остри ножове – ако приемем, че хамалите на Ноби все пак са му оставили някой и друг нож се намираха в кухнята.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Това само по себе си нямаше кой знае какво значение, защото сигурно все щеше да намери из къщата нещо, дето да върши работа.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Втората мисъл беше, че самият плик се намира в джоба на мантото му, което беше разязал метнато на облегалката на един стол в кухнята.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Третата мисъл много наподобяваше втората и имаше връзка с местоположението на листчето с телефона на Кейт.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Ох, Боже.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Е, вече знаеше какво трябва да направи...

Пляс-пляс-пляс-тупп!

... така че нямаше смисъл да се скатава. Той мълком отмести масата от вратата.

Пляс-пляс...

Той се приведе, дръпна вратата и се шумгна под орела, а онзи извърча в коридора и се фрасна в отсрещната стена. Дърк тресна вратата след себе си, дръпна мантото от облегалката и натика стола под дръжката на вратата.

Пляс-пляс-пляс-тупп!

Повредите, нанесени от тази страна на вратата, бяха едновременно и значителни, и внушителни и Дърк сериозно започна да се безпокои какво ли показва това поведение за умственото състояние на птицата или за евентуалните промени в него, ако тя продължи да се държи по същия начин още дълго време.

Пляс-пляс-пляс... драс...

Същата мисъл май беше хрумнала и на птицата в същия този миг и след кратък вихър от крясъци и драскане по вратата с нокти тя изпадна в киселото мълчание на претърпелия поражение, което, след като измина около минута, стана също толкова тревожно, колкото и предшествуваният таран.

Дърк се зачуди какво ли си е наумил орелът.

Приблужи се предпазливо до вратата и много, много тихичко отмести стола малко, така че да може да гледа през ключалката. Приклекна и надникна през нея. Отначало му се стори, че не вижда нищо и сигурно нещо е запушило ключалката. След това едно леко трепване и проблясък на светлина съвсем близо от другата страна му разкриха смайващата истина: орелът също беше прилепил око до ключалката и гледаше напрегнато през нея. Дърк едва не направи кълбо назад – толкова го шокира това откритие. Дръпна се от вратата, обзет от чувство на лек ужас и погнуса.

Това беше изключително интелигентно поведение от страна на един орел, нали така? Или пък не беше? Как да разбере? Не се сещаше

за никой експерт орнитолог, на когото би могъл да се обади. Всичките му справочници бяха струпани по другите стаи, а Дърк нямаше да може да изиграе безнаказано още веднъж същия номер – със сигурност не и когато си има работа с орел, който беше успял да схване за какво служат ключалките.

Отиде до мивката и намери една хавлиена кърпа. Сгъна я на топка, намокри я и докосна с нея първо кървящото си слепоочие, което доста се беше подуло, а после – и носата си, който пък все още беше много чувствителен и през по-голямата част от деня бе поддържал значителни размери. Може пък орелът да имаше крехка душевност и да беше отреагирал зле при гледката на физиономията на Дърк в сегашното ѝ доста плачевно състояние; просто беше превъртял. Дърк въздъхна и седна.

Телефонът на Кейт беше следващото нещо, към което насочи вниманието си. Когато набра номера, отговори му телефонен секретар. Гласът на Кейт му обясни много любезно, че ако обича, може да остави съобщение след сигнала, но ги предупреди, че тя почти никога не си прави труда да ги прослушва и че е по-добре да говори направо с нея, само че не може, защото я няма, така че най-добре да пробва да звънне пак.

„Благодаря ти казвам аз“ – помисли си Дърк и затвори телефона.

Осъзна, че истината е следната: беше прекарал целия ден в непрестанно отлагане да отвори плика, защото се тревожеше какво ли ще намери в него. Не че се плашеше от идеята – въпреки че то си беше за страх, някой да си продаде душата на зеленоок мъж с коса, което уликите се напъваха с всички сили да докажат. Просто беше крайно потискащо това, че я е продал на зеленоок мъж с коса в замяна на дял от славата и почестите, които носи един хит.

Така изглеждаше на повърхността. Така ли беше всъщност?

Дърк хвана другия плик – онзи, който го чакаше върху изтривалката, доставен от куриера на една голяма лондонска книжарница, в която Дърк имаше открита сметка. Измъкна отвътре съдържанието – нотописа на „Врял картоф“, текст и музика Колин Пейнтън, Фил Мълвил и Джеф Енсти.

Текстът беше... ами пряк и откровен. Осигуряваше основния повтарящ се фънк-ритъм и внушаваше едно здраво чувство на заплахата и жизнерадостно коравосърдечие, уловило настроенията на миналото лято. Ето какво гласеше той:

Врял картоф,

не го подбирай, не го подбирай, не го подбирай,
бързо го предай, предай, предай.
Не щеш да те гепят, те гепят, те гепят,
натреси го на някой. На кой? Кой да е.
По-добре да не е у тебе, щом довтаса големия пич,
по-добре да не е у тебе, ти казвам, щом довтаса големия пич –
врял картоф е това!

И така нататък. Двата членове на групата си подхвърляха напред-назад повтарящите се фрази от текста, дръм-машината думкаше все по-усърдно и по-усърдно, а в клипа участваха и танцьори.

За какво беше всичко това? Голяма работа. Хубава къщичка на „Лъптън стрийт“ с покрит с балатум под и провален брак?

Наистина много работи бяха станали от времето на Фауст и Мефистофел насам, когато човек е могъл да се сдобие с цялото знание на вселената, да постигне всички стремежи на ума си и всички удоволствия на тялото си с цената на своята душа. А сега какво? Мимолетната слава на един хит, някоя и друга модна мебел, една дрънкулка да си я закачиш на стената в кенефа и прас – няма ти главата.

Та каква точно беше работата? Какъв е бил договорът за „Картофа“? Кой какво е получил и защо?

Дърк затършува из едно чекмедже, намери ножа за хляб, пак седна, извади плика от джоба на мантото си и разкъса слепналите се слоеве скоч по ръба му.

Отвътре изпаднаха дебел сноп листове.

Глава 22

Точно в мига, когато телефонът иззвъня, вратата на всекидневната на Кейт се отвори. Богът на гръмотевицата се опита да мине през нея с гръм и трясък, но всъщност тихо полъхна. Явно се беше наквасил много старателно с всичко онова, което Кейт бе изсипала във ваната, после се бе облякъл и бе разкъсал една от нощниците на Кейт, за да си превърже ръката. Той нехайно подхвърли шепа подгизнали букови люспи към ъгъла на стаята. За момента Кейт реши да пренебрегне и умишлените провокации, и телефона. С първото можеше да се справи и сама, а за второто си имаше машинка, която да се справя с него.

– Четох за тебе – предизвика тя бога на гръмотевицата. – Къде ти е брадата?

Той пое книгата – еднотомна енциклопедия, – погледна я и я запокити с презрение.

– Ха! – каза той. – Обръснах я. Докато бях в Уелс – и при спомена се намръщи.

– А какво, за Бога, си правил в Уелс?

– Броих камъните – сви рамене той, приближи се до прозореца и се зазяпа навън.

В осанката му се долавяше някаква огромна, унила напрегнатост. Изведнъж на Кейт ѝ хрумна – мисълта беше придружена от нещо, което доста напомняше на страх, – че понякога хората ги прихваща така заради лошото време. Предполагаше се, че за един бог на гръмотевицата би трябвало да е обратното. Небето навън недвусмислено не го свърташе и светът явно му беше крив.

Изведнъж реакциите ѝ започнаха да стават твърде объркани.

– Извинявай, ако въпросът ми ти прозвучи тъпо – каза Кейт, – ама съм малко нещо в небрано лозе. Не съм свикнала да си прекарвам вечерите с някого, на когото са кръстили цял ден от седмицата. Какви камъни си броил в Уелс?

– Всичките – изсумтя Тор. – Всичките, от ей толчави... – между палеца и показалеца му имаше около половин сантиметър – до ей толчави. – И той разпери ръце – разстоянието между дланите му беше около метър; после отново ги отпусна.

Кейт го погледна неразбиращо.

– Ъ-ъ... и колко точно бяха? – попита тя.

Май учтивостта изискваше да зададе тъкмо този въпрос.

Тор се нахвърли яростно върху нея.

– Брой си ги ти, щом толкова искаш да знаеш! – кресна ѝ той. – Какъв е смисълът да губя толкова, ама толкова, ама толкова години да ги броя, след като аз ще съм единственият, който знае и който някога ще знае, ако взема, че го кажа на някой друг?! А?!

Той ѝ обърна гръб и пак се втренчи през прозореца.

– Е, ами защо, да му се не види, си се захванал с едно толкова необичайно занимание?

– Това беше време, с което ме натовари баща ми. Наказание. Покаяние.

– Баща ти? – възкликна Кейт. – Искаш да кажеш Один?

– Бащата на всичко – поясни Тор. – Бащата на боговете на Асгард.

– Та той е жив, казваш?

Начинът, по който Тор я изгледа, очевидно показваше, че е много тъпа.

– Ние сме безсмъртни – простичко обясни той.

Долу Нийл избра точно този момент, за да приключи с тътнешата си свирня, и къщата като че ли отекна в злокобно мълчание.

– Искахте ни безсмъртни и ето ни безсмъртни – продължи Тор с тих, спокоен глас. – Малко ни е трудничко. Вие искате да сме вечни и ето, ние сме вечни. После ни забравихте. Но ние продължаваме да съществуваме. Е, сега най-накрая мнозина са мъртви, а други умират – добави той тихо, – но затова се изискват специални усилия.

– Изобщо не мога да те разбера за какво говориш! – Възкликна Кейт. – Казваш, че аз... че ние...

– Можеш – ядно се тросна Тор. – Затова и дойдох при тебе. Ти знаеш ли, че повечето хора не ме и виждат? Че изобщо не ме забелязват? Не че се крием. Ние сме си тук. Живеем сред вас. Моите хора. Вашите богове. Вие ни създавате. Вие ни направихте такива, каквито не смеехте да бъдете самите вие. И все пак не ни виждате. Когато си вървя по някоя улица в този... свят, които сте си създали вие без нас, я мигне нечие око, я не.

– И когато си с шлема ли?

– Особено когато съм с шлема!

– Е...

– Ти се бързикаш с мене! – ревна Тор.

– Е, ти се държиш така, че за едно момиче е много лесно да се бързика с тебе – каза Кейт. – Не знам какво...

Изведнъж стаята като че ли се разтресе, а след това успя да си поеме дъх. Всичките вътрешности на Кейт подскочиха бясно и замряха неподвижно. Сред внезапната ужасна тишина една синя порцеланова ношна лампичка се прекатури бавно, падна от масата, удари се о пода и припъзля до едно тъмно къше, където се сгуши в разтревожено, отбранително кълбо.

Кейт се втрени в нея и се опита да се успокои. Чувствуваше се така, сякаш по нея се стича студена, мека пихтия.

– Ти ли го направи? – Гласът ѝ трепереше.

Тор изглеждаше вбесен и объркан.

– Не ме карай да ти се ядосвам. Имаш голям късмет – измърмори той и отмести поглед встрани.

– Какво казваш?!

– Казвам ти, че искам да дойдеш с мене.

– К'во?! Ами онова?! – Тя посочи мъничкото, шашардисано котенце под масата, което така неотдавна и така смущаващо беше синя порцеланова ношна лампичка.

– За него нищо не мога да сторя.

Кейт изведнъж се почувствува толкова уморена, объркана, уплашена, че аха-аха да се разплаче. Стоеше си там, хапеше си устните и се мъчеше с всички сили да се ядоса.

– О, нима? – произнесе тя. – Мислех си, че ужким си бог. Надявам се, че не си се вмъкнал в къщата ми с лъжа. – Тя се сепна, млъкна и продължи нататък със съвсем различен тон. – Да не искаш да кажеш – измънка тя, – че си живял тук, на този свят, откакто...

– И тук, и в Асгард – обясни Тор.

– Асгард... – повтори Кейт. – Домът на боговете?

Тор не каза нищо. Мълчанието му беше мрачно и като че ли изпълнено с нещо, което дълбоко го тревожеше.

– Къде е Асгард? – попита настоятелно Кейт.

Тор отново не обели и дума. Той говореше малко и мълчеше продължително. Когато най-накрая отговори, изобщо не стана ясно дали през цялото това време е мислел, или просто си е седял.

– Асгард е и тук – рече той. – Всички светове са тук.

Измъкна изпод кожата огромния чук и огледа главата му съсредоточено и със странно любопитство, като че ли в него имаше нещо крайно озадачаващо. Кейт се зачуди откъде ли ѝ е познат този негов жест. Откри, че инстинктивно ѝ се иска да приклекне. Отстъпи съвсем лекичко и застана нащрек.

Когато той вдигна поглед, в очите му се забелязваха нова цел и енергия – сякаш се готвеше да се нахвърли върху нещо.

– Тази нощ аз трябва да отида в Асгард – каза той. – Трябва да се изправа срещу своя баща, Один, във великия дворец Валхала и да му потърся сметка за онова, което е сторил.

– Искаш да кажеш, дето те е накарал да броиш камънаците в Уелс?

– Не! – сръза я Тор. – Задето е направил така, че да не си струва уелските камънаци да бъдат преброени!

Кейт отчаяно поклати глава.

– Просто не знам как да те разбирам – каза тя. – Просто съм твърде изморена. Ела пак утре. Сутринта ще ми обясниш всичко.

– Не – отговори Тор. – Трябва сама да видиш Асгард и ще разбереш. Трябва да видиш Асгард тази нощ. – И той я сграбчи за рамото.

– Не искам да ходя в Асгард! – опъна се тя. – Не ходя с непознати мъже по митични места! Ти отивай. Утре сутринта ми се обади да ми разкажеш как е минало. Сбъркай го тоя заради тия камъни!

Тя успя да се откопчи от хватката му. Съвсем, ама съвсем ясно й беше, че го е направила с негово позволение.

– А сега си тръгвай, моля те, и ме остави да спя! – Тя го изгледа сериозно.

Точно в този миг къщата като че ли избухна – Нийл се впусна в тътнеша басова версия на рейнското пътуване на Зигфрид от първо действие на „Залезът на боговете“ просто за да докаже, че това е възможно. Стените се разтресоха, прозорците задрънчаха. Мяукането на нощната лампичка едва се чуваше изпод масата.

Кейт се опита да продължи да гледа гневно и сърдито, но при тези обстоятелства просто нямаше как да издържи.

– Добре – каза тя най-накрая. – Как се ходи дотам?

– Има толкова начини, колкото и дреболийки.

– Моля?!

– Дребилейки. – Той отново показа нещо много мъничко с палец и показалец. – Молекули – добави той. Тази дума като че ли го затрудняваше. – Но давай да се махаме оттук.

– В Асгард ще ми трябва ли палто?

– Както кажеш.

– Е, ще си взема за всеки случай. Чакай малко. Кейт реши, че най-добрият начин да се справи със смайващата идиотщина, която напоследък представляваше животът ѝ, беше да се отнася към нея строго делово. Намери палтото си, среса се, остави ново съобщение на телефонния

секретар и бутна една чинийка с мляко под масата.

– Така! – каза тя и тръгна да излиза.

Заклучи внимателно и заситни на пръсти, докато минаваха покрай вратата на Нийл. Въпреки всичката патърдия, дето я беше вдигнал преди малко, той със сигурност се ослушваше за най-слабия звук и ако ги чуеше, че излизат, щеше веднага да изскочи и да започне да се оплаква какъв бил тоя автомат за кока-кола, кое време било, колко безчовечно се отнасял човек към човека, от времето, от шума, от цвета на палтото на Кейт, което беше именно в онзи отгънък на синьото, който Нийл кой знае по каква причина най-малко можеше да понася. Успяха да се промъкнат успешно и входната врата просто щракна зад тях.

Глава 23

Листовете, стоварили се върху кухненската маса на Дърк, бяха от дебела, тежка хартия, сгънати по средата и очевидно доста бяха видели и патили.

Дърк ги прегледа един по един, като ги отделяше един от друг, приглаждаше ги с длан и ги подреждаше в спретнати редици върху кухненската маса – наложи му се да поразчисти място сред старите вестници, пепелниците и мръсните купички, които чистата и подредена Елена винаги оставяше точно където си бяха, а когато я попиташе човек, твърдеше, че си е помислила, че ги е сложил там нарочно.

Запаше листовете няколко минути, като местеше поглед от един към друг, сравняваше един с друг, изучаваше ги внимателно, страница по страница, абзац по абзац, ред по ред.

Не разбираше и думица.

Би трябвало да му мине през ума, осъзна той, че косматият, зеленоок, размахващ коса великан би могъл да се отличава от него не само по общ външен изглед и лични навици, но също и в такива неща като предпочитана азбука.

Облегна се на стола навъсен и мрачен, потърси цигара, но пакетът в джоба му беше празен. Хвана един молив и взе да го мачка като цигара, ала ефектът далеч не беше същият.

След минутка-две остро осъзна факта, че вероятно орелът продължава да го наблюдава през ключалката, и откри, че това прави неимоверно трудно съсредоточаването върху настоящия проблем – особено без цигара. Намръщи се. Знаеше, че горе до леглото има още един пакет, но едва ли можеше да се справи с чисто орнитологическия проблем, как да стигне дотам.

Опита се още малко да се повзира в листовете. Написаното – освен че беше с някакво ситно, неразбрано и невъзможно за разчитане руническо писмо – беше се и скупчило от лявата страна на листовете, като че ли пометено от прилив. Дясната страна беше, общо взето, празна, освен ако не броим появяващата се чат-пат група знаци, подредени в колонка един под друг. Всичкото това, ако не броим чувството, че тази подредба кой знае откъде му беше позната, за Дърк беше абсолютно безсмислено.

Насочи вниманието си обратно към плика и отново се опита да разчете някои от имената, зачеркнати толкова дебело.

Хауърд Бел, невероятно богатият автор на бестселъри, дето пиеше кофти книги, които се продаваха с тонове въпреки факта, че никой не ги четеше – а всъщност може би тъкмо заради това.

Денис Хъч, звукозаписният магнат. Сега, когато името беше поставено в подходящия контекст, Дърк откри, че много добре го знае. „Ариес райзинг рекърд груп“ беше изградена върху идеалите на шестдесетте години или поне върху онова, което през шестдесетте минаваше за идеали, бе израснала, през седемдесетте и после беше прегърнала материализма на осемдесетте с най-голяма готовност. Сега представляваше огромен развлекателен конгломерат, разположен и от двете страни на Атлантическия океан. Денис Хъч се беше настанил на шефския стол, след като основателят на компанията бе умрял от смъртоносна свръхдоза тухлена стена, поета под въздействието на комбинация от ферари и бутилка текила. „АРРГХ!“ освен това беше и компанията, издала „Врял картоф“.

Стан Дубчек, старши партньор в рекламната компания с тъпо име, която в момента притежаваше повечето британски и американски рекламни компании, чиито имена не бяха толкова тъпи и затова тях ги бяха погълнали цели-целенички.

И сега изведнъж, след като Дърк вече се беше настроил на вълна какви точно имена да търси, той разпозна още едно име. Родерик Мърсър, най-големият издател в света на най-жълтия вестник в света. Отначало името беше убягнало на Дърк с това непознато „...ерик“, закачено отзад на „Род“. Хmmm, хmmm, хmmm...

Ето ви тук хора, помисли си внезапно Дърк, дето наистина си имат нещичко. Доста повече от хубава малка къщичка на „Лъптън роуд“ с пръснати из всички стаи сухи цветя. Освен това те притежаваха предимството и да имат глава на раменете си, освен ако Дърк не беше пропуснал някоя прясна драматична новина. Какво означаваше всичко това? Що за договор беше този? Как така всеки, през чиито ръце беше минал той, бе пожелал такъв смайващ успех освен един – Джефри Енсти? Всеки, през чиито ръце беше минал, бе извлякъл изгода от него освен онзи, през чиито ръце беше минал последен. И който все още го притежаваше. Врял картоф...

По-добре да не е у тебе, шом довтаса големия пич...

Изведнъж на Дърк му хрумна, че самият Джефри Енсти може да е

подслушал отнякъде разговора за врелия картоф, за това, как трябвало да се отървеш от него и да го предадеш нататък. Ако си спомняше вярно интервюто с Болката, което беше чел, той не споменаваше сам да е подслушал разговора.

По-добре да не е у тебе, щом довтаса големия пич.

Мисълта беше ужасна и вървеше ето така: Джефри Енсти с бил толкова наивен, че жив да го ожалиш. Подслушал е този разговор между... кого и кого? Дърк вдигна плика и прегледа пак списъка с имена... и е решил, че има добър танцов ритъм. Дори за миг не е съзнавал, че този разговор ще го докара до собствената му злокобна смърт. Направил от него хит и когато му подали истинския връял картоф, той го задигнал и...

Не го подбирай, подбирай, подбирай...

И вместо да се вслуша в съвета, взел, че записал тези думи на песен...

Бързо го предай, предай, предай.

... и го беше набутал зад златната плоча, окачена в банята.

По-добре да не е у тебе, щом довтаса големия пич.

Дърк се намръщи и бавно, замислено подръпна от молива. Смахната работа.

Ако щеше да обмисля това поне с малко интелектуална визискателност, трябваше да си вземе цигари. Намъкна мантото си, напъха главата си в шапката и се засили към прозореца.

Прозорецът не беше отварян от... е, със сигурност не и откакто къщата принадлежеше на Дърк. Той се отбраняваше с писъци срещу това внезапно нападение над своето пространство и независимост. Не беше свикнал с такива работи. След като успя да го насили да се разтвори достатъчно, Дърк с мъка се покатери на перваза, повлякъл след себе си и коженото манто. Бая скок си беше оттук до тротоара, тъй като къщата имаше и приземен етаж, към който водеше тясно стълбище. Железен парапет отделяше стълбището от тротоара. Дърк трябваше да успее да не

уцели всичко това.

Той скочи, без да се колебае нито за миг, и чак по средата на скока се усети, че не е прибрал от кухненската маса ключовете на колата.

Докато се носеше с липса на всякаква грация из въздуха, той се замисли дали да не изпълни рязък обратен въздушен завой, да посегне отчаяно към перваза и да се надява, че ще успее да го докопа, но след известен зрял размисъл реши, че една грешка на този етап би могла като нищо да го убие, докато една разходка вероятно би била здравословна.

Приземи се тежко отвъд парапета, но пешовете на мантото му се заплетоха в релсата и се наложи да ги придърпа, като при това разкъса част от подплатата. След като отекващият в коляното му шок от удара най-после утихна и той бе възстановил малкото самообладание, което му беше останало след събитията от днешния ден, той осъзна, че вече минава единадесет и кръчмите са затворили, и за да се сдобие с цигари, ще трябва да бие доста повече път, отколкото се беше навил.

Замисли се какво да предприеме.

Видът и умственото състояние на орела бяха основен фактор, който трябваше да се вземе под внимание. Единственият начин да си прибере ключовете за колата сега беше да мине обратно през входната врата и през коридора, в който напоследък се въдеха орли.

С голяма предпазливост той запристъпва на пръсти по стъпалата към входа, приклепна и с надеждата, че проклетото нещо няма да изскърца, внимателно повдигна капака на пощенската кутия и надникна вътре.

Още в същия този миг един крив нокът се заби в дланта му, а към окото му се стрелна внушителен грачещ клон и се размина с него на косъм, като пътъм обаче успя да се разпише с дълбока драскотина върху многострадалния му нос.

Дърк зави от болка и залитна назад, ала не стигна далече, защото нокътят все още беше забит в дланта му. Той се хвърли отчаяно и фрасна нокътя. Не че не го заболя, но пък нокътят се заби още по-дълбоко в дланта му, а от отвъдната страна на вратата се надигна характерната голяма суматоха и всяко, дори и най-мъничкото движение, което тя включваше, тежко отекуваше в неговата длан.

Той сграбчи огромния нокът със свободната си ръка и се опита да го изтръгне. Беше изключително як нокът и го тресеше гневът на един безнадеждно окошарен орел. Най-накрая, треперейки от болка, Дърк успя да се освободи, дръпна наранената си ръка, гушна я с другата и взе да я милва.

Орелът рязко си прибра нокътя и Дърк го чу как пърха из коридора, надавайки ужасни вресъци и крясъци, а огромните му криле се блъскаха в стените и ги драшеха.

Дърк се позабавлява с идеята, дали да не подпали къщата, но след като туптенето в дланта му поутихна, той се успокои и се опита, доколкото може, да разсъди за нещата от гледната точка на орела.

Не успя.

Нямаше ни най-малка представа, как изобщо гледат орлите на света, да не говорим конкретно за този орел, който като че ли беше представител на вида, страдащ от сериозно умствено разстройство.

След като поддундурка ръката си още минутка-две, любопитството, подкрепено от силното подозрение, че орелът определено се е оттеглил в дъното на коридора и си е останал там, го надви и той отново се приведе към пощенската кутия. Този път използва молива, за да вдигне капака и да огледа коридора от безопасна позиция цяла педя по-назад.

Орелът се виждаше съвсем ясно – беше кацнал на перилата, вперил в него поглед, изпълнен с негодувание и укор – според Дърк това си беше малко прекалено от страна на същество, което само преди мъничко е било усърдно заето с опити да му изтърбуши ръката.

Сетне, когато орелът се увери, че е успял да привлече вниманието на Дърк, полека се надигна и бавно разпери криле като ги размахваше леко, за да запази равновесие. Тъкмо този жест предния път беше накарал Дърк да изскочи благоразумно от стаята. Сега обаче той беше в безопасност зад няколкото сантиметра яко, дебело дърво и успя твърдо да си отстои, или по-скоро да си отклепне позициите. Освен това орелът изпружи врат, стрелна език във въздуха и гракна жаловито. Това изненада Дърк.

После той забеляза и друго доста изненадващо нещо в орела – по крилето му имаше някакви знаци, които изглеждаха крайно неуместно върху крилето на един орел: огромни концентрични кръгове.

Разликите в цвета на перата, които очертаваха кръговете бяха незначителни и единствено тяхната абсолютна геометрична правилност ги караше да изпъкват толкова много. Дърк имаше съвсем отчетливото усещане, че орелът му показва точно тези кръгове и че през цялото това време се е опитвал да привлече вниманието му именно към тях. Всеки път, когато птицата се беше спускала към него, осъзна той, след като си припомни, атаката започваше със странен ритуал, който включваше разперване на крилето докрай. Ала всеки път Дърк биваше твърде загрижен как по-скоро да се въртне и да хукне да бяга, че да успее да обърне

достойно внимание на гледката.

– Да ти се намират пари за едно чайче, пич?

– Ъ-ъ... благодаря, добре съм – отговори Дърк.

Вниманието му беше изцяло окупирано от орела и той не се обърна веднага назад.

– Не бе, искам да кажа, мойш ли ми отпусна някакви кинти да пия едно чайче?

– К'во?! – Този път Дърк се обърна. Раздразнено.

– Или поне някой фас бе, пич. Един фас не мойш ли отпусна?

– Не, тъкмо бях тръгнал да си купувам и аз – обясни Дърк.

Мъжът на тротоара зад него беше скитник на неопределена възраст. Стърчеше там, клатушкаше се леко, а в погледа му се прокрадваше неистово и неизтощимо неодобрение.

След като Дърк не му откликна непосредствено, човекът склони очи към земята на около метър пред себе си и се заклатушка напред-назад. Беше разперил леко ръце и просто си се клатушкаше. После изведнъж се нацупи срещу земята. След това се нацупи срещу друга част от земята. После, като едва се задържа на крака, докато извършваше генерално престрояване на главата си, се нацупи и срещу цялата улица.

– Да не сте загубили нещо? – попита Дърк.

Главата на мъжа се килна обратно към него.

– Да съм загубил ли? – попита той кисело със слисан глас. – Да съм загубил?

Като че ли това беше най-невероятният въпрос, който някога бе чувал. Отново отклони поглед и сякаш се опита да намести въпроса някъде в общия ред на нещата. Това му коства още доста клатушкане и цупене. Най-накрая като че ли стигна до нещо, което все можеше и да послужи за някакъв отговор.

– Небето? – Той предизвика Дърк да приеме този отговор за задоволителен.

Вдигна очи към небето – внимателно, за да не загуби равновесие. Май онова, което видя на бледата оранжева светлина на уличните лампи, не му хареса особено и той бавно сведе поглед обратно. Най-накрая го закова точно пред краката си.

– Земята? – попита той и вдигна очи, за да срещне слисания поглед на Дърк. – Едно време обичах... жабите – сподели той и продължи да зяпа Дърк, като че ли само това имаше да каже, а оттук нататък Дърк трябваше сам да се оправя.

Дърк съвсем се беше ошашавил. Копнееше за времето, когато

животът беше лесен, животът бе безгрижен, за страхотното време, когато си имаше работа просто с някакъв си кръвожаден орел, превърнал се сега в такова едно разбрано и мило другарче. С едно въздушно нападение можеше да се справи, но не и с това безименно, връхлитащо на таласи чувство за вина, което виеше по него сякаш отникъде.

– Какво искаш от мене? – изхъхри той.

– Само един фас бе, пич – отговори скитникът, – или някоя кинта колкото за чайче.

Дърк пусна в дланта на човека монета от една лира и хукна надолу по улицата в паника. Измина двадесетина метра и силуетът на стария му хладилник надвисна застрашително над него от един хаспел.

Глава 24

Щом Кейт слезе по стълбището, забеляза, че температурите са паднали значително. Облаците бяха надвиснали тежко над земята и ѝ се чуха мереха. Тор бързо закричи към парка, а Кейт подтичваше подире му.

Докато той крачеше по пътя – много необичайна фигура за улиците на „Примроуз хил“, – от погледа на Кейт не убягна, че беше прав за онова, което ѝ каза. Докато вървяха, минаваха покрай най-различни хора и тя съвсем ясно виждаше как очите им го отбягват дори и когато едрото му тяло се натрапваше пред погледа. Не че беше невидим – къде ти. Просто не се вписваше в обстановката.

През нощта паркът беше затворен, но Тор бързо прескочи оградата с шиповете, а после прехвърли и нея – толкова леко, като че ли беше букетче цветя.

Тревата беше влажна и скашкана, ала продължаваше да е магия за градските крака. Кейт направи онова, което винаги правеше, щом влезеше в парка – клекна и за известно време допря длани до земята. Никога не беше успявала да проумее точно защо го прави – често си връзваше обувката или вдигаше някакво боклуче като претекст, но всичко, което всъщност искаше, беше да усети тревата и мократа пръст под дланите си.

Оттук паркът приличаше на черно рамо, което се издига пред тях, и закриваше себе си. Изкачиха се по хълма, застанаха на върха му и се загледаха в останалата част от парка чак докъдето тя се размиваше в мъгълвата светлина на Лондон на юг. Грозни кули и блокове стърчаха нахакано на хоризонта и господстваха над парка, над небето, над града.

Студен, влажен вятър премина през парка, като от време на време бръсваше дърветата като опашката на черен, умислен кон. В този вятър имаше нещо неспокойно и наежено. Всъщност, помисли си Кейт, небето приличаше на керван от неспокойни, сприхави коне – дирите им плющяха на вятъра. Освен, това ѝ се струваше, че всичките тези дири свободно излизат от един и същи център и че този център е много близо до нея.

Упрекна се, че в главата ѝ идват разни абсурдни мисли, но въпреки всичко продължаваше да ѝ се струва, че всички ветрове и облаци са се събрали, кръжат около тях и чакат.

Тор отново извади чука и го протегна пред себе си също така замислено и отнесено, както го беше направил преди малко в апартамента. Намръщи се и като че ли бръсна няколко невидими пращинки от него. Малко приличаше на шимпанзе, което пощи другарчето си, или – да, това беше! Сравнението беше необикновено, но обясняваше защо тя се беше напрегнала толкова, когато бе направил същото предишния път. Приличаше на Джими Конърс¹⁵, когато щателно нагажда кордата на ракетата си, преди да бие сервис.

Тор отново вдигна рязко поглед, изнесе ръка назад, завъртя се в пълен кръг веднъж, дважд, три пъти, заора тежко пети в калта и със смайваща сила метна чука в небесата.

Той почти мигновено изчезна сред черната мараня на небето. Дълбоко в облаците проблясваха влажни искри и очертаваха пътя му – огромна парабола в нощта. В най-далечната точка на параболата чукът изпадна от облаците – мъничко далечно петънце, което сега се движеше бавно и набираше и пренасочваше инерцията си за обратния полет. Кейт наблюдаваше, останала без дъх, как петънцето пропълзя зад купола на катедралата „Сейнт Пол“. После й се стори, че е спряло на едно място – беше увиснало тихо, невероятно във въздуха, а след това започна мъничко по мъничко да нараства по размери, докато заидва все по-бързо към тях.

Щом се върна, чукът отхвъркна встрани – вече не описваше проста парабола, а следваше нов път – като че ли се плъзгаше покрай някаква гигантска лента на Мьобиус, която го отнесе от другата страна на кулата на „Телеком“. После изведнъж зави обратно и литна право към тях, прекосявайки нощта с невъзможна тежест и скорост като бутало в светлинен лъч. Кейт се дръпна от пътя му и едва не падна в несвяст, а Тор пристъпи напред, изсумтя и улови чука.

При сблъсъка той се разтресе, земята под краката му също се разтресе, а след това чукът кротна в дланта му. Ръката на Тор трепна лекичко и замря.

На Кейт и се виеше свят. Не знаеше какво точно беше станало токущо, но с пълна сигурност то бе нещо, да му се не види, което майка й не би одобрила да се случва още на първата среща.

– Трябва да вършим всичко това, за да отидем в Асгард, така ли? – попита тя. – Или просто се правиш на интересен?

– Отиваме В Асгард... веднага.

15. Известен американски тенисист от близкото минало. – Б.пр.

В същия миг той вдигна ръка, сякаш за да откъсне ябълка, но вместо да къса каквото и да било, лекичко завъртя длан. В резултат на което целият свят сякаш се измести на една милиардна част от милиардната част на градуса. Всичко се измести, остана разфокусирано за миг и след това се намести отново. Внезапно светът беше станал по-различен.

Доста по-мрачен, пък и по-студен.

Свиреп, противен вятър повя рязко и затъкна дъха им в гърлата. Земята под краката им вече не беше меката, разкаляна трева на хълма, а зловонна, тинеста киша. Мрак беше надвиснал над целия хоризонт. Туктаме в далечината гореше по някой самотен огън, а на два-три километра на югоизток сияеше ослепителна светлина.

Там грамадни фантастични кули бодяха мрака; огромни кубета и бойници проблясваха в заревото, изливащо се от хиляда прозорци. Това здание се подиграваше на разума, гавреше се с реалността и се присмиваше като пощуряло на нощта.

– Палатът на баща ми – посочи Тор. – Великият дворец Валхала. Там трябва да отидем.

На езика на Кейт беше да каже, че това място дявол знае откъде ѝ е познато, когато вятърът донесе шляпане на конски, копита в калта. Някъде далече между тях и великия дворец Валхала светнаха и заприюдаха няколко факли.

Тор отново заразглежда с интерес главата на чука си, бръсна я с показалец и я потърка с палец. После бавно вдигна поглед, пак се въртна веднъж, дважд, трижд и метна оръжието в небето. Този път обаче не пусна дръжката – продължи да я стиска с дясната си ръка, а с лявата плътно обгърна кръста на Кейт.

Глава 25

Явно цигарите имаха твърдото намерение да се превърнат в основен проблем за Дърк.

През по-голямата част от деня – освен веднага след като се беше събудил и освен малко след като се беше събудил, и освен след като току-що се беше сблъскал с въртящата се глава на Джефри Енсти, което си беше разбираемо, а също и освен когато бе седял в онази кръчма с Кейт – той изобщо нямаше цигари.

Пукната цигара нямаше! Беше ги изритал от живота си, хич не си и спомняше за тях. Нямаше никаква нужда от тях. Можеше да мине и без тях. Те постоянно му додяваха и превръщаха живота му в същински ад, но беше решил, че може да се справи с тях.

Ала тъкмо сега, когато изведнъж бе решил – хладно, рационално бе взел едно твърдо и праволинейно решение, а не просто да се беше огънал и да се бе поддал слабovolно на страстта – в крайна сметка да запали цигара, можеше ли да намери? Не!

Кръчмите по това време на нощта бяха вече затворени. Дюкянчето на ъгъла, което работеше до късно вечер, очевидно имаше по-различно понятие за „късно вечер“ от Дърк и макар и Дърк да беше сигурен, че би могъл да убеди собственика в правотата на своята позиция чрез елементарно лингвистично-силогистично перчене, горкият човечец просто го нямаше и не можеше да бъде подложен на нищо подобно.

Километър и половина по-надолу по пътя имаше работеща без прекъсване бензиностанция, но излезе, че току-що я е сполетял въоръжен грабеж. Витрината беше очукана и напукана около една малка дупчица и навсякъде гъмжеше от полицаи. Продавачът очевидно не беше пострадал тежко, но все още губеше кръв от една рана в ръката, тресеше го истерия, мъчеха се да го изкарат от шока и никой не щеше да продаде на Дърк едни цигари. Просто нямаша настроение за такива работи.

– Едно време хората са си купували цигари и по време на бомбардировка! – запротестира Дърк. – Хората са се гордеели с това! Падат бомби, целият град е в пожарища, а те сервират! Някой нещастен човечец, току-що загубил две дъщери и крак, само щеше да ви попита: „С филтър или без?“, ако му поискате цигари!

– Не се и съмнявам, че щяхте да му поискате – измънка пребледнелият полицай.

– Такъв е бил духът на времето – поясни Дърк.

– Разкарай се! – изкомандува полицаят.

Такъв пък е духът на днешното време, помисли си Дърк. Дръпна се намусено и реши да пообиколи малко улиците с ръце в джобовете.

„Камдън пасидж“. Старинни часовници. Старинни дрехи. Никакви цигари.

„Ъпър стрийт“. Старинни сгради, които ги събарят. Никакви признаци да построят на местата им павилиони за цигари.

„Чапъл маркет“, пуст през нощта. Мокри боклуци плющат като луди. Картонени кутии, картони от яйца, хартиени пликове и цигарени кутии – празни.

„Пентънвил роуд“. Мрачни бетонни монолити надничат към новоразчистените петна по „Ъпър стрийт“, където се надяват да нацвкват ужасното си потомство.

Гара „Кингс крос“. Тук трябва да им се намират цигари, за Бога. Дърк се втурна към нея.

Старата фасада на сградата се издигаше нагоре – внушителна стена от жълти тухли с часовникова кула и две огромни арки, зад които имаше два перона. Отпред се беше проснала голямата, модерна едноетажна чакалня, която вече изглеждаше много по-разнебитена от главната сграда, по-стара от чакалнята със стотина години. Чакалнята я закриваше и общо взето само ѝ се пречкаше. Дърк си представи как, когато са били представени плановете за модерната чакалня, архитектите са обяснили, че тя влиза във вълнуващ и предизвикателен диалог с по-старата сграда.

„Кингс крос“ е място, където с хората, със сградите, с колите, с влаковете се случват ужасни неща – обикновено се случват, докато чакаш, и ако не внимаваш, лесно можеш сам да се набутаеш в някой вълнуващ и предизвикателен диалог. Докато чакаш, можеш да си слушаш евтиното радио в колата и ха си обърнал гръб само за минутка, ха са ти го извадили. Други неща, които биха могли да ти извадят, докато чакаш, бяха портмонето ти, съдържанието на стомаха ти, акъла ти и волята ти за живот. Джебчиите, наркопласъорите, сводниците и продавачите на хамбургери – редът не е от значение – биха могли да те уредят с всичко това.

„Но те биха могли да ме уредят и с пакет цигари“ – помисли си Дърк с все по-нарастващо чувство на напрежение. Прекоси „Йорк уей“, отклони едно-две изненадващи предложения въз основа на това, че по никакъв очевиден начин не бяха свързани с цигари, притича покрай затворената книжарница и през главния вход на чакалнята – далече от

уличния живот, в по-сигурното царство на британските железници.

Огледа се.

Тук всичко изглеждаше доста странно. Зачуди се защо ли, но за доста кратко, защото едновременно с това се чудеше и дали по това време някъде все още продават цигари. Не продаваха.

Оклюма се отчаяно. Като че ли цял ден играеше на гоненица със света. Сутринта беше започнала по възможно най-кошмарния начин, по който би могла да започне една сутрин, и оттогава всичко все му се изпълваше. Чувствуваше се като някой, който се опитва да яха необязден див кон с един крак в стремето, а другият – все още влачещ се с надежда по земята. А сега дори такава просто нещо като цигарата се оказваше недосегаемо за него.

Въздъхна и си намери място за сядане – или поне място на пейката, където можеше горе-долу да се смести.

Не че беше лесно. Гарата беше по-претъпкана с народ, отколкото бе очаквал да бъде в... колко ли беше, погледна часовника... един часа през нощта. Какво, за Бога, търсеше той на гара „Кингс крос“ в един часа сутринта, без цигари и без дом, в който би могъл с основание да очаква да се прибере, без някой кръвожаден орел да го накълве до смърт?

Реши да се самосъжали. Така времето щеше да мине по-бързо. Огледа се и само след малко, щом започна да възприема обкръжаващата действителност, импулсът към самосъжаление постепенно утихна.

Странното беше, че едно толкова познато място му изглеждаше така непознато. Билетната каса си беше там и все още продаваше билети, но изглеждаше мрачна, обсадена и като че ли много ѝ се щеше да я затворят.

Там беше и павилионът за вестници, затворен за през нощта. По това време вече на никого не му трябваша вестници и списания, освен ако не му трябваша, за да си създаде удобства – старите вестници вършеха чудесна работа като завивки.

Сводниците и курвите, пласьорите на наркотици и продавачите на хамбургери се мотаеха из улиците и закусувалните за хамбургери. Ако ви се ще да ударите една пишка на крак, една доза на крак или, Бог да ви е на помощ, един хамбургер на крак, тъкмо при тях можете да намерите всичко това.

А тук бяха хората, от които никой не искаше нищо. Събираха се тук да се подслонят, докато пак ги натирят навън, което се случваше най-редовно. Всъщност имаше едно нещо, което хората искаха от тях – и то беше да ги няма. Търсенето беше много усилено, ала предлагането

– ограничено. Човек все трябва да се намира някъде.

Дърк местеше поглед по мъжете и жените, които се тътреха наоколо, седяха прегърбени по седалките или се мъчеха да спят по пейките, специално проектирани да им пречат да спят.

– Да ти се намира фас, приятел?

– К'во?! Не, съжалявам. Не, не ми се намира – отговори Дърк и опипа неловко джобовете на мантото си, сякаш предлагаше онзи да го претърси, убеден, че нищо няма да намери. Беше се стреснал, задето по такъв груб начин го извадиха от неговите мечтания.

– Ами на ти тогава. – Старецът измъкна един видял и патил фас от виделия си и патил джоб.

– К'во? О... О, благодаря. Благодаря. – Отначало предложението съвсем беше слисало Дърк, но въпреки това той прие цигарата с благодарност и запали от фаса на стареца.

– Какво търсиш тук? – попита го старецът.

Не че го предизвикваше – просто проявяваше любопитство.

Дърк се опита да го погледне, без да му проличи, че му се ще да го разгледа подробно от глава до пети. Човекът страдаше от мащабна липса на зъби, косата му беше шръкнала и сплъстена, вехтите му дрехи се трупаха около него като тор около овошки, но очите, които се цъкляха в средата на лицето му, бяха доста кротки. Явно беше човек, който не очаква да му се случи нищо по-лошо.

– Е, ами всъщност търсех тъкмо това. – Дърк завъртя цигарата между пръстите си. – Благодаря. Никъде не можах да намеря.

– О, а – рече старецът.

– Вкъщи се мота една смахната птица, дете само ме напада.

– О, а – отвърна старецът и кимна отнесено.

– Истинска птица, искам да кажа – поясни Дърк. – Орел.

– О, а.

– С огромни криле.

– О, а.

– Докопа ме с нокът през пощенската кутия.

Дърк се зачуди дали си струва да продължава този разговор. Умълча се и се огледа.

– Късметлия си, че не те е и накълвал – обади се след малко старецът. – Един разярен орел би го направил.

– Накълва ме! – възкликна Дърк. – Накълва ме, и още как! Я виж тук – нос а ми! И то пак през пощенската кутия. Направо да не повярваш! Нокти ли?! Обсег ли?! Я Виж на какво ми направи ръката!

Протегна длан, за да получи съчувствие. Старецът впери изпитателен поглед в нея.

– О, а – рече той най-накрая и отново потъна в собствените си размишления.

Дърк прибра наранената си ръка.

– Ти май доста разбираш от орли?

Човекът не отговори – вместо това като че ли потъна още по-дълбоко.

– Бая народ се е събрал тука тази вечер – опита се да поднови разговора Дърк след малко.

Човечецът сви рамене. Примижа и дръпна продължително от цигарата си.

– Винаги ли е така? Искам да кажа, винаги ли е така тъпкано с хора?

Човекът просто сведе поглед и бавно изпусна дима през устата и ноздрите си.

Дърк отново се огледа. Малко по-нататък един мъж на вид не толкова стар, колкото събеседникът на Дърк, но с къде-къде по-неадекватно поведение, през цялото време беше седял и бе кимал като луд на едно шише каменярка. Постепенно той спря да кима, завинти мъчително капачката на шишето и го набута в джоба на парцаливото си палто. Една дърта дебелана, която току ровичкаше из издутата черна найлонова торба, в която си държеше покъщината, се зае да връзва торбата отгоре на възел.

– Да речеш, че нещо май ще става – обади се Дърк.

– О, а – отвърна събеседникът му.

Той облегна ръце на коленете си, наведе се напред и мъчително се изправи на крака, въпреки че беше схванат и прегърбен, въпреки че дрехите му бяха парцаливи и целите в лекета, в осанката му като че ли се долавяше някаква мощ и властност.

Въздухът, който той раздвижи при ставането си и който изтече от гънките на кожата и по дрехите му, блъсна с вонята си дори и съвсем изключилите ноздри на Дърк. Това беше воня, която не те оставяше на мира – тъкмо когато Дърк решише, че повече няма накъде, тя връхлиташе с нови сили и най-накрая Дърк си помисли, че мозъкът му е на път да се изпари.

Помъчи се да не се задави, да, да, наистина, помъчи се да се усмихне любезно и да не позволи на очите си да сълзят, и тогава човекът се обърна към него и рече:

– Използвайте настойка от цвят на горчив портокал. Турете и малко градински чай, докато е още топла. Много добре действа на рани от орел. Някои слагат и масло от кайсиеви ядки и бадемово масло или даже, опазили ни небесата, кедър. Но винаги си е имало такива, дето все се престарават. И понякога те са ни нужни. О, а.

След което пак се върна и се вля в ръмжация поток от жалки и осакатени тела, изтичащ към главния гаров изход. Общо две-три дузини хора бяха тръгнали да се изнасят. Всеки като че ли се изнасяше самостоятелно, всеки – по свои си, съвсем независими причини, никой не гледаше да настигне другия и все пак очевийно си личеше – ако някой си направеше труда да погледне тези хора, които никой не щеше нито да гледа, нито да вижда, – че те се изнасят заедно, в поток.

Дърк къташе цигарата си минутка-две, докато ги наблюдаваше напрегнато как се изнизват един по един. След като се увери, че който е тръгнал, е тръгнал и че последните двама-трима все още се мотаят на входа, той пусна угарката и я смачка с ток. После забеляза, че старецът е зарязал смачкания си пакет цигари. Дърк надникна вътре и забеляза, че в него има още две мърляви цигарки. Набута пакета в джоба си, изправи се и тихо последва потока на разстояние, което според него беше достатъчно почтително.

Вън на „Юстън роуд“ нощният въздух се кълбеше и хич не го свърташе. Дърк се помота нехайно около вратата, като наблюдаваше накъде ще тръгнат онези хора: на запад. Извади едната цигара, запали я и после сам се помъкна на запад – покрай плацата за таксита, към улица „Сейнт Панкрас“.

На западния тротоар на „Сейнт Панкрас“, само на няколко метра северно от „Юстън роуд“, едно стълбище водеше към предния двор на „Мидланд гранд хотел“ – огромно, мрачно, готическо фантастично здание, което стърчи празно и обезлюдено срещу гара „Сейнт Панкрас“.

На върха на стълбището, изписано със златни букви върху ковано желязо, блестеше името на гарата. Без да бърза, Дърк последва последния от групата дърти скитници и бездомници по стълбището, което се намираше в съседство с малка, схлупена тухлена сграда, която използваша за гараж. Огромната черна грамада на хотела се извисяваше в нощта вдясно от него; покривът ѝ представляваше богата подборка от пощурели кули, чепати шпиллове и кубета, които като че ли бодяха и ръгаха нощното небе.

Високо горе в мътния мрак мълчаливи каменни фигури стояха на стража, скрити зад дълги щитове, скупчени покрай пиластрите зад

перилата от ковано желязо. Гравираните дракони се гърчеха и зяха към небето, докато с развени пешове на коженото манто Дърк Джентли се приближи до желязната порта, която водеше към хотела и към големия сводест перон на гара „Сейнт Панкрас“. Каменни фигури на крилати кучета се надвесваха от колоните.

Тук, в оградената площ между входа на хотела и чакалнята на гарата, беше паркиран голям сив фургон мерцедес без отличителни знаци. Един бърз поглед към предницата беше достатъчен на Дърк, за да се сети, че е същият, който едва не го беше изтикал от платното само преди няколко часа в Котсуълд.

Дърк влезе в чакалнята – голяма зала с покрити с ламперия стени, покрай които бяха наредени дебели мраморни колони във формата на поставки за факли.

По това време на нощта билетната каса беше затворена – от „Сейнт Панкрас“ не тръгват влакове през цялата нощ, – а зад нея огромната зала на самата гара, огромният викториански перон тънеше в мрак и сенки.

Дърк се спотайваше мълчаливо във входа на чакалнята и наблюдаваше старите скитници и скитнички, които бяха влезли в гарата през главния вход от предния двор. Бяха се скупчили в сумрака. Сега те бяха много повече от две дузини – сигурно поне стотина. Във въздуха като че ли витаеше потиснато вълнение и напрежение.

Докато ги гледаше как се разкарват насам-натам, на Дърк му се стори, че макар и когато пристигна, да се беше учудил колко са много, сега те сякаш ставаха все по-малко и по-малко. Втренчи се в мрака – опитваше се да разбере какво става. Излезе от убежището си, промъкна се в чакалнята и мина под главната арка, но въпреки това гледаше да се придържа колкото може по-близо до стената, докато се приближаваше към тях.

Сега те определено бяха по-малко – един фойтон хора. Дърк имаше съвсем ясното усещане, че хората потъват в сенките и вече не се връщат.

Намръщи се.

Сенките че бяха плътни, бяха, ама чак пък толкоз... Той забърза напред и заряза всякаква предпазливост – трябваше да настигне неколцината останали. Но докато стигне до центъра на чакалнята, където се бяха скупчили, там вече нямаше никой и той се зашура объркано из огромната, мрачна, празна гара.

Глава 26

Единственото нещо, което спря Кейт да не изпищи, беше натискът на въздуха, който се втурна в дробовете ѝ, щом тя изхвърча нагоре.

Когато само след минутка замайващото ускорение малко понамаля, тя откри, че се дави и преглъща, че очите ѝ смъдят и сълзят до почти пълно ослепяване, и едва ли имаше мускулче по тялото ѝ, което да не се гърчи в шок, докато въздухът се бяхтеше около нея на талази, скубеше косата ѝ, дереше дрехите ѝ и караше коленете, пръстите и зъбите ѝ да се блъскаат едни в други.

Наложил се да се съпротивлява на себе си, за да потисне желанието си да се съпротивлява. От една страна, беше абсолютно сигурно, че не иска да я пуснат. Доколкото изобщо схващаше какво става, засега не искаше да я пускат долу. От друга страна, телесният шок от всичко това беше влязъл в здрава конкуренция с оскърбеното ѝ достойнство – беше се разлютила заради това, че са я изстреляли така изведнъж в небето без всякакво предупреждение. Резултатът беше, че се съпротивляваше доста немошно и по тази причина се ядосваше на себе си. Накрая всичко свърши с това, че се вкопчи в ръката на Тор по най-жалкия и недостоен начин.

Нощта беше черна и хубавото ѝ беше, помисли си тя, че не вижда земята. Светлинките, които бе забелязала да сияят тук и там, сега се люшкаха толкова далече долу, че свят ѝ се виеше, но инстинктът ѝ не искаше да ги възприема като сочещи къде се намира земята. Трепкащите лъчи, леещи се от неразумно набучканото с кули и кулички здание, което беше мярнала мигове преди да я сполети това безобразие, сега се клатушкаха все по-далече зад нея.

Продължаваха да се издигат.

Въздухът беше мръсен и дращеше в дробовете ѝ. Носът и очите ѝ бяха протекли и тя не можеше да гледа напред. Все пак веднъж се опита да погледне и за миг съзря замъгления образ на чука, който разсичаше мрака пред тях, и на ръката на Тор, която стискаше късата му дръжка. Чукът я дърпаше напред. Другата ръка на Тор плътно обвиваше кръста ѝ. Силата му надминаваше въображението ѝ, но това не намаляваше нейния гняв.

Имаше чувството, че сега се носят точно под облаците. От време на време се бухваха в някаква влажна мъгла и дишането се превръщаше в

още по-трудно и зловредно занимание. Влажният въздух имаше гаден вкус, беше студен като труп, а мократа ѝ коса се ветрееше и я шибаше по лицето.

Тя реши, че този студ определено ще я усмърти, а след малко се убеди, че аха-аха ще припадне. Всъщност се усети, че се мъчи да припадне, ала не може. Но времето потъгна в сивота и тя вече не усещаше толкова остро как минава.

Най-накрая разбра, че забавят полет и започват отново да се спускат. Това предизвика у нея нови, свежи вълни от замайване и дезориентация и тя усети, че стомахът ѝ бавно се превръща в преса.

Въздухът, ако не друго, ставаше още по-лош. Вонеше на гадно, беше по-парлив на вкус и като че се насищаше с още повече вихри и въртопи. Определено летяха вече по-бавно и ставаше все по-мъчно и по-мъчно. Чукът отявлено се беше насочил надолу и по-скоро си пробиваше път, отколкото устремно летеше.

Спускаха се все по-надолу, бореха се с все по-гъстите облаци, които се вихреха около тях, и най-накрая започна да ѝ се струва, че са наближили земята.

Вече летяха толкова бавно, че Кейт все пак успя да погледне напред, макар въздухът да беше толкова лютив, та тя можа да хвърли само едно око. В момента, в който го хвърли, Тор пусна чука. Тя не повярва на очите си. Той го пусна само за част от секундата просто за да го хване по-другояче и сега, вместо дръжката да ги тегли, те висяха от нея, а чукът бавно летеше напред. Докато преразпределяше тежестта си според новата, поза, той придърпа Кейт здраво нагоре, сякаш нахлузваше чорап. Спускаха се надолу и все по-надолу, и все по-надолу.

Сега вятърът довя към тях рев и трясък. Идваха нейде отпред. Изведнъж Тор се затича – прескачаше скали, търчеше по каменистия пясък, танцуваше сред рошовите туфи... най-сетне тупна тежко и спря.

Най-накрая се бяха приземили. Олюляваха се, но имаха твърда почва под краката си.

Цели няколко секунди Кейт се опитваше да си поеме дъх. После се изпъна в цял ръст и тъкмо понечи да даде пълен отчет за чувствата си относно последните събития, и то колкото ѝ глас държи, изведнъж с тревога осъзна къде точно се намира.

Макар нощта да беше непрогледна, вятърът, който шибаше лицето ѝ, и соленият мирис ѝ подсказаха, че някъде много наблизо има море. Гърмът на бесния прибор, който се разбиваше о скалите, ѝ подсказа, че всъщност то трябва да се пада горе-долу под нея и че те са застанали

много близо до ръба на някаква скала. Тя се вкопчи в ръката на неуязвимия бог, който я беше довел тук, с напразната надежда да го заболи.

Когато зашеметените ѝ сетива постепенно започнаха да се успокояват, тя забеляза, че пред нея се е ширнало мътно сияние, и след малко разбра, че то идва от морето.

Цялото море гореше като инфектирано. То отстъпваше в мрака, хвърляше се напред, вихреше се, а после се разбиваше трескаво и болезнено в крайбрежните скали. Небе и море се бяха вкопчили едно в друго с отровна ярост.

Кейт наблюдаваше безмълвно, а след това усети, че Тор е застанал до нея.

– Срещнах те на летището – каза той. Гласът му надвикваше вятъра. – Опитвах се да се прибера у дома, в Норвегия, със самолет. – Той посочи морето. – Исках да разбереш защо не можех да се прибера по този начин.

– Къде сме? Кое е това място? – боязливо попита Кейт.

– В твоя свят това е Северно море – рече Тор и отново извърна поглед към сушата, после тръгна нататък, влачейки чука след себе си.

Кейт придърпа мокрото си палто, загърна се и забърза подире му.

– Е, защо просто не си отлетя у дома по същия начин, както стигнахме тук, там, в... хммм... нашия свят?

Гневът в гласа ѝ беше утихнал до смътно безпокойство относно това, дали подбира подходящите думи.

– Опитах се – отговори Тор.

Продължаваше да върви.

– И какво стана?

– Не ми се говори.

– Какъв е смисълът на всичко това, да му се не види?!

– Няма да обсъждам това с тебе.

Кейт сви рамене. Съвсем се беше вбесила.

– Така ли трябва да се държи един бог?! – кресна тя. – Значи, толкова те притеснява, че не ти се и говори, а?!

– Тор! Тор! Ти ли си?

Това последното го каза един тъничък гласец, който вятърът довя. Кейт се взря нататък, откъдето духаше той. Иззад едно ниско възвишение в мрака проблесна фенер и започна да се приближава към тях.

– Ти ли си, Тор? – На хоризонта се появи дребничка старица, понесла фенера над главата си. Куцукаше въодушевено към тях. – Видях чука и си помислих, че трябва да е твоят. Добре дошъл! – изчурулика тя.

– Лоши времена си улучил обаче. Тъкмо слагах гърнето и си мислех да взема да забъркам нещо и после да се убия ли, що ли, ама след това си викам: я потрай още два-три дена, Цулива... Цувила... Свули... Цуливайонсис – като си говоря сама, никога не мога да си кажа името както трябва и направо откачам, нали разбираш, такова умно момче си ми ти, винаги съм го твърдяла, да си разправа всеки каквото си ще, та си викам: Цуливайонсис, я виж дали няма да дойде някой, пък ако не дойде, е, тогава се трепи, щом искаш. И – гледай ти! Ето те на тебе! О, добре си ми дошъл, добре си ми дошъл! Гледам, че си си довел и другарче. Ще ни запознаеш ли? Драго ми е, миличка, много ми е драго! Казвам се Цуливайонсис и ако се запънеш, докато го казваш, хич няма да ти се обидя!

– Аз... ъ-ъ... аз съм Кейт – представи се Кейт съвсем пищисана.

– Да, да, сигурна съм, че това ще е достатъчно – срязва я старицата. – Както и да е, ако ще идвате, идвайте. Ако ще ми се моткате тука цяла нощ, то тогава направо да ходя да си се самоубивам, пък вие, като сте готови, правете си самички чай. Хайде де, идвайте!

Тя изгърча напред и само след няколко метра стигнаха до някаква ужасна съборетина от греди и кал, която изглеждаше така, сякаш тъкмо когато е тръгнала да рухва, нещо е запецнало и не може да се срути докрай. Кейт хвърли поглед към Тор – надяваше се да се ориентира в обстановката по неговата реакция, но той очевидно беше потънал в собствените си мисли и явно не смяташе да ги споделя. Стори ѝ се обаче, че ходи малко по-различно. По време на краткото им познанство ѝ се струваше, че той постоянно се бори с някакъв си свой вътрешен, съдържан гняв и това сега го беше поотпуснало. Направи ѝ път да влезе първа в бараката на Цуливайонсис и ѝ махна припряно да заповяда. След няколко секунди и той я последва нелепо приклепнал – беше се задържал за малко навън, за да огледа околния пейзаж, доколкото той изобщо се виждаше. Вътре беше тесничко. Няколко постлани със слама дъски вместо легло, къкрещо над огъня гърне и сбутан в ъгъла сандък, който служеше за сядане.

– Ей тоя нож исках да използвавам, виждаш ли го? – Цуливайонсис взе да се суети наоколо. – Тъкмо го точех, нали разбираш. Много хубавички стават, като поработиш здраво с точилото, пък си мислех, че ей тука ще е много добре да го закрепя, нали виждаш? Ей тука, на стената – мога да натикам дръжката в ей тая пукнатина, така че да не мърда, и после хоп! – да му се метна. Хоп! Разбираш ли? Чудя се дали не трябва да го туря малко по-ниско, ти какво ще кажеш, миличка? Ти разбираш

от тези работи, нали?

Кейт обясни, че не разбира, като при това успя да го направи най-спокойно на вид.

– Цуливайонсис – обади се Тор, – не сме дошли тук, за да останем за постоянно, а за да... Цули, моля те, остави го този нож!

Цуливайонсис се беше изправила и ги гледаше много закачливо, но наред с това беше допряла голямото безпощадно острие на ножа към лявата си китка.

– Не ми обръщайте внимание, милички – каза тя. – Съвсем съм си добре. Мога просто да си се колна в мига, в който се почувствувам готова. С най-голямо удоволствие. Тука вече не става за живеене. Не, не, хич. Теглиш си ножа и си щастлив! Няма да ви развалям щастието с виковете и писъци. Хич няма и да гъкна даже. – Тя стоеше там и трепереше.

Внимателно, почти нежно Тор протегна ръка и измъкна ножа от треперещата ѝ длан. Щом го пусна, старицата като че ли се спаружи и всичият ѝ кураж се изпари. Седна пак на сандъка отпусната като купчина. Тор приклепна пред нея, притегли я към себе си и я прегърна. Постепенно тя като че ли живна, после го бутна, каза му да не изглупява и припряно се опита да приглади безнадеждно разпарцаливената си черна рокля.

След като успя да се стегне, тя насочи вниманието си към Кейт и я огледа от горе до долу.

– Ти си смъртна, миличка, нали? – най-сетне я попита старицата.

– Ми... да – отговори Кейт.

– Личи ти по модните дрешки. О, да. Е, сега виждаш как изглежда светът от другата страна, нали, миличка? И какво ще кажеш?

Кейт обясни, че още не знае какво да каже. Тор седна на пода, опря голямата си глава о стената и замижа. Кейт имаше чувството, че се готви за нещо.

– Едно време не беше чак толкова различно – продължи старицата. – Едно време тука си беше много хубаво, да знаеш – направо си беше прекрасно! Имахме си ние с вас вземане-даване. Големи кавги ставаха, не ще и дума, големи патаклами, ама иначе наистина всичко си беше прекрасно. А сега?! – Тя, въздъхна дълго и изморено и бръсна някаква несъществуваща пращинка от стената.

– Ох, лошо... – додаде тя. – Много лошо стана. Нали разбираш, всяко нещо засяга и другите неща. Нашият свят е свързан с вашия, вашият – с нашия и двата си влияят взаимно. Понякога е трудно да се каже по какъв точно начин... Много често е доста трудно и да харесаш

онова, което става. Напоследък все, мъчнотии и гадости стават. Но световите ни почти досущ си приличат по толкова много неща. Когато във вашия свят построят някаква сграда, и тук се появява нещо. Може да е мъничко разкаляно хълмче, може да е пчелен кошер или пък колибка като тази. Може и да е нещо по-големичко, но все ще е нещо. Добре ли си, Тор, миличък?

Богът на гръмотевицата затвори очи и кимна. Беше отпуснал небрежно лакти върху коленете си. Разкъсаните ивици от нощницата на Кейт, с които бе убита лявата му ръка, бяха подгизнали и размъкнати. Той лениво ги размота.

– А ако във вашия свят има нещо, с което не са се оправили както трябва – продължаваше да бърбори старицата, – то се появява и в нашия като стой, та гледай. Нищо не се губи. Нито една срамна тайна. Нито една неизречена мисъл. В нашия свят може да се появи някой нов и могъщ бог или просто някоя буболечка, но че ще се появи, ще се появи. Бих добавила, че напоследък по-често са буболечки, отколкото нови могъщи богове. О, едно време беше друго – сега има толкова повече буболечки и толкова по-малко безсмъртни богове!

– Как така по-малко безсмъртни богове?! – попита Кейт. – Не че съм чак толкова придирчива, но...

– Е, има си безсмъртие и безсмъртие, миличка. Искам да кажа, само да смогна да закрепя тоя нож както трябва и после да смогна и да се метна качествено, ще видим ние кой е безсмъртен, кой не е.

– Цули... – смърри я Тор, без да отваря очи.

– Както и да е – един по един си отиваме. Така е, Тор. Ти си от малцината, на които им пука. Съвсем малко вече са тия, дето още не са станали алкохолици и не ги е хванал онксът.

– Какво е това? Някаква болест ли? – попита Кейт.

Пак започваше да се ядосва. След като я бяха измъкнали против волята ѝ от вкъщи и беше прехвърчала над цяла Източна Англия, закачена на някакъв си чук, беше много неприятно ей така да я зарежат да си приказва с някаква си побъркана женица със склонност към самоубийство, докато Тор си седеше, гледаше си кефа и я оставяше да полага усилия, за каквито нямаше никакво настроение в момента.

– Това е едно заболяване, миличка, което засяга само боговете. Изразява се в това, че повече не можеш да бъдеш бог, и тъкмо затова засяга само боговете, нали разбираш.

– Разбирам.

– В последния стадий просто лягаш на земята и по някое време от

главата ти израства дърво, и край. Сливаш се отново със земята, просмукваш се в червата ѝ, потичаш по жизнените ѝ артерии и най-накрая избликваш навън като мощен поток чиста вода, стига да не ливнат в тебе някой и друг варел химически отпадъци. Кофти работа е да си бог в днешно време, дори и мъртъв бог да си. Е... – добави тя и се тупна по коленете. Извърна поглед към Тор, който беше отворил очи, но ги използваше само за да се вира в кокалчетата и върховете на собствените си пръсти. – Е, чувам, че тази вечер си имаш работа, Тор.

– Хмм – изсумтя Тор, без да шавне.

– Чувам, че си свикал Голямото събрание за Часа на предизвикателството, правилно ли съм разбрала?

– Хмм – отговори Тор.

– Часът на предизвикателството, хмм? Е, знам, че отношенията ти с баща ти отдавна не са блестящи. Хмм?

Тор явно нямаше да се остави да го въвлекат в разговора. Гък не обелваше.

– Тая работа с Уелс ми се стори наистина ужасна – продължаваше Цуливайонсис. – Хич не те и знам защо толкова настояваше. Разбира се, знам, че той ти е баща и баща на всичко, което усложнява положението. Но Един, Един... толкова отдавна го познавам! Нали знаеш, едно време той сключи сделка – жертвува едно от собствените си очи в замяна на мъдрост? Разбира се, че знаеш, миличък, че ти си му син, нали така? Е, аз винаги съм казвала, че той трябва да удари на кандърма, що се отнася точно до тая сделка – и да си поиска окото обратно! Сещаш ли се какво искам да ти кажа, Тор? И тоя ужасен Тоу Раг! Трябва да внимаваш с него, Тор, ама наистина много да внимаваш. Е, предполагам, че утре сутринта ще разбере как е минало всичко, нали така?

Тор плъзна гръб по стената и се изправи. Стисна топло ръцете на старицата и се усмихна напрегнато, ала нищо не каза. Кимна леко на Кейт, че си тръгват. Тъй като да си тръгне беше най-голямото ѝ желание на света, тя успя да устои на изкушението да каже „О, така ли?!“ и да вдигне голям скандал, задето се държат с нея по този начин. Вместо това кротичко се сбогува със старата жена и пое в тъмната нощ. Тор я последва.

Кейт скръсти ръце.

– Е? Сега накъде? Какви още страхотни светски събития си ми приготвил за тази вечер? – тросна се тя.

Тор се помота, вторачил поглед в земята. Измъкна чука и го претегли одобрително на дланта си. Взря се в мрака и небрежно замахна

веднъж-дваж с чука. Залюля се насам-натам – пак небрежно. Пусна чука, който изхвърча в мрака и разцепи една скала, нехайно щръкнала на около двадесетина метра от тях, и пак се върна. Тор го улови нехайно, подхвърли го във въздуха и пак нехайно го улови.

После се обърна и за първи път я погледна в очите.

– Искаш ли да видиш нещо? – попита я той.

Глава 27

Силен порив на вятъра се втурна през огромните арки на празната гара и почти предизвика Дърк да завие от мъка, заедно следата, която беше надушил, така изведнъж бе изстинала. Студената лунна светлина се разстилаше по дългите редици стъклени панели, изтегнаха се по цялото протежение на покрива на гара „Сейнт Панкрас“.

Тя падаше върху празните релси и ги караше да сияят. Падаше върху разписанието на влаковете, падаше върху табелата, която обясняваше, че днес билетите са на календарни цени, и ги караше и двете да сияят.

Оградени като в рамка от арката, оформяна от далечния край на покрива, се възправяха гигантските силуети на пет огромни резервоара за светилен газ, а поддържащите ги конструкции изглеждаха така, сякаш смътните им очертания бяха преплетени едно в друго по невъзможен начин като обръчите в номера на някой илюзионист. Луната огряваше и тях, ала Дърк не огряваше.

Беше видял как стотина души се изпаряват във въздуха и това в известен смисъл беше абсолютно невъзможно. Последното само по себе си не му създаваше проблем. Невъзможното не го притесняваше излишно. Щом нещо не беше станало по възможен начин, то очевидно беше станало по невъзможен начин. Въпросът беше как.

Обикаляше мястото, където всички бяха изчезнали, оглеждаше внимателно всичко от всяка възможна гледна точка и търсеше нещо, което да му подсказва какво става, някаква аномалия, нещо, което да му позволи да премине в каквото и да беше там онова, в което току-що беше видял стотина души да преминават като едното нищо. Имаше усещането, че някъде съвсем наблизо се вихри някакъв голям купон, на който не е поканен. В отчаянието си той започна да се върти на едно място с разперени ръце, после реши, че това е абсолютно безполезно, и вместо това запали цигара.

Забеляза, че когато извади пакета, от джоба му изхвъркна някакво листче, и щом цигарата му се разгоря, той се наведе да го вдигне.

Не беше нещо кой знае колко вълнуващо – просто сметката, която, беше платил на онази сърдита медицинска сестра в кафенето. „Няма що!“ – помисли си той за всяко нещо, записано в сметката, докато ги преглеждаше едно по едно, и тъкмо понечи да смачка листчето и да го

хвърли, когато го осени една мисъл, свързана с оформянето на самия документ.

Отляво бяха подредени нещата, за които трябваше да се плаща, а отдясно – цените.

Когато съставяше собствените си сметки – когато имаше клиент, де, нещо рядко срещано в момента, пък и доколкото имаше клиенти, те като че ли не успяваха да останат живи достатъчно дълго, за да получат сметките му и да се възмутят от тях, – що се отнася до нещата, за които трябваше да се плати, той обикновено се понапрягаше малко. Съставяше есета, кратки пасажки, които ги описваха. Обичаше клиентът му да чувствава, че поне в това отношение той или тя получават нещо, което си струва парите им.

Накратко, сметките му имаха почти същото оформление като онзи свитък листове, покрит с неразгадаеми рунически писмена, дето само преди два-три часа изобщо не можеше да загрее що за чудо е. Помагаше ли му това с нещо? Не знаеше. Ако свитъкът не беше договор, а сметка, то тогава сметка за какво беше? За какви ли услуги? Много завързани услуги ще да са били, няма спор. Или поне бяха много завързано обяснени. За кои професии би могло да важат? Е, поне над това човек си струваше да се позамисли. Той смачка сметката от кафенето и тръгна да я хвърля в едно кошче за боклук.

Това иначе си беше непредвиден ход.

Той осъзнаваше, че се отдалечава от централното открито пространство на гарата и се приближава към стена, до която може да се притисне така, че да не се набива на очи. И тогава чу стъпките на два чифта нозе, които прекосяваха предния двор.

Само след няколко секунди те влязоха в гарата – Дърк вече беше успял да се притули в едно къше.

Това, че беше добре скрит, му пречеше в едно друго отношение – а именно, че отначало не можеше да види кои са собствениците на нозете. Когато успя най-сетне да ги мерне, те бяха стигнали тъкмо до онова място, където само преди няколко минути една тайфа народ беше изчезнала кротичко и без много шум.

Изненада се, когато забеляза червените очила на жената и италианския костюм с приглушена кройка на мъжа, както и скоростта, с която и те на свой ред незабавно изчезнаха.

Дърк стоеше онемял. Същите двама проклетници, които му бяха тровили живота цял ден (той си позволи това леко преувеличение, защото се чувствуваше крайно провокиран), сега най-скандално и умишлено

бяха изчезнали пред очите му!

След като се увери докрай, че са абсолютно, ама съвсем определено изчезнали, а не просто се крият един зад друг, Дърк отново закръстосва тайнственото място.

Беше толкова обикновено, че чак да се стъписаш. Най-обикновена стур, най-обикновен въздух, всичко – от най-обикновеното по-обикновено. И все пак едно такова количество народ, което би осигурило процъфтяването на бермудскотриъгълната индустрия за цяло десетилетие напред, беше изчезнало там за има-няма пет минути.

Дърк беше направо бесен.

Толкова бесен, че му се щеше да сподели беса си, като звънне на някого и го вбеси – нещо почти сигурно, щом часът е един и двадесет сутринта.

Тази мисъл не беше чак дотам своеволна – все още се тревожеше за безопасността на онази американка, Кейт Шехтър, и когато за последен път ѝ се обади, телефонният ѝ секретар не му беше вдъхнал кой знае каква увереност. Сега тя сигурно си беше вкъщи и спеше, и със сигурност щеше да се вбеси, ако я събуди телефонен звън по никое време.

Намери една-две монети и работещ автомат и набра номера ѝ. Пак телефонният секретар.

Той му каза, че тя току-що е заминала за Асгард и ще прекара нощта там. Не била сигурна къде точно в Асгард отивали, но сигурно покъсно щели да наминат към Валхала, ако вечерта се развие така. Ако иска, да остави съобщение, щяла да го прослуша сутринта, ако е все още жива и има настроение за такива работи. Последва сигнал, който кънтя в ухото на Дърк още няколко секунди след като го чу.

– О – каза той, щом се усети, че секретарят в момента усърдно го записва. – Боже мили. Е, мисля, че се бяхме разбрали да ми звънеш, преди да тръгнеш да правиш невъзможни неща.

Затвори телефона, клатейки ядосано глава. Валхала, значи! Да не би тази вечер всички освен него да са се засилили натам? Страшно му се щеше да се прибере вкъщи, да си легне и утре да се събуди махленски бакалин.

Валхала.

Отново се огледа. Името „Валхала“ отекваше в ушите му. Нямахше съмнение, хрумна му, че от тази огромна чакалня би излязла добра зала за пиршества на разни богове и мъртви герои, а празният „Мидланд гранд хотел“, кютукът му с кютук, направо си заслужаваше да го преместят тука от Норвегия.

Зачуди се дали ако знаеш точно в какво влизаш, това има някакво значение.

Нервно и плахо той прекоси въпросното пространство. Нищо. Ох, добре, де. Обърна се и известно време го оглеждаше. Подръпна бавно два-три пъти от цигарата, която беше взел от скитника. Нищо не се промени.

Пак прекоси чакалнята – този път не чак дотам плахо, но с бавни, целеустремени крачки. Пак нищо, но точно преди да излезе, сякаш му се стори, че май е дочул за миг някаква като че буйна шумотевица – като избухване на внезапен радиошум, докато въртиш копчето. Обърна се отново и пак тръгна навътре, като напрегнато се ослушваше насам-натам да долови и най-слабия шум. Отначало пак не долавяше нищо, после шумът отново внезапно избухна около него и в миг изчезна. Крачка – и пак. Запристъпва много, много бавно и внимателно. С най-лекото и нежно движение, опитвайки се да улови звука, той извърна глава на кажи-речи една милиардна част от градуса, вмъкна се зад една молекула и изчезна.

И трябваше веднага да залегне, за да избегне огромния орел, който връхлетя отгоре му.

Глава 28

Не беше същият орел, друг беше. И следващият беше друг, и последващият. Въздухът като че ли гъмжеше от орли и очевидно беше невъзможно да влезеш във Валхала, без да ти връхлетят поне половин дузина отгоре. Върхлитаха дори и върху други орли.

Дърк прикри главата си с ръце в опит да се опази от побеснелите, пляскащи с криле вихрушки, обърна се, притича и залегна под една огромна маса на пода от тежка, подгизнала, кална слама. Шапката му се търкулна. Той полази подире ѝ, нахлупи я здраво на главата си и бавно надникна иззад масата.

Залата беше тъмна, но навсякъде из нея горяха огромни огньове.

Шум и дим изпълваха въздуха. Както и мирис на печени прасета, печени овце, печени глигани, пот, руйно вино и пърлени орлови криле.

Масата, зад която беше приклепнал, беше скована от безброй дълбоки цепеници и подпряна на дебели подпори; беше се разпростряла във всички посоки и тегнеше от димящи трупове на умрели животни, огромни хлябове, грамадни железни халби, преливащи от вино, и свещи като восъчни мравуняци. Яки потни фигури се тъпяха около тях, над тях, лапаха, пиеха, биеха се за яденето, биеха се вътре в яденето, биеха се с яденето.

На около метър от Дърк един воин се беше изправил върху масата и се сражаваше с прасе, което се печеше вече от шест часа. Ясно си личеше, че воинът губи, но губи със сила и чувство. Други воители го насърчаваха, като го заливаха с вино от едно корито.

Покривът – доколкото се виждаше от такова разстояние на смътната, трепкаща светлина на огньовете – беше направен от запоеени един за друг щитове.

Дърк сграбчи шапката си, наведе глава и се втурна в опит да се добере до стената. Докато тичаше – чувствуваше се практически невидим поради това, че беше напълно трезвен, с ума си, нормално облечен, – той премина покрай кажи-речи всички мислими видове телесни функции, различни от миенето на зъби.

Миризмата – също като миризмата на скитника от гара „Кингс крос“, който без съмнение беше тук и вземаше дейно участие във всичко това – постоянно се блъскаше в ноздрите. Ставаше все по-силна и по-силна, докато накрая започнеше да ти се струва, че и главата ти трябва

да се разрасне още и още, за да я побере. Дрънченето на меч о меч, меч о щит, меч о плът беше такова, че тъпанчетата на ушите ти започваха да се въртят, да треперят и да им се реве. Блъскаха Дърк, настъпваха го, ръгаха го, бутаха го и го поливаха с вино, а той се луташе и си пробиваше път през полудялата навалица. Най-накрая все пак се добра до страничната стена – яки дървени и каменни плочи, покрити с воняща кра-вешка кожа.

Той се спря за миг задъхан, обърна се и огледа слисано обстановката.

Те това беше Валхала.

Дума не можеше да става, че не е. С това тук никоя компания за доставка на продоволствие не би могла да се изгаври. И цялата тази бясна навалица от гуляещи богове и воители и изтърпяващи гуляя им техни дами с щитовете му, огньовете му и глиганите му като че ли наистина изпълваше пространство приблизително с размерите на гара „Сейнт Панкрас“. Такава пара вдигаха, че тя сигурно би могла да задуши ятата смахнали се орли, които вършееха във въздуха над тях.

Може пък и да ги задушаваше. Нямаше начин да се установи дали поведението на ято разярени орли, които си мислят, че се задушават, би се различавало значително от това на повечето орли, които наблюдаваше в момента.

Имаше нещо, мисълта за което постоянно бе отлагал, докато си пробиваше път през навалицата, но сега беше дошъл моментът да му се зачуди.

Какво търсят тук семейство Дрейкот, зачуди се той.

Каква работа биха могли да си имат тук Дрейкот? И бяха ли Дрейкот в момента тук, някъде из мелето?

Присви очи и се взря в бурното гъмжило, опитвайки се да мерне някъде из тълната чифт скъпи очила с червени рамки или приглушен италиански костюм, които да си общуват с дрънчащите брони и потните кожи. Беше му ясно, че опитът ще е съвсем безполезен, но според него беше редно да го направи.

Не, реши той най-накрая, никъде не ги виждаше. Явно не си падаха точно по този тип купони. По-нататъшните му размишления по тази линия бяха прекъснати от един тежък топор с къса дръжка, който разсече въздуха, с гръм и трясък се заби в стената на около осем сантиметра от лявото му ухо и затапи всичките му мисли.

Когато най-сетне се съвзе и си издиша въздуха, той си помисли, че вероятно не бяха го замерили със секирата с коварни намерения, а

просто е било демонстрация на войнствен дух. Въпреки това не беше в много купонджийско настроение и реши да се изнесе. Запромъква се покрай стената в посоката, която, ако се намираше на гара „Сейнт Панкрас“, а не във Валхала, би го отвела до билетната каса. Той не знаеше какво ще открие там, но си мислеше, че все ще е нещо по-друго от тукашната хубавина.

Най-големият купон като че ли се беше концентрирал по-силно към средата на залата, докато масите, покрай които сега се изнизваше Дърк, сякаш бяха населени със същества, наглед достигнали май онзи сезон в безсмъртния си живот, когато човек предпочита да си припомня времената, отдадени на борба с печени прасета, и компетентно да коментира със себеподобните си най-фините похвати в техниката на борбата с печени прасета, отколкото да се бори с някое печено прасе.

Дочу една забележка, отправена към нечий събеседник – „че е много съществено в решителния момент да приложиш хватката с трите пръста на лявата ръка върху стернума на противника, за да не се строполиш на земята в пълен ступор“, на което събеседникът отговори с едно благо „О, а“.

Дърк се спря, погледна назад и се върна.

Прегърбен в замислена поза над желязната чиния, облечен в сплъстени кожи – целите в катарамии и лекета, – които, ако не друго, бяха доста по-лекьосани и смрадливи от ансамбъла, който носеше при предишната им среща, там седеше неговият познайник от чакалнята на „Кингс крос“.

Докато Дърк стоеше и се чудеше, изневиделица към стареца се стрелна орел, приземи се с трясък и плясък право пред него, прибра криле и взе да му досажда, крънкайки храна. Старецът небрежно откъсна една мръвка от кокала и я подаде на огромната птица, която бързо, ала точно я захапа с човка и я изтръгна от пръстите му.

Дърк си помисли, че явно това беше ключът към дружелюбния подход спрямо орлите. Той се приведе над масата, подбра една мръвчица и на свой ред я предложи на птицата. Птицата се хвърли към него и го закълва по врата. Това го принуди да се опита да разкара звяра, размахвайки шапката си, но запознанството беше осъществено.

– О, а – обади се старецът, подвикна „къш!“ на орела и се попремести към Дърк. Макар че това не беше твърде любезна покана, все пак си беше покана. Дърк прескочи пейката и седна.

– Благодаря – изпухтя той.

– О, а.

– Ако си спомняте, познаваме се от...

Точно в този миг из цяла Валхала отекна едно гръмовно „тупп!“.
Беше от тъпан, но този тъпан явно беше извънредно мащабен, тъй като успяваше да отекне над цялата патърдия, царяща в залата. Отекна три пъти – бавно и гръмотевично, сякаш туптеше сърцето на самия дворец.

Дърк се озърна, за да види откъде идва звукът. И тогава за първи път забеляза, че над южния край на залата – именно там, накъдето се беше запътил – се е прострял огромен балкон или мост. Горе бяха застанали някакви фигури, които смътно личаха зад парата и орлите, но Дърк имаше чувството, че онези там горе, които и да бяха, властвуват над тия тук долу.

„Один – помисли си Дърк. – Един, бащата на всичко – той трябва да е.“

Пирът затихна бързо, макар и няколко секунди след като заглъхна последният тътен.

Възцари се очаквателна тишина и от балкона из цялата зала прокънтя гръмовен глас. И ето какво изрече:

– Часът на предизвикателството почти изтече! Предизвикателството беше отправено от великия бог Тор. За трети път питам: Къде е Тор?

Из залата се понесе мърморене, което предполагаше, че никой не знае къде се е дянал Тор и защо го няма.

Гласът прогърмя:

– Това е изключителна обида за достойнството на бащата на всичко. Ако Тор не се яви, преди да изтече часът, ще си понесе заслуженото наказание.

Тъпанът отново отекна три пъти и залата още повече се втрещи. Къде ли се беше запилял Тор?

– Сигурно е с някое момиче – надвика някой останалите.

Последваха гръмки изблици на смях и патърдията отново се развихри с пълна сила.

– Да – тихо рече Дърк. – Най-вероятно да.

– О, а.

Дърк си мислеше, че говори на себе си, и много се изненада, че е успял да провокира отклик от страна на стареца, макар и самият отклик да не го изненада особено.

– Тор ли е свикал боговете днес? – попита го Дърк.

– О, а.

– Много невъзпитано от негова страна да не се появи.

– О, а.

– Сигурно на всички им е криво.

– А, не. Докато не са се свършили прасетата, едва ли.

– Прасетата ли?!

– О, а.

Дърк не знаеше как да продължи.

– О, а – подхвърли той.

– Всъщност само на Тор наистина му пука, нали разбираш – рече старецът. – Все отправя предизвикателства, а после не може да ги защити. Не го бива да спори. Ядосва се, омотава се, прави някоя простотия, след това не може да се оправи и си отнася наказанието. А пък иначе всички идват само заради прасетата.

– О, а. – Дърк усвояваше една съвсем нова за него техника за водене на разговор и беше направо смаян от това, колко успешна се оказваше тя. Погледна стареца с новооткрито уважение.

– Знаеш ли колко са камъните в Уелс? – изведнъж го попита човекът.

– О, а. – Дърк наостри уши. Този виц не го знаеше.

– Нито пък аз. На никого не казва. Вика ти: „Брой си ги сам!“ , нацупва се и те зарязва.

– О, а. – Според Дърк вицът беше тъпичък.

– А пък този път хич не се и появи. Не бих го обвинил. Но ми е жал, защото според мене сигурно е прав.

– О, а.

Мъжът потъна в мълчание.

Дърк изчака.

– О, а – с надежда го подкани той.

Нищо.

– Та такава... ъ-ъ... – предпазливо му подсказа Дърк. – Значи според тебе сигурно е прав, а?

– О, а.

– Та, 'начи, дъртият Тор може и да е прав, а? Така ли?

– О, а.

– А за какво точно – търпението на Дърк най-накрая се беше изчерпало – може и да е прав?

– Ами за всичко.

– О, а – предаде се Дърк.

– Не е тайна, че за боговете настанаха трудни времена – мрачно произнесе човекът. – Ясно е на всички, дори и на ония, на които им дреме само за прасетата, а пък повечето са от тях. А когато се чувствуваш

вече никому ненужен, е доста трудно да мислиш за нещо друго освен за следващото прасе, дори и навремето да си притежавал целия свят. Всеки го приема просто като неизбежност. Без Тор, искам да кажа. А сега и той се предаде. Не си направи труда поне да се появи и да сподели с нас някое прасе. Отказа се от предизвикателството. О, а.

– О, а – съгласи се Дърк.

– О, а.

– Та такава, предизвикателството на Тор... – Дърк опипа почвата.

– О, а.

– Какво беше?

– О, а.

И последните запаси от търпение на Дърк се изчерпаха и той се озъби на стареца:

– Какво предизвикателство е отправил Тор към Един?!

Човекът се втрени изненадано в него, а после го огледа от горе до долу с големите си хлътнали очи.

– Ама ти си смъртен, нали?

– Да! – наежи се Дърк. – Смъртен съм. Смъртен съм, че какъв да съм друг. И като съм смъртен, та какво?

– Как попадна тук?

– Проследих те – и Дърк измъкна смачкания празен пакет цигари от джоба си и го остави на масата. – Благодаря – рече той. – Задължен съм ти.

Много тъпо извинение си беше, помисли си той, но за друго не се сещаше.

– О, а. – Човекът отмести поглед.

– Та с какво Тор е предизвикал Един? – Дърк се мъчеше с всички сили да прикрие нетърпението в гласа си.

– На тебе пък какво ти пука? – намръщи се безсмъртният дъртак. – Ти си смъртен. К'во си се загрижил? Вие сте си получили онова, което искате – и ти, и другите като тебе, – макар то вече да не струва почти нищо.

– Какво сме си получили от какво?

– От сделката – поясни безсмъртният дъртак. – От договора, който Тор твърди, че Един е сключил.

– Договор ли? – възкликна Дърк. – Що за договор?

Лицето на мъжа бавно се изкриви от гняв. Огньовете на Валхала танцуваха дълбоко в очите му. Погледна Дърк.

– Продажба на безсмъртна душа – заяви той мрачно.

– Какво? – възкликна Дърк. Вече се беше замислял над тази идея и я беше отхвърлил. – Искаш да кажеш, някой човек му е продал душата си? Кой? Не ми се вижда много смислено.

– Не – рече старецът. – Как да ти се вижда, като не е. Нали ти казах: безсмъртна душа. Душа на безсмъртен. Тор разправя, че Один си е продал душата на Човека.

Дърк се облещи с ужас насреща му, после бавно вдигна очи към балкона. Там ставаше нещо. Големият тъпан отекна отново и патърдията лека-полека взе пак да стихва. Но не последва нито втори, нито трети удар. Като че ли се беше случило нещо неочаквано и фигурите на балкона бяха започнали объркано да щъкат насам-натам. Часът на предизвикателството изтичаше, но сякаш там някой беше успял да отпрати някакво предизвикателство.

Дърк се плесна по челото и залитна назад. Най-накрая всичко му беше просветнало. Открай докрай.

– Не на Човека – възкликна той, – ами на двама човеци. На един мъж и на една жена. Той е адвокат, а тя – специалистка по рекламата. Още щом я видях, си казах, че тя е виновна за всичко. Нямах представа колко съм бил прав. – Той настоятелно сръчка събеседника си. – Трябва да се кача там горе. В името на всички богове, помогни ми!

чукът отново се втурна към морето, но този път описа по повърхността му гигантски полукръг и накара морето да се дръпне назад по цялото му протежение и да оформи за миг гигантски воден амфитеатър. След това амфитеатърът залитна напред и се разля в приливна вълна, която се втурна и яростно връхлетя върху ниските скали.

Чукът се върна при Тор, който моментално го запокити обратно. Той връхлетя върху една скала, удари се о нея и изпод него ядосано изхвърча тлъста искра. Чукът отскочи и изби искра от втора скала, после – от трета, от четвърта... Тор се хвърли на колене. Всеки път, когато чукът се удряше о скала, той биеше с юмрук по земята, за да се издигне нова скала, на която чукът да налети. От скалите изригнаха искра след искра. Чукът се удряше о всяка следваща скала все по-силно и по-силно, докато най-накрая поредната искра накара една светкавица да близне предупредително облаците.

После небето бавно се раздвижи – като огромно разгневено чудовище, което бавно се размърдва в леговището си. Искрите изскачаха все по-стремително изпод чука и бяха все по-едри, от небето насреща им се спускаха все повече езичета на светкавици, а самата земя вече се беше разтреперила – сякаш от вълнение и ужас.

Тор вдигна лакти над главата си, а след това рязко ги смъкна надолу. Ревът му отново разтърси небето:

– Оооддддддддддддддддд!

Небето като че аха-аха щеше да се пропука.

– Тоу Раааааааааааааааааа!!!

Тор се хвърли на земята, при което от нея отхвърчаха към две колички пръст и чакъл. Тресеше го все по-силен гняв. Половината скала нададе дълбок стон и бавно започна да се накланя към морето, а той продължаваше да я тласка и да се тресе. След още няколко секунди скалата плясна тежко сред бушуващите вълни, а Тор залитна назад, награби един камък колкото роял и го издигна над главата си.

За един миг замря всичко.

Тор запрати камъка в морето.

Отново грабна чука.

– О... – изрева той. – ... Дддддддддддддддддд!!!!!!!

Чукът му се стовари върху земята.

Огромен гейзер изригна от пръстта. Небето избухна. Една светкавица затрептя като бяла стена от светлина цели километри покрай брега във всички посоки. Затътна гръм – сякаш два свята се бяха сблъскали, а облаците заповръщаха такъв дъжд, че земята се потресе. Тор ликуваше

сред гейзера.

Минути по-късно яростта стихна. Проливният дъжд продължаваше да вали. Облаците започнаха да се разкарват и през изтъняващото им покривало си запробиваха път немошните лъчи на утринното слънце.

Тор се повлече обратно към старото си място, като чистеше калта от ръцете си, хвана чука си във въздуха.

Откри Кейт, която стоеше и го гледаше, треперейки от почуда, страх и ярост.

– Това пък защо беше?! – кресна му тя.

– Просто трябваше да успея все някак си да изляза от кожата си – каза той. Тя май не остана много доволна и той добави: – Е, един бог може да си позволи да се поизхвърли малко, нали така?

Прегърбената фигурка на Цуливайонсис притича към тях в дъжда.

– Много врява вдигаш, момченце! – сгълча тя Тор. – Много врява!

Ала Тор вече беше изчезнал. Двете погледнаха нагоре и решиха, че сигурно е онова малкото петънце, което бързо се отдалечаваше на север във вече поразведряващото се небе.

Глава 30

Синтия Дрейкот надникна надолу над перилата и сбърчи нос. Купонът във Валхала пак се беше развихрил с пълна пара.

– Отвратително! – каза тя. – Повече не искам такива работи!

– Щом не искаш, няма и да ги има, съкровище – обади се Клайв тихо зад нея и опря длани на раменете ѝ. – Ей сегичка ще се погрижим за това и всичко ще бъде прекрасно. Всъщност по-прекрасно няма накъде. Тъкмо онова, което искахме. Знаеш ли, че изглеждаш фантастично с тези очила? Страшно ти отиват. Съвсем сериозно – страшно. Много са шик.

– Клайв, още отначало трябваше да се погрижат за това, нали така го бяхме замислили? Идеята всъщност беше, че няма да ни създават неприятности – трябваше просто да си вършим работата, да се оправяме с положението и после да забравяме за всичко. Нали така? Достатъчно простотии съм изтрайвала през живота си. Исках всичко да е добре, сто процента. Това не го искам.

– Тъкмо, де! Тъкмо затова е и толкова страхотно за нас! Направо съвършено! Съвсем явно нарушаване на договора! Можем да получим всичко, което искаме, и сме освободени от всякакви задължения! По-добре – здраве му кажи! Измъкваме се от цялата работа съвсем чистички, ухаем на рози, така да се каже, и си живеем стопроцентово добре! Стопроцентово. Тъкмо както го искаше. По-добре за нас не може и да бъде! Вярвай ми!

Синтия Дрейкот нервно скръсти ръце.

– Та какво ще кажеш за... за тази нова личност? И с нея трябва да се оправяме.

– Това е от лесно по-лесно! От лесно – по-лесно! Чуй ме, това нищо не е! Или ще го набутаме и него вътре, или още сега ще го отрежем. Още преди да си тръгнем, всичко ще е наред. Ще му купим нещо. Ново манто. Може би и нова къща. Знаеш ли колко ще ни струва? – Той пусна очарователна усмивка. – Нищо! Изобщо няма нужда да го мислиш него! Хич не ти и трябва да се сещаш, че няма нужда да го мислиш! Толкова е... лесно, че... Става ли?

– Хммм.

– Добре. Ей сега се връщам.

Той се обърна и тръгна обратно през антрето в покоите на бащата

на всичко. Усмивката не слизаше от физиономията му.

– Та, значи, господин... – той отново артистично погледна визитката – Джентли, вие действувате в интерес на тези хора, така ли?

– На тези безсмъртни богове – поправи го Дърк.

– Добре де, богове – съгласи се Дрейкот. – И така може. Вие вероятно ще се справите по-добре от онзи налудничав дребосък, с когото се наложи да си имам работа първия път. Знаете ли, той си е голяма шушумига, този наш господин Раг. Знаете ли, наистина може да ви шашне. Какво ли не прави, опита всички стари номера от книгите, за да ме подлуди и да ме накара да вдигна ръце. Знаете ли как се оправям аз с подобни хора? Много просто. Не им обръщам внимание. Просто... не им обръщам внимание. Щом иска да си играе игрички и да заплашва, и да вряска, и да ровичка из всичките петстотин и седемнадесет подточки, щото си мисли, че ще ме излови в нещо – нека си го прави. Само ми губи времето, но какво от това? Аз време имам. Имам сума ти време за таква като господин Раг. Защото знаете ли кое е наистина налудничаво? А? Знаете ли? Тоя не може да състави договор, който да му спаси живота. Наистина. Да... му... спаси живота. И да ви кажа, аз съм много доволен. Щом иска, нека да чупи и да троши, да плюе – умори ли се, просто го навивам обратно на макарата. Вижте! Аз сключвам договори в звукозаписния бизнес. В сравнение с тях тия тук са направо пълпъдъци. Примитивни диваци. Знаете ги. Имали сте си работа с тях. Примитивни диваци, нищо повече. Е, не са ли? Също като индианците. Дори не знаят какво притежават. Имат късмет, че не са налетели на някоя истинска акула. Сериозно ви говоря! Знаете ли колко струва Америка? Знаете ли колко точно струват целите Съединени американски щати? Не знаете. Нито пък аз знам. И да ви кажа ли защо? Сумата е толкова незначителна, че ако някой сега ни я каже, след две минути ще сме я забравили. Щеше напълно да ни изхвъркне от ума. И само за сравнение, нека да ви кажа – аз осигурявам нещо в замяна. Наистина. Частен апартамент в болницата „Уудшед“. Щедро внимание, храна, чаршафи с невероятно качество. Невероятно. Практически по днешния курс можете да купите Съединените щати на тази цена. Но знаете ли какво? Щом казва, че иска чаршафи, дайте му ги. Просто му ги дайте. Редно си е. Човекът си ги е заслужил. Дайте му чаршафи колкото... му... душа... иска. Просто не се ебавайте с мене, това е. Та нека ви кажа, тоя тип много приятно си живее даже. Много приятно. А според мене той друго и не иска, нали така? Приятен живот. Тоя наистина го искаше. И не знаеше как да го получи. Никой от тях не знаеше как. В съвременния свят те се чувствуват

безпомощни. Трудничко им идва и аз просто се опитвам да им помогна. Нека да ви обясня колко са наивни. Ама точно наивни. Жена ми, Синтия, вие сте я виждали и нека да ви кажа, тя е най-добрата. Казвам ви, връзката ми със Синтия е толкова чудесна, че...

– Връзката ви с жена ви не ме интересува.

– Добре. Хубаво тогава. Няма нищо, наистина нищо. Просто си мислех, че ще си струва да понаучите някои неща. Но както желаете, всичко е наред. Добре. Синтия работи в рекламата. Знаете. Тя е старши партньор в една от най-големите агенции. От най-големите. Проведах една голяма кампания, искам да кажа, наистина голяма, преди няколко години и там един актьор трябваше да играе бог. И да пробутва нещо, знам ли го какво беше, някаква безалкохолна напитка, нали разбирате, от тия, дето са много вредни за зъбите на децата. Пък Один по това време беше последният прошляк. Живееше на улицата. Хич не можеше нищо да върже – просто изобщо не беше приспособен към този свят. С всичката мощ, дето я притежава – само че не знаеше как да я прилага тук и сега така, че да му носи полза. И отгук нататък вече започва съвсем смахнатата работа. Значи, Один вижда тая реклама по телевизията и си вика: „Ей, ама то и аз мога да го работя това, нали съм бог!“ Мисли си, че ако се снима в реклама, може и да му платят. А пък там знаете как е. Плащат дори по-малко от цената на Съединените щати – схванахте ли ми мисълта? Помислете за това. Один, вождът и първоизточникът на всички скандинавски богове, *си мисли, че може да изкара някоя кинта, като се снима в реклама на безалкохолни напитки.* Та тоя тип, тоя бог най-буквално излиза и се опитва да намери някой, който да го снима в реклама. Толкова наивно, *че да ти се доплаче.* Но и алчно – да не забравяме алчността. Както и да е, случайно той попада във фокуса на Синтия. По онова време тя е просто незначителна чиновничка, хич не му обръща внимание, мисли го просто за някакъв перко, но после като че ли това, че той е толкова странен, я очарова – та ме накара да се видя с него. И знаете ли какво? Изведнъж на нас ни светва, че е истински. Че тоя тип е истински бог. Истински жив бог с всичките му там божествени сили. И не само бог, ами и най-главният, май онзи, от чиято мощ зависи мощта на всички останали. И иска да се снима в реклама. Я да я повторим тая дума пак, а? *Реклама.* Направо загубихме ума и дума. Тоя не знаеше ли какво притежава? Не разбираше ли къде би могла да го отведе неговата мощ? Явно не. Трябва да ви кажа, че по-смаяни не сме били през целия си живот. Сма-я-ни! Нека да ви кажа – ние със Синтия винаги сме знаели, че сме... ами по-специални хора и че на нас ще ни се

случи нещо много специално. И ето ти го на. Специалното. Ама вижте. Ние не че сме алчни. Ние не я щем цялата тази власт и богатство. Искам да кажа, оттук виждаме целия свят като на длан. Целия... шибан... свят. Ако поискаме, можем да притежаваме света. Но кой иска да притежава света? Помислете си само каква беля си взема човек на главата. Ние дори не искаме огромни богатства – толкова работа отварят на човек тия адвокати и счетоводители, с които му се налага да си има работа, а пък и аз съм адвокат, да ви кажа. Добре, можете и да наемете хора, които да ви наглеждат адвокатите и счетоводителите, но какви ще са тези хора? Пак адвокати и счетоводители, то е ясно. Пък и да знаете, не ни се иска да се нагърбваме с цялата тази отговорност. Прекалено е голяма. Та, значи, ето какво ми хрумна. Все едно да купиш огромен имот и после да разпродадеш онова, което не искаш. По този начин ти се сдобиваш с това, което искаш, разни други хора също се сдобиват с онова, което искат, само че го получават от тебе и ти се чувствуват малко нещо задължени, и освен това помнят, че точно от тебе са го получили, защото се подписват на една хартишка, на която пише колко са ти задължени. И парите се връщат, за да плащаме с тях много, много, много скъпото частно лечение на господин Один. Така че не сме кой знае колко имотни, господин Джентли. Една-две скромни хубави къщи. Едва-две скромни хубави коли. Много приятно си живеем. Наистина много, много приятно. Нямаме нужда от много, защото, каквото и да си поискаме, те се грижат да можем да го получим. Всичко, което искахме – а при тези обстоятелства това си беше разумно, – беше да не знаем нищо повече. Вземаме си скромните придобивки, покланяме се и излизаме. Не искаме нищо повече от абсолютен покой и тишина, и приятен живот, защото Синтия понякога се изнервя. Та така. И после-какво става тая сутрин? Направо пред собственото ни стълбище – прас! Отвратително! Искам да кажа, грозен номер си беше. И знаете ли как стана? Ето как стана: пак беше работа на нашия приятел господин Раг. Опита се да се прави на умничко и хитричко вуду-адвокатче. Жалка работа. Кефи се, като се опитва да ми губи времето с тия свои кални номерца, игрички и ходчета, и след това се опитва да ме обърка, като ми представя сметки за времето, което бил загубил. Това нищо не е. Това е откриване на работни места. Всички адвокати го правят. Добре. Тъй че му казвам: „Ще ти взема сметката. Ще я взема, не ми пука каква е. Дай ми сметката си и ще се погрижа да ти я оправят. Всичко е наред.“ И той ми я дава. Чак по-късно разбирам, че вътре го има това, извъртяното положение. Е, и какво? Прави ми се на умник. Пробута ми врял картоф. Вижте, звукозаписният

бизнес е бъкн с врели картофи. Винаги има такива хора, които с радост ще направят нещо за тебе, щом искат да се изкатерят нагоре по стълбичката. Ако заслужават мястото си на стълбичката – ами също получават в замяна грижи и внимание. Щом ти пробутат врял картоф, предавай го нататък. Аз го предадох. Чуйте ме, има много хора, които биха били много щастливи да ми направят някоя услуга. Знаете ли? Много смешно, като си помисли човек, колко далече стигна и колко бързо минаваше от ръце на ръце тъкмо този врял картоф. Много бързо разбрах кой е умен, кой не е. Най-накрая обаче тоя картоф взема и ми се стоварва в задния двор и се боя, че тук вече се налага да задействуваме онази клауза за неустойката. Тая работа с „Уудшед“ е много, много скъпа и според мене вашите клиенти точно тук са се издънили. Обаче камшикът е в нашите ръце. Можем просто да се откажем от цялата тази работа. Повярвайте ми, всичко, което е възможно да поискам, аз вече го имам. Но чуйте ме, господин Джентли. Мисля, че ме разбирате. Бяхме доста откоровени един към друг и на мене това ми харесва. Разбира се, има и някои чувствителни места, а освен това аз съм в такова положение, че мога да направя доста неща за вас. Така че можем да се разберем. Каквото и да поискате, господин Джентли, всичко можем да ви уредим.

– Искам само едно нещо, господин Дрейкот – рече Дърк Джентли, – и то е да ви видя мъртъв. Нищо повече.

– Е, майната ти и на тебе тогава.

Дърк Джентли се обърна, излезе и тръгна да съобщава на новия си клиент, че вероятно ще си имат проблеми.

Глава 31

Малко по-късно едно тъмносино БМВ безшумно потегли от иначе безлюдния преден двор на гара „Сейнт Панкрас“ и пое по пустите улици.

Малко обезкуражен, Дърк Джентли намъкна шапката си и остави своя новопридобит и новоотказал се клиент, който му каза, че искал да го оставят насаме и сигурно щял да се превърне в плъх ли, в що ли – като някои други, които би могъл да спомене.

Затвори масивната врата зад себе си и бавно се отправи към балкона, надвиснал над огромната сводеста зала, пълна с богове и герои – Валхала. Пристигна тъкмо когато и последните пируващи вече се изпяха – предполага се, за да се появят още в същия миг в огромната сводеста гара „Сейнт Панкрас“. Известно време се взираше в празната зала. Огньовете сега се бяха превърнали просто в тлеещи въглини.

После помръдна едва забележимо глава и самият той също се пренесе на гара „Сейнт Панкрас“. Намери се в един ветровит и дрипав коридор на пустия „Мидланд гранд хотел“. Там, в огромната тъмна чакалня на гара „Сейнт Панкрас“, той отново съзря последните пируващи от Валхала, които се изнизваха навън, към студените лондонски улици, за да си намерят някоя пейка, проектирана така, че човек да не може да спи на нея, и да се опитат да поспят.

Въздъхна и се помъчи да намери път към изхода на запустелия хотел – задача, която се оказа доста по-мъчна, отколкото очакваше: коридорите на хотела представляваха огромен мрачен лабиринт. Най-накрая откри огромното вито готическо стълбище, което водеше надолу към огромните арки на фойето, украсени с гравирани дракони, грифони и орнаменти от тежко ковано желязо. Главният вход беше заключен – стоеше си заключен от години – и Дърк трябваше да свърне по един страничен коридор, за да стигне до изхода, оборудван с един едър мъжага за нощен пазач. Той настоя да разбере как така Дърк е успял да се промъкне в хотела и отказа да приеме което и да било от обясненията му. Най-накрая му се наложи просто да пусне Дърк да си ходи – пък и какво друго му оставаше.

Дърк притича до входа за билетните каси на гарата, после – в самата гара. Известно време само стоеше и се оглеждаше, а след това се измъкна през главния гаров изход и слезе по стълбището, което водеше

към „Сейнт Панкрас роуд“. Щом се появи на улицата, толкова се изненада, че никой случайно минаващ орел не го връхлита веднага, че се препъна, плюсна се по очи и биде прегазен от първия утринен мотоциклетист.

Глава 32

Тор нахлу с гръм и трясък през задната стена в дъното на Голямата зала на Валкала, готов да обяви пред събралите се богове и герои, че най-накрая е успял да се добере до Норвегия и е намерил копие от договора, подписан от Один, погребано дълбоко в недрата на една планина, но не можа да го обяви, защото всички си бяха тръгнали и нямаше никой.

– Няма никой – каза той на Кейт и я пусна от здравата си хватка. – Всички са си тръгнали.

И увеси нос.

– К'во... – каза Кейт.

– Я да проверим в покоите на дъртия – рече Тор и метна чука си към балкона.

Чукът ги повлече на буксир.

Зашура се из просторните покои, без да обръща внимание на молбите, протестите и буйния поток от обиди, които сипеше Кейт.

И там го нямаше.

– Тука някъде е – ядосано се тросна Тор и помъкна чука след себе си.

– К'во...

– Ще минем отвъд чертата – каза той и пак награби Кейт.

Минаха от другата страна на света.

Намираха се в обширната спалня на хотелски апартамент.

Подът беше застлан с боклук и парчета изгнил килим. Прозорците бяха зацапани вследствие на дългогодишното пренебрежение. Всичко беше осеяно с курешки на гълъби, а олющената боя изглеждаше така, сякаш няколко малобройни семейства морски звезди се бяха размазали по стените.

В средата на стаята някой беше зарязал една болнична количка, а на нея сред великолепно изпрани чаршафи лежеше старец. От единственото му око се стичаха сълзи.

– Намерих договора, копеле гадно! – разпени се Тор и размаха пергаментата. – Разбрах каква си я забъркал. Продад си цялата ни мощ на... на някакъв си адвокат и на... на някаква си рекламаджийка, и... и на какви ли не още! Откраднал си нашата мощ! На мене все ми беше останала някаква, защото аз съм твърде силен, но ти постоянно ме държеше

объркан и засрамен и когато се ядосвах, все правеше така, че да се случват разни гадости! Пречеше ми да стигна до Норвегия по какви ли не начини, защото си знаел, че ще намеря това! Ти и онова гнусно джулженце Тоу Раг. Години наред ме оскърбяваше и унижаваше и...

– Да, да, знам – обади се Один.

– Тор... – понечи да се намеси Кейт.

– Е, сега вече се отървах от всичко това! – кресна Тор.

– Да, виждам...

– Отидох на едно място, където можех да си вилнея на спокойствие, защото знаех, че ще си зает и ще очакваш и аз да се появя там, където си ти. Накрещях си се на воля, поразпердушиних това-онова и вече нищо ми няма! И за начало ще скъсам това!

Разкъса договора, хвърли парчетата във въздуха и ги изпепели с поглед.

– Тор... – пак понечи да се намеси Кейт.

– И сега ще оправя всичко, дето го забърка, за да се уплаша аз, за дето съм се ядосал! Горкото момиче от гишетото – да се превърне в автомат за кока-кола! Пуф! Бам! Готово – ето я пак! Онзи реактивен изстребител, който се опита да ме свали, докато летях към Норвегия! Пуф! Бам! Ей го пак! Видя ли – пак сам съм си господар!

– Какъв реактивен изстребител? – попита Кейт. – За реактивен изстребител нищо не си ми казвал!

– Ами оня, дето се опита да ме застреля над Северно море. Посдърпахме се и аз, штоо нещо се бях поразгорещил, взех, че превърнах пилота с все самолета в орел, и оттогава не ме оставя на мира. Но сега всичко вече е наред. Не ме гледай така. Каквото можах, направих. Погрижих се за жена му, уредих ѝ да удари една голяма печалба от лотарията. Виж какво – добави той гневно, – много ми беше трудно, разбери ме. Добре. Нещо друго има ли?

– Нощната ми лампичка – тихо му напомни Кейт.

– И нощната лампичка на Кейт! Тя няма да бъде повече котенце! Пуф! Бам! Тор казва – и щом го казва, вече е така! Какъв беше този шум?

Червено сияние заливаше лондонския хоризонт.

– Тор, май баща ти не е добре.

– Надявам се, че не е, проклетникът му! О... Какво има? Татко? Добре ли си?

– Бях толкова, толкова глупав и загубен – изхълца Один. – Бях толкова лош и гаден, и...

– Е, и аз точно така мисля – рече Тор и приседна на крайчеца на леглото му. – И какво ще правим сега?

– Не бих могъл да живея без чаршафите и без сестра Бейли, и... Толкова, толкова време измина и вече съм толкова, толкова стар... Той Раг ми каза, че трябвало да те убия, но... но по-скоро бих се самоубил. О, Тор...

– О – рече Тор, – разбирам. Ами... Не знам какво да правя. Майната му. Майната му на всичко.

– Тор...

– Да, да, к'во?

– Тор, много е просто... онова, което трябва да направиш за баща си и „Уудshed“ – каза Кейт.

– Така ли?! И какво е то?!

– Ще ти го кажа при едно условие.

– О, така ли?! И какво е то?!

– Да ми кажеш колко камъни има в Уелс.

– Какво?! – възкликна Тор побеснял. – Бягай оттука! Цели години изгубих за това!

Кейт сви рамене.

– Не! – настоя Тор. – Всичко друго, но не и това! Пък и бездруго... – добави той кисело, – ... и бездруго вече ти го казах.

– Не, не си ми го казал.

– Казах ти го! Казах ти, че им загубих броя някъде посред Гламорган. Е, какво, пак ли да започвам отначало?! Помисли си само, мойто момиче!

Глава 33

Проправяйки си път през трудния терен на североизток от Валхала – мрежа от пътеки, които като че ли водеха единствено към други пътеки, които на свой ред водеха човека към първите пътеки, та да се пробва пак, – вървяха двама души: единият – огромно, тъпо и разярено същество със зелени очи и коса, която висеше от колана му и постоянно затрудняваше сериозно вървежа му, а другото – дребно изперкало същество, яхнало по-едрото, и то непрекъснато го ръчкаше и всъщност още повече затрудняваше вървежа му.

Най-накрая те стигнаха до ниска, дълга сграда, от която се разнасяше воня, втурнаха се вътре и закрепяха, че им трябвали коне. Старият коняр излезе, позна ги и тъй като вече беше чул за позора им, отначало не беше много склонен да им помага. Косата проблясна във въздуха, главата на коняря подскочи изненадано нагоре, а тялото му залитна обидено назад, олюля се несигурно и понеже нямаше кой да му нареди обратното, се катурна назад по своя собствена воля. Главата му тупна в сеното.

Двамата бързо впрегнаха два коня в една каручка, изтрополиха навън и хванаха широкия път, който водеше на север.

Бързо изминаха километър и половина. Тоу Раг току удряше като луд конете с дълъг, жесток камшик. След няколко минути обаче конете забавиха ход и взеха да се озъртат нервно. Тоу Раг ги заудря още по-силно, но те още повече се изнервиха. Изведнъж изгубиха всякакъв контрол и ужасено подскочиха назад. Колата се прекатури и изсипа пасажерите си на земята. Те мигом скочиха на крака побеснели от ярост.

Тоу Раг закрепя по уплашените коне и тогава с бялото на окоето си мярна онова, което така ги беше стреснало.

Не че беше нещо чак толкова ужасно. Беше просто огромен бял метален сандък, стърчащ върху купчина боклук край пътя. Тракаше.

Конете се дърпаха и се опитваха да избягат далеч от голямото бяло тракащо нещо, но се бяха оплели невъзможно в сбруите. Бяха потънали в пяна. Тоу Раг бързо се досети, че няма да кротнат, преди да се справи със сандъка.

– Каквото и да е това – кресна той на зеленооокото чудовище, – убий го!

Зеленоокият откачи за кой ли път косата от пояса си и изкачи

камарата боклук, върху която тракаше сандъкът. Ритна го, ала той се разтрака още по-силно. Подпря го с крак, бутна го силно и сандъкът се затъркаля надолу. Плъзна се на петдесет-шестдесет сантиметра, преобърна се и се бухна о земята. Почина си там за миг и тогава вратата му, най-после свободна, се отвори с трясък. Конете зацвилиха от ужас.

Тоу Раг и зеленоокият му главорез се приближиха, обхванати от нервно любопитство, после отхвъркнаха с ужас назад: из утробата на сандъка изскочи млад, силен новороден бог.

Глава 34

На другия ден следобед на удобно разстояние от всички тези събития, настанен на удобно разстояние от прозорец с добре изчислени пропорции, през който струеше светлината на следобедна, в бяло легло легеше възрастен едноок мъж. На пода, подобен на наполовина прекатурила се палатка, стърчеше вестник. Бяха го хвърлили там преди две минути.

Мъжът беше буден, но това никак не го радваше. Изящните му грехки длани, леко прегънати, се покояха върху чистите, бели ленени чаршафи и почти незабележимо трепереха.

На различни места цитираха името му различно – господин Одуин, или Уодин, или Один. Той беше – и е – бог. Нещо повече, беше един смаян и объркан бог.

Беше смаян и объркан от репортажа на първата страница на вестника, който току-що бе прочел – в него се съобщаваше, че един друг бог му беше отпуснал края и беше на сътворил сума ти пакости. Не че точно така го пишеше, разбира се – репортажът просто описваше случилото се снощи: един изчезнал реактивен изстребител тайнствено се беше изстрелял с цялата си мощ от една къща в Северен Лондон, в която, като я погледнеш, нямаше как да се побере. Моментално беше загубил крилата си, бе пикирал с писък надолу, бе се треснал о пътното платно и бе избухнал. Пилотът беше успял да се катапултира по време на няколко секундна полет и се бе приземил потресен и посинен, ала без никакви сериозни телесни повреди. Бърборел несвързано за някакви странни мъже с чукове, които хвърчали над Северно море.

За късмет – тъй като по времето, когато се беше случила тази необяснима катастрофа, улиците са почти безлюдни, – като не броим тежките щети на недвижимо имущество, единствените жертви бяха двама души, все още неидентифицирани, които по това време се намирали в една кола – както предполагаха, вероятно БМВ и вероятно синьо, макар че катастрофата беше от такъв изключителен мащаб, че беше трудно да се каже.

Беше много, много уморен и не му се мислеше за това, не му се мислеше за снощи, не му се мислеше за нищо друго освен за ленените чаршафи и за това, колко прекрасно ги е подпъкнала сестра Бейли само преди малко, само преди пет минути, и пак само десет минути преди

това.

В стаята му влезе американката – Кейт не знам си коя си. Щеше му се да го остави да си спинка. Тя взе да обяснява как всичко вече било уредено. Поздрави го за изключително високото кръвно налягане, изключително високото съдържание на холестерол в кръвта и много кекавото сърце – вследствие на всичко това болницата била много щастлива да го приеме за доживотен пациент в замяна на цялото му имущество. Дори не си били направили труда да се поинтересуват от размера на въпросното имущество, защото било ясно, че все ще е достатъчно, за да покрие един, както си личеше, много кратък болничен престой.

Сякаш очакваше от него да се зарадва, така че той кимна дружелюбно, измърмори някакви благодарности и се унесе, унесе се в щастлив, дълбок сън.

Глава 35

Същия следобед Дърк Джентли се събуди също в болница, страдайки от леко мозъчно сътресение, охлузвания, синини и счупен крак. Когато го приемаха, беше му особено трудно да им обясни, че повечето от телесните му повреди бяха причинени от едно хлапе и от един орел и че всъщност това, че го беше прегазил мотоциклетист, си беше направо успокоително преживяване, тъй като включваше предимно две занимания: да си лежиш и да не бъдеш връхлитан на всеки две минути от пернати.

Беше на болкоуспокояващи – с други думи, спа почти цяла сутрин. Измъчвах го ужасни сънища, в които Тоу Раг и един огромен зеленоок великан с коса тръгваха да бягат на север от Валхала, където неочаквано бяха заговорени и изконсумирани от току-що родения огромен бог на вината, който най-накрая беше успял да се измъкне от нещо, което по-добрително приличаше на прекатурен върху хаспел хладилник.

Затова си отдъхна, когато най-накрая го събуди едно жизнерадостно:

– Ох, това сте вие, нали не бъркам? Дето ми отмъкнахте книгата!

Отвори очи и съзря ведро гледка: Сали Милс, която така безпощадно го беше заговорила предния ден в кафенето само заради това, че преди да ѝ отмъкне книгата, ѝ беше отмъкнал кафето.

– Е, радвам се да видя, че сте се вслушали в съвета ми и сте дошли да се погрижат за носа ви както трябва – рече му тя, докато се суетеше около него. – Май че сте минали по най-заобиколния път, но вече сте тук и това е главното. Нали настигнахте онова момиче, дето толкова се интересувахте от него? Странна работа, да ви кажа – настаниха ви на същото легло, на което лежеше тя. Ако я видите пак, можете да ѝ дадете пицата, дето тя поръча да ѝ я доставят, преди да я изпишат. Съвсем е изстинала вече, но разносвачът твърдеше, че тя страшно настоявала да ѝ я доставят. Ама да ви кажа, всъщност нямам нищо против, дето ми отмъкнахте книгата. Всъщност хич не знам защо ги купувам, не са хубави, ама хората си ги купуват всичките, нали? Някой ми каза, че според слуховете авторът бил влязъл в договор с дявола или нещо такова. Според мене това са пълни глупости, макар че съм чувала една друга история за него, която повече ми харесва. Очевидно вечно му ги доставят тия тайнствени пилета в хотелската стая и никой не смее да попита или дори да предполага за какво му са, защото и перце не остава от тях. Е, аз пък се

запознах с човек, който със сигурност знае за какво точно му служат. Тоя човек, дето се запознах с него, едно време се занимавал точно с това – да изнася тайно пилците от стаята на Бел. И така, Хауърд Бел си създава репутацията на много странен и демоничен човек и всеки купува книгите му. Голяма далавера, мисля си аз. Както и да е – сигурно не ви се иска да седя тук цял ден и да ви дърдоря, пък и да искате, имам си по-интересна работа. Сестрата каза, че сигурно ще ви изпишат тази вечер, така че ще си отидете вкъщи и ще си спите в леглото, което, сигурно съм, много повече ви харесва. Както и да е, надявам се, че сте по-добре, ей ви тука малко вестници.

Дърк взе вестниците зарадван, че най-накрая ще го оставят на мира. Веднага погледна какво казва Великият Заганза за това, какво го очаква през този ден. Великият Заганза казваше: „Вие сте много дебел и тъп и постоянно ходите с една ужасна шантава шапка, от която би трябвало да ви е срам.“

Дърк изсумтя под носа си и погледна хороскопа си в другия вестник. Ето какво пишеше там:

„Днес е ден, в който ще се радвате на домашния уют.“

Да, помисли си той, много ще се радва да се прибере вкъщи. Все още се чувствуваше странно радостен от това, че се е отървал от стария си хладилник, и с нетърпение очакваше насладата от навлизането в един нов етап от притежаването на хладилник – онзи нов модел трепач, който в момента стърчеше в кухнята му.

Е, вярно, не трябваше да забравя и за орела, но по-късно щеше да се притеснява за това – после, когато се прибере вкъщи.

Обърна на първа страница – да види дали няма някоя интересна новина.

КРАЙ

© 1988 Дъглас Адамс
© 1997 Светлана Комогорова, превод от английски

Douglas Adams
The Long Dark Tea-Time of the Soul, 1988

Сканиране, разпознаване и редакция: MesserSchmidt, 2007
Редакция: Alegria, 2009

Издание:

Дъглас Адамс. Дългият, мрачен следобеден чай на душата
Издавателство „Дамян Яков“, 1997
Редактор: Нина Иванова
ISBN 954-527-067-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2689>]